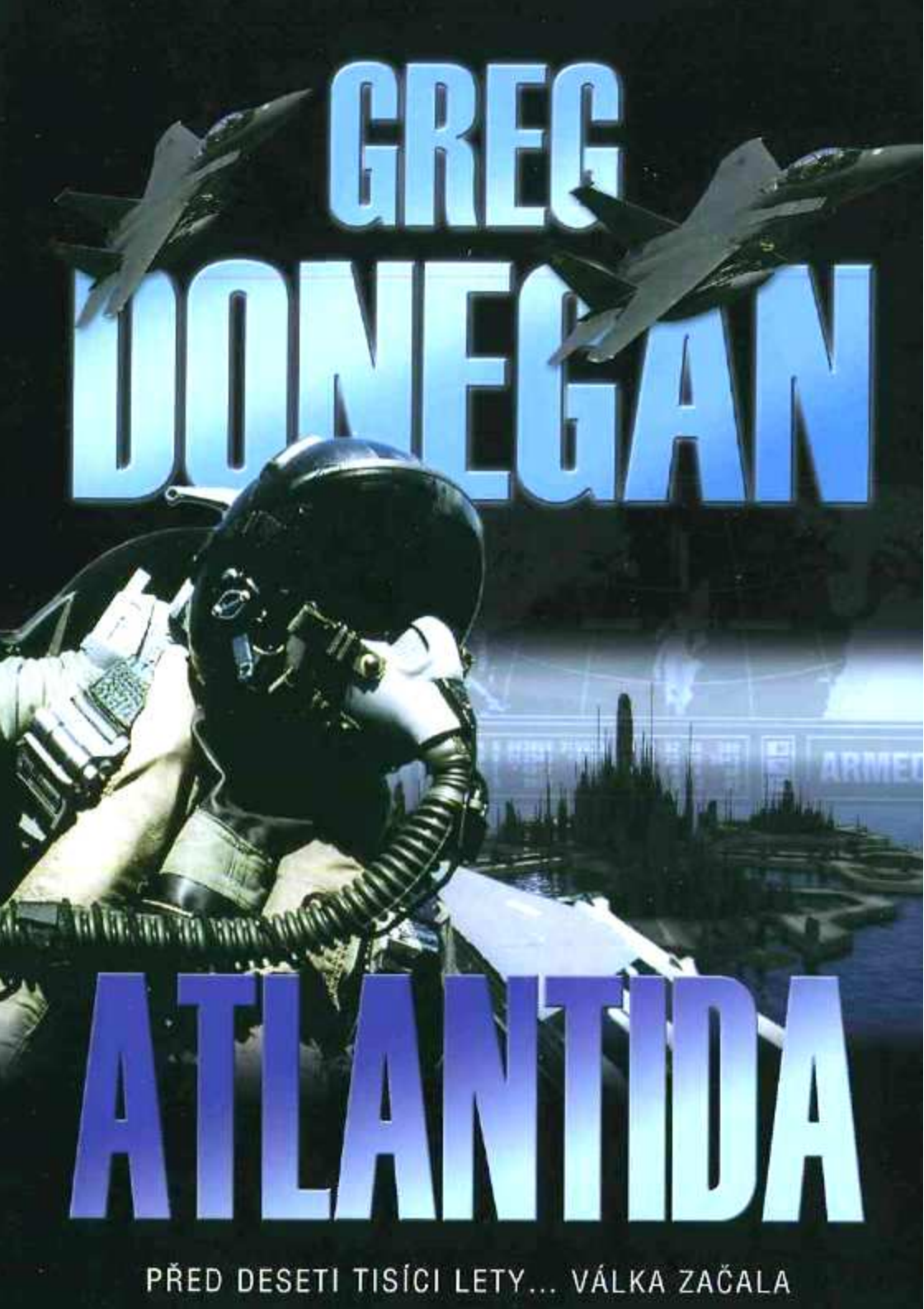

A movie poster for the film 'Atlantida'. The central figure is a diver in a full diving suit and helmet, holding a coiled breathing tube. The diver is positioned in the lower-left foreground. In the background, two fighter jets fly across the top. A faint, glowing map of the world is visible behind the diver. The title 'ATLANTIDA' is written in large, blue, blocky letters at the bottom. The name 'GREG DONEGAN' is written in similar large, blue, blocky letters at the top. At the very bottom, there is a line of text in Czech: 'PŘED DESETI TISÍCI LETY... VÁLKA ZAČALA'.

GREG DONEGAN

ATLANTIDA

PŘED DESETI TISÍCI LETY... VÁLKA ZAČALA

Tři místa na povrchu Země odolávají všem pokusům o vysvětlení: Bermudský trojúhelník, Ďáblovo moře u Japonska a malá oblast v Kambodži.

Uvnitř těchto oblastí mizí letadla, ztrácejí se lodě a v Kambodži zanikla dokonce celá civilizace.

Nyní byla odhalena ničivá síla zodpovědná za tyto záhady. Přepadli nás už v minulosti. Před deseti tisíci lety. Tehdy zničili Atlantidu. A teď jsou tu opět...

Kambodža, 1968. Voják Eric Dane vede průzkumný oddíl na výpravu nařízenou CIA do nepřátelského území. Jejich tajná mise je však narušena objevem prehistorických zřícenin – podle všeho se jednalo o dávno opuštěné město Angkor Kol Ker – a podivné mlhy, která pohlcuje všechno, co jí stojí v cestě. Mise skončila tragédií. Přežil pouze Dane. O tři desetiletí později se nevysvětlitelná mlha objevuje znovu: nejen v Kambodži, ale i v Bermudském trojúhelníku a Ďáblově moři. Jedná se o hrozbu, která zaměstná nejmocnější vojenské síly na světě. O moc, která předstihuje naši vědu a technologii. O nelítostného nepřítele, který dožene Erika Danea – a celou planetu – k poslední, zoufalé bitvě o přežití.

GREG DONEGAN ATLANTIDA

Přeložil Zdík Dušek

Vydalo nakladatelství BB/art s.r.o.

ve spolupráci s nakladatelstvím Jiří Buchal – BB/art v roce 2006

Bořivojova 75, Praha 3

Copyright © 1999 by Robert Mayer

All rights reserved.

Z anglického originálu *Atlantis*

(First published by Berkley Publishing Group, New York, 1999)

přeložil © 2006 Zdík Dušek

Redakce textu: Tomáš Vystrčil

Jazyková korektura: Jan Řehoř

Grafická úprava obálky © 2006 Robin Brichta

Tisk: CENTA spol. s r. o., Vídeňská 113, Brno

První vydání v českém jazyce

ISBN 80-7341-655-7

1. část:

MINULOST

Období sucha

800 N. L.

ANGKOR KOL KER

Už před časem začal první měsíc období dešťů, ale zatím nespadla ani kapka vody. První týden to vyvolalo starosti, které se do čtvrtého týdne změnily v paniku. Spolu s hladinou vody v hlubokém příkopu klesaly na mysli obyvatelé hlavního města. Úzkost se šířila jako infekční nemoc od jednoho člověka k druhému a z matek na děti.

Vystavění města trvalo lidem přes pět století. Mezi vodními příkopy bylo shromážděno jejich veškeré bohatství, vzpomínky i hroby deseti generací jejich předků. Bylo to nejmodernější a nejkrásnější město na tváři celé planety.

Tisíce mil na západ byl zrovna ve Věčném městě Karel Veliký korunován na císaře Svaté říše římské, ale toto místo hluboko v džungli jihovýchodní Asie bylo podstatně větší i než samotný Řím. Bylo střediskem říše rozléhající se na jih až k hranicím království Srivijaya na Sumatře a říše dynastie Shailandra na Jávě. Na severovýchodě vládla čínská dynastie Tang, zatímco na západě, na Středním východě, se pomalu zvedala přílivová vlna islámu.

Hlavní město Angkor Kol Ker, centrum říše Khmerů, bylo postaveno s architektonickou dovedností, která se v Evropě měla

objevit nejdříve za půl tisíciletí. Uvnitř říše ale ležel Stín – temnota, která uzavírala všechny cesty do Indie a světa za ní.

Předkové Khmerů odcestovali přes polovinu zeměkoule, aby se vyhnuli Stínu, a po mnoho generací se zdálo, že úspěšně unikli síle, která zničila jejich původní domovinu. Na tom místě se zrodili Ti Dřívější, jež znali tajemství Stínu – tajemství, která jejich potomci zapomněli, nebo si je pamatovali jen jako mýtus. Před dvěma generacemi se však mýty a legendy do jejich životů vrátily. V hornaté džungli na severozápadě se znovu objevil Stín – někdy se přibližoval, někdy téměř mizel, ale pokaždé se zastavil u vodní hráze. A teď voda mizela.

Panovník i jeho poradci hleděli k zamlžené džungli za vypařujícím se vodním příkopem a věděli, že Stín jim nedává na vybranou. Na strážní věži na vrcholu severních hor, která se tyčila nad mlhou pralesa, se vynořil oheň. Plameny šlehalo po dvě noci, pak zhasly a už se neobjevily.

Panovník věděl, že je čas. Staří předkové nechali před tisíciletími záznamy o tom, jak opustili svůj domov. Panovník znal cenu za opuštění města. I předkové museli udělat těžké rozhodnutí, aby zachránili lid. Následujícího rána císař vydal rozkaz k evakuaci.

Byly naloženy vozy, zavazadla byla připevněna na záda a téměř veškeré obyvatelstvo se vydalo jedinou silnicí vedoucí po hrázi směrem na jih.

Zůstalo padesát silných mužů, vysokých válečníků s oštěpy, meči a luky, kteří byli vybráni, aby představovali všechen lid Khmerů. Měli čelit Stínu, aby město nezahynulo opuštěné. Zničili přístupovou cestu, čekali na severním okraji města a hleděli na temnou mlhu, která se k nim blížila i přes jejich modlitby, aby se objevily mraky a k zemi začal padat déšť, který by znovu naplnil vodní příkop.

Tito muži byli mnohokrát prověřeni v bitvách. S lidmi dynastie Tang na severovýchodě a ostrovními národy podél jižního pobřeží bojovali v mnoha bitvách a ve většině z nich zvítězili, díky čemuž rozšířili říši Khmerů do nynější podoby. Khmerští válečníci ale nikdy nevyrazili do džungle na severozápadě. Kam až sahala paměť nejstarších z nich, nikdo se

nikdy nevydal tím směrem, a z tohoto směru se také nikdy neobjevil žádný cestovatel.

Válečníci byli stateční muži, ale i to nejchabřejší srdce se každého rána zachvělo, když se Stín přiblížil ještě více a hladina vody dále poklesla. Jednoho rána spatřili kamenné dno příkopu, ve kterém zbyly jen kaluže vody, vysušované prudkým sluncem. Příkop byl více než tři sta metrů široký, obklopoval celý obdélník budov a chrámů a táhl se šest kilometrů od severu z jihu a dvanáct kilometrů od východu k západu.

Na vnitřní straně příkopu město obepínala vysoká kamenná zeď. Angkor Kol Ker byl domovem více než dvou set tisíc lidí a jejich nepřítomnost se nyní rozlévala městem jako těžké břemeno na duších posledních mužů. Zvuk jejich kroků se rozléhal nad kamennými chodníky a odrazil se od zdí chrámů. Ten tam byl šťastný křik hrajících si dětí, monotónní zpěvy kněží i vyvolávání obchodníků na tržištích. A teď se ztišovaly i zvuky džungle, protože každé zvíře, které mohlo, uprchlo také.

Ve středu města stál hlavní chrám, Angkor Ker. Ústřední *prang* se tyčil do výšky přes sto padesát metrů, o třicet metrů výš než největší pyramidy v Gíze. Stavba trvala po dvě generace a její stín při východu slunce dosahoval daleko za město a mísil se se Stínem, který se k městu pomalu plížil od západu.

Jakmile vyschla poslední kaluž, první chapadélka husté mlhy se natáhla přes příkop. Válečníci odříkali nahlas modlitby, aby jejich hlasy dokázaly Stínu, že toto město je velmi milováno. Angkor Kol Ker a padesát mužů čekalo. Nečekali dlouho.

Letka 19 – 1945 n.l.

LETECKÁ ZÁKLADNA FORT LAUDERDALE

„Pane, žádám, abych byl dnes odpoledne uvolněn ze zkušebního letu.“

Kapitán Henderson vzhlédl od papírů, které měl před sebou na stole. Mladý muž, který před ním stál, měl na sobě naškrobenou khaki uniformu s insigniemi desátníka vojenského námořnictva našitými na krátkých rukávech. Na hrudi měl stužku z válečné operace na Guadalcanalu.

„Máte k tomu důvod, desátníku Foremane?“ zeptal se Henderson. Nedodal, že poručík Presson, velitel zkušebního letu, byl před okamžikem v jeho kanceláři se stejnou žádostí. Henderson důstojníkovu žádost okamžitě zamítl, ale Foreman byl něco jiného.

„Pane, mám dost bodů na to, abych byl někdy příští týden propuštěn ze služby.“ Foreman byl velký muž se širokými rameny. Tmavé vlasy měl sčesané dozadu do hustých vln – nebyl to zcela předpisový účes, ale v poválečné euforii byla některá pravidla poněkud uvolněna.

„Co to má společného s dnešním letem?“ zeptal se Henderson.

Foreman se odmlčel a jeho strnulý postoj v pozoru, který zaujal po úvodním zasalutování, se trochu změnil. „Pane, já...“

„Ano?“

„Pane, necítím se dobře. Myslím, že jsem nemocný.“

Henderson se zamračil. Foreman nevypadal vůbec nemocně. Z jeho opálené tváře naopak přímo zářilo zdraví. Henderson už takové výmluvy slyšel, ale vždycky jen před bojovou operací, ne před zkušebním letem. Podíval se na stužku na Foremanově hrudi, všiml si Námořního kříže, a potlačil úsečnou odpověď, která se mu drala přes rty.

„Musím slyšet víc než tohle,“ řekl nakonec Henderson o něco mírnějším tónem.

„Pane, mám z toho letu špatný pocit.“

„Špatný pocit?“

„Ano, pane.“

Henderson protahoval ticho, které nastalo.

Foreman konečně dodal. „Takový pocit už jsem měl, pane. Ve válce.“ Zmlkl, jako kdyby nebylo třeba říkat cokoliv dalšího.

Henderson se ve svém křesle opřel a prsty si pohrával s tužkou. „A co se tehdy stalo, desátníku?“

„Bylo to na *Enterprise*, pane. V únoru. Měli jsme podniknout nálet na japonském pobřeží. Zničit všechno, co bude plavat na hladině. V té misi jsem byl i já.“

„A dál?“

„Celá moje letka se ztratila.“

„Ztratila?“

„Ano, pane. Všichni zmizeli.“

„Zmizeli?“

„Ano, pane.“

„Nikdo nepřežil?“

„Jen posádka mého letadla, pane.“

„Jak to, že jste vyvázli?“

„Měli jsme problémy s motorem. Museli jsme vyskočit s padáky. Pak nás z moře vyzvedl torpédoborec. Zbytek letky se nevrátil. Ani jedno letadlo. Ani jeden muž.“

Henderson ucítil, jak mu po zátylku pod předpisovým sestřihem přeběhlo mrazení. Foremanův bezvýrazný hlas a nedostatek podrobností dělal kapitánovi starosti.

„V té letce byl i můj bratr,“ pokračoval Foreman. „Ani on se nikdy nevrátil. Před tím letem jsem měl taky špatný pocit, kapitáne. Stejně špatný, jako mám teď.“

Henderson se podíval na tužku, kterou držel v ruce. Nejdřív tu byl poručík Presson se svou předtuchou a teď tohle. Hendersonův instinkt mu říkal, aby Foremanovi dal stejný rozkaz jako před ním poručíkovi. Pak se ale znovu podíval na Foremanovu tužku. Presson byl nový pilot, který nikdy nebyl v palbě. Foreman byl střelec, takže jeho přítomnost v letadle nebyla nezbytně nutná. „Dobře, desátníku, tenhle let můžete vynechat. Ale chci, abyste byl ve věži a vzal si službu u monitorování. Jste dostatečně zdravý, abyste to zvládl?“

Foreman se opět postavil do pozoru. Na tváři se mu nezračilo ulehčení, jen ten neměnný mariňácký stoický výraz. „Ano, pane.“
„Můžete jít.“

Poručík Presson poklepal na kompas a stiskl tlačítko palubního telefonu. „Udejte polohu,“ požádal svého radistu, který seděl vedle něj.

„Přístroj se zbláznil, pane. Ručička se protáčí kolem dokola.“
„Krucí,“ zamumlal Presson. Promluvil do vysílačky. „Hoši, má někdo z vás naši polohu?“

Piloti čtyř ostatních TBM Avengerů hlásili stejný problém s kompasu. Presson v jejich hlasech vycítil nervozitu a stopy strachu. Letka 19 začala mít těžkosti okamžitě po startu a ostatní posádky měly jen velmi málo leteckých zkušeností.

Presson vyhlédl ze svého kokpitu, ale kolem sebe viděl jenom oceán. Byl jasný den s neomezenou viditelností.

Teď už by měli být zpátky nad základnou. Před dvěma hodinami minuli malou řádku ostrovů, o kterých předpokládal, že jsou to Florida Keys. Teď už si svým odhadem nebyl tak jistý. Toto byla jeho první cvičná mise mimo leteckou základnu Fort Lauderdale. Nedávno byl převelen z Texasu a když se teď díval na kompas, jehož střelka se pořád divoce protáčela, přál si, aby býval věnoval trase letu daleko víc pozornosti.

Nechtěl letět. Požádal velitele letky, aby ho nahradil, ale jeho žádost byla zamítnuta, protože ji Presson nebyl schopen dobře zdůvodnit. Skutečný důvod si nechal pro sebe: letět dnes by bylo špatným nápadem.

Vlastně to opravdu byl špatný nápad, pomyslel si Presson. A nyní začal pochybovat o svém úsudku. Protože se domníval, že přeletěli souostroví Florida Keys, přikázal letce, aby vyrazila severovýchodně k Floridskému poloostrovu. Posledních devadesát minut ale pod sebou neviděli než širý oceán. Mohl se zmýlit? Mohli přeletět nad nějakými jinými ostrovy, takže by teď byli nad Atlantikem, místo Mexického zálivu, jak původně předpokládal? Kde byla Florida?

Už měli paliva sotva na dvě hodiny. Musel se okamžitě rozhodnout, zda nemají letět zpátky, ale nemohl se spolehnout na svůj kompas. Podíval se dozadu na zapadající slunce a věděl, že západ je zhruba za nimi, ale kdyby se odchýlili od západního směru třeba jen o pár stupňů, a jestli byla Florida opravdu za nimi, mohli by proletět jižně od souostroví Keys a skončit skutečně někde v zálivu. Pokud ale byl jeho původní odhad správný, Florida by měla být těsně za obzorem před nimi.

Presson si rozkousal vnitřek úst do krve, ale bolesti si ani nevšiml, jak byl zabrán do problému, který právě řešil s vědomím, že špatné rozhodnutí povede k jejich záhubě v oceánu. Prikázal radistovi, aby se pokusil s někým navázat spojení, s kýmkoliv, aby si ověřili svoji polohu. Mezitím se díval na ukazatel paliva, jehož ručička se skláněla ke značce prázdné nádrže, a naslouchal hlasitému hukotu leteckých motorů. Měl pocit, že přímo cítí, jak je vysokooktanový letecký benzin nasáván do karburátorů a spalován, a jak se každou vteřinou nádrže vyprazdňují víc a víc.

„Někoho mám,“ hlásil konečně radista. „Zní to jako Fort Lauderdale, ale signál je špatný a přerušovaný.“

„Můžou nás zaměřit?“ zeptal se Presson.

„Ptám se jich, ale nejsem si jistý, jestli nás dobře slyší, pane.“

Na Pressona se tlačila tíha třinácti dalších životů. Mělo jich být čtrnáct, ale desátník Foreman byl z letu uvolněn. Presson přemítal, jak se to desátníkovi povedlo.

Pak se přiměl soustředit na přítomnost. „Tak co je? Ať nás zaměří!“ vykřikl do palubního telefonu.

„Zkousím to, pane, ale signál se už ztratil.“

Presson zaklel. Ještě jednou se podíval na moře v naději, že spatří něco jiného než nekonečnou vodní plochu. A opravdu si něčeho všiml – mlžného víru, který tam ještě před několika vteřinami nebyl. Kypěl z oblohy nad hladinou oceánu několik mil přímo před nimi, podivně jasný oproti nebi, které s přicházející nocí potmělo. *Zdálo* se, že z hloubi víru vychází nějaká záře. Mlha měla nažloutle bílou barvu, protkanou tmavými žilkami, které byly oproti vnitřnímu světlu dobře patrné. Průměr víru byl několik set metrů, ale rychle se zvětšoval.

V první chvíli Pressona napadlo, že by to mohl být kouř z nějaké lodi, ale takhle podivně zbarvený oblak dýmu ještě nikdy neviděl, ani nikdy neviděl kouř, který by byl jasnější než okolní oceán. Jak mlha rychle rostla, Presson pochopil, že to nemůže být loď. Ať už to bylo cokoliv, bylo to přímo v jejich letové dráze.

Instinkt mu říkal, aby změnil kurz a obletěl to, ale s nefunkčními kompasu se obával, že ztratí směr letu. Samozřejmě si ale nebyl jistý, jestli jejich směr vede k zemi a bezpečí nebo naopak.

Vteřiny, které Presson promrhal přemítáním, přivedly letku 19 do vzdálenosti jedné míle od rychle rostoucího okraje mlhy. Ta teď vypadala jako stěna, která dosahovala k jejich letové výšce a zvětšovala se rychlostí, která předčila jakýkoliv člověkem vyvolaný nebo přírodní jev, který kdy Presson viděl.

Mlha vířila kolem svého středu a v záři, která z ní vycházela, poručík rozeznal černočerný kruh, temnější než vše, co kdy viděl. Vypadalo to jako střed smrště, kolem které vířila a byla nasávána mlha.

„Přeletíme to,“ zavolal Presson do své vysílačky, ale neslyšel žádnou odpověď. Ohlédl se. Ostatní čtyři letadla letěla ve formaci za ním. Přitáhl páku k sobě a doufal, že ostatní budou následovat jeho příkladu, ale jediný pohled před sebe mu sdělil, že je příliš pozdě.

Dospěl k okraji mlhy a v následujícím okamžiku byl uvnitř.

Na Fort Lauderdale sledoval desátník Foreman zkušební let od okamžiku startu. Po přeletu západních ostrůvků Bahamského souostroví poblíž Bimini letadla nevysvětlitelně zatočila

k severovýchodu a vyrazila nad širý oceán. Proletěla na jih od Grand Bahama a severně od Nassau a před sebou neměla nic než oceán. Jediná země v letové vzdálenosti byly Bahamy daleko na severovýchodě.

Nejprve na tom Foreman neviděl nic neobvyklého. Poručík Presson možná jen chce ukázat novým pilotům, jaké to je letět nad oceánem. Velitelé zkušebních letů měli velkou volnost v tom, jak konkrétně bude probíhat výcvik posádek pod jejich velením.

Když se ale let vzdaloval dál od země a ani se neotáčel, ani nemířil přímo na Grand Bahama, Foreman nakonec zareagoval a pokoušel se s nimi spojit vysílačkou. Občas se mu podařilo zachytit ustarané volání pilotů, ale nedokázal s nimi navázat spojení. Foreman jim odvyšlál polohu, aby se mohli zorientovat, ale letadla pokračovala v severovýchodním směru, pryč od země, což naznačovalo, že jeho zprávu nepřijali.

„Letko devatenáct, tady je letecká základna Fort Lauderdale,“ říkal právě Foreman již potřinácté. „Letíte na severovýchod. Musíte se okamžitě obrátit. Vaše souřadnice jsou...“

Foreman se zarazil uprostřed věty, když radarové obrazy letadel jednoduše zmizely. Foreman zamrkal a zíral na obrazovku. Letadla byla příliš vysoko, aby do něčeho narazila. Stále se díval na obrazovku a pokračoval v rádiovém volání. Volnou rukou zvedl sluchátko a zavolal do kanceláře kapitána Hendersona.

Za deset minut stál Henderson a ostatní důstojníci na kontrolní věži a naslouchali tichu, které přikrylo neznámý osud letky 19. Foreman je v rychlosti seznámil s tím, co se událo.

„Jaká byla jejich poslední poloha?“ zeptal se Henderson.

Foreman ukázal na mapu. „Tady. Přímě na východ od Baham.“

Henderson zvedl telefon a *rozkázal*, aby se dvě letadla vydala pátrat po ztracených strojích. Během několika minut Foreman na obrazovce spatřil velké body, které představovaly dvě pátrací letadla Martin Mariner.

„Jaké měli počasí, desátníku?“ zeptal se Henderson.

„Jasně a klidné, pane,“ odpověděl Foreman.

„Žádné místní bouře?“

„Ne, pane,“ potvrdil Foreman. Muži shromáždění na kontrolní věži upadli do ticha a každý z nich si zkoušel představit, co se mohlo s těmi pěti letadly stát. Věděli, že teď už letadla nemohou být ve vzduchu, protože jim muselo dojít palivo. Všichni také věděli, že i na klidném moři bylo nouzové přistání mimořádně nebezpečné.

Za necelých třicet minut pátrací akce zmizela tečka, která představovala severněji letícího martina, blížícího se nejvíce k poslední zaznamenané poloze letky 19, náhle z obrazovky.

„Pane!“ vykřikl Foreman, ale Henderson se mu díval přes rameno.

„Spojte se s nimi vysílačkou!“ přikázal Henderson.

Foreman se o to pokusil, ale stejně jako v případě letky 19 se neozvala žádná odpověď, i když druhé pátrací letadlo se ohlásilo.

To Hendersonovi stačilo. „Nařídte druhému letadlu, ať se okamžitě vrátí.“

„Ano, pane.“

O mnoho hodin později, poté, co zmatení důstojníci opustili kontrolní věž se starostmi o svou kariéru a strachem z vyšetřovací komise, která jistě vznikne, se Foreman naklonil nad mapu. Tečkou označil poslední místo, kde se na radaru objevila letka 19. Pak udělal tečku v místě, kde se ztratilo jedno z pátracích letadel. Spojil obě tečky čarou. Pak od obou krajních bodů vzniklé úsečky narýsoval čáry k Bermudám, kde problémy letky 19 začaly. Díval se na trojúhelník, který tak vznikl, a pak zvedl hlavu k temnému oceánu před sebou.

Poté, co byl před osmi lety zachráněn torpédoborcem, se pokoušel zjistit, co se stalo s jeho bratrem a ostatními kamarády z letky. Dozvěděl se, že oblast oceánu, nad kterou letka zmizela, má od místních japonských rybářů přezdívku Ďáblově moře, kde dochází k řadě zmizení. Dokonce po kapitulaci Japonska navštívil jednu vesnici na nedalekém pobřeží. Od jednoho starého rybáře zjistil, že sice v Ďáblově moři chytají ryby, ale jen tehdy, když jim vesnický šaman řekne, že je to bezpečné. Jak to šaman věděl, to rybář netušil. Když se dnes Foreman díval z kontrolní věže na oceán, přemítal, jestli by ten vesnický šaman měl také špatný pocit.

Sáhl si do náprsní kapsy a vytáhl fotografii. Byl to rodinný snímek, na kterém dva malí chlapci, na první pohled dvojčata, stáli před velkým mužem s dlouhým, hustým plnovousem a malou ženou s jasným úsměvem a napůl otočenou hlavou, zvednutou vzhůru k jejímu manželovi. Foreman na několik dlouhých minut zavřel oči a pak je opět otevřel.

Složil mapu a uložil ji do kapsy své košile. Pak vyšel z kontrolní věže a vydal se dolů na pláž. Díval se do vody, poslouchal rytmus oceánu a pokoušel se očima proniknout za obzor, do trojúhelníku, kterého se obával. Hlavu měl nakloněnou ke straně, jako kdyby slyšel hlasy letu 19 a ještě něco dalšího, hlubšího, temnějšího a staršího, daleko staršího.

Foreman věděl, že tam někde číhá nebezpečí. Větší než ztráta několika letadel. Ještě jednou se podíval na starý rodinný snímek a zahleděl se do tváře svých rodičů, kteří před šesti lety nedbali na varovné zvěsti před nebezpečím a byli pohlceni evropským peklem během Hitlerova temného panování.

Nehybně stál na místě ještě v okamžiku, kdy se na obzoru objevily první známky svítání.

Voda a džungle

1968

Na jedné straně světa vyrovnalo špionážní letadlo, schopné dosáhnout několikanásobku rychlosti zvuku, svůj let ve velké výšce, a současně s tím na druhém konci světa jaderná ponorka, chloubka námořnictva vybavená nejnovější technologií a zbraněmi, nabírala do svých nádrží mořskou vodu a začala svůj sestup do hlubiny. Letadlo i ponorka byly v elektronickém spojení s jedním místem na Blízkém východě.

Komunikační stanice byla umístěna v kamenitých horách severního Íránu s úkolem sledovat podbřišek Sovětského svazu. Dnes ale měla jiný úkol: koordinovat špionážní letadlo SR-71, které vyletělo z Okinawy, a ponorku USA *Scorpion*, která byla na tuto tajnou misi odvolána z normálních operací v Atlantiku.

Muž, který tuto operaci řídil, měl na uších speciálně zapojená sluchátka. Levým uchem poslouchal hlášení vysílaná ze *Scorpionu* prostřednictvím odstíněné linky mezi zádí ponorky a vysílací bojí, která se houpala ve vlnách nad ní. V pravém uchu mu zněl hlas pilota SR-71 s identifikačním volacím znakem Kos. On sám používal svoje pravé jméno, Foreman – nenamáhal se nijak zakrývat svou totožnost kódovým jménem, protože celý jeho život byla jen práce. V Ústřední zpravodajské službě (CIA) se nestal snad legendou, ale spíše anachronismem, o kterém se jen šeptalo, jako kdyby ve skutečnosti neexistoval.

Před sebou měl tři papíry. Jeden z nich byl námořní mapou oceánu severozápadně od Bermud, kde momentálně operoval *Scorpion*, druhý byl mapou jihovýchodní Asie, kam letělo SR-71, a třetí mapou východního pobřeží Japonska. Na všech třech mapách byly jasně vyznačeny trojúhelníky – modrým fixem v Atlantiku, zeleným nad jihovýchodní Asií a červeným na tichomořském pobřeží Japonska.

Brána Bermudského trojúhelníku, jak ji Foreman nazýval, pokrývala území od Bermud dolů ke Key West a odtud přes Bahamy k San Juanu v Portoriku. Když se Foreman stal svědkem zmizení letky 19, této oblasti se ještě neříkalo „Bermudský trojúhelník“, ale díky zprávám o tomto incidentu se stala legendou a nějaký novinář z nedostatku lepších označení vymyslel tuto přezdívku. Foreman se ale nezajímal o legendy. Foremana zajímala fakta.

Nazýval tato místa branami, protože se jednalo o přístupové cesty – o tom byl přesvědčen –, ale jejich průměr nebyl nikdy stabilní, různou rychlostí se zvětšoval nebo naopak smršťoval. Brány čas od času téměř úplně zmizely, jindy dosáhly plných hranic trojúhelníků. Střed každé z nich byl zeměpisně nehybný, ale její velikost se s časem měnila, někdy se otevřela dokořán, jindy se zřejmě zcela uzavírala.

Legendy o Angkorské bráně byly vzdálenější a nejasnější, držely se mimo nejprošlapanější stezky moderní civilizace, v centru země známé jako největší minové pole na světě v důsledku desítek let občanských i mezistátních konfliktů. Foremanovi trvalo řadu let, než se vůbec doslechl o pověstech týkajících se tohoto místa a dalších mnoho let, než určil, že na planetě je vskutku ještě jedna oblast, která si zasluhuje jeho pozornost. Významnější byla pro Foremana ta skutečnost, že Angkorská brána byla na pevnině, nikoliv skrytá v oceánu. Nazval ji Angkorskou bránou kvůli legendám, které se zmiňovaly o starobylém městě, které mělo ležet v této oblasti a které se údajně jmenovalo Angkor Kol Ker.

Podle nejpresnějších údajů, které byl Foreman schopen najít, ležela Angkorská brána v severozápadní Kambodži, na severu ohraničená příkrou stěnou pohoří Dangket, které odděluje

Kambodžu od Thajska, a na jihu záplavovým územím jezera Tonle Sap, největšího sladkovodního jezera v jihovýchodní Asii. Vrcholy Angkorské brány, které Foreman tak pracně stanovil během řady let na základě mnoha různých zdrojů, byly rozmístěny tak, že uvnitř oblasti nevedly žádné silnice ani města a po všech stranách byla oblast zhruba ohraničena potoky a řekami. Celkově byla tato brána menší než maximum brány Bermudského trojúhelníku, ale pro Foremana byla daleko zajímavější – nejen proto, že ležela na souši, ale také proto, že byla častěji aktivní.

Brána Dáblova moře byla pojmenována podle toho, že její hranice byly vytyčeny okraji stejnojmenného moře. Protože byla na moři, podobně jako Bermudský trojúhelník, Foreman dával přednost právě jemu. Příležitostně se k němu ale dostávaly zprávy o mohutných tajných japonských operacích v oblasti brány Dáblova moře. Všechny tři brány byly nějak propojeny a Foreman žil jen kvůli tomu, aby objevil jejich pravou podstatu, to, co je aktivuje a co leží na jejich druhých stranách.

„Hloubka tisíc stop,“ hlásil velitel *Scorpionu* kapitán Bateman. „Směr devět nula stupňů. Odhadované překročení hranic oblasti za pět minut. Vše v pořádku.“

„Výška šedesát tisíc,“ ozval se pilot SR-71. „Zbývá pět minut.“

Foreman neříkal nic. Osobně minulý týden seznámil kapitána ponorky i pilota letadla se situací. Neopomněl jim jasně zdůraznit, že poloha a načasování musí být naprosto přesné. Podíval se na velké hodiny na druhé straně místnosti a pozoroval, jak vteřinová ručička opsala celý kruh. Vzápětí další.

„Tři minuty,“ hlásil *Scorpion*. „Vše v pořádku.“

„Tři minuty,“ ozval se současně v druhém sluchátku Kos. „Bez problémů.“

Foreman sklopil oči. Čára vyznačená tužkou představovala kurz *Scorpionu*. Věděl, že tři minuty znamenají, že ponorka je asi tři čtvrtě kilometru od současné hranice brány Bermudského trojúhelníku, k níž se blíží od západní strany načrtnuté z Bermud k Portoriku. Linka na mapě jihovýchodní Asie znázorňovala letovou dráhu SR-71 a Foreman věděl, že letadlo je sto čtyřicet

kilometrů od zelené linie vedoucí od jihu a v současné době procházející jezerem Tonle Sap. Na tohle čekal celé roky, na příležitost, až budou obě brány plně otevřené ve stejnou chvíli.

Vteřinová ručička oběhla další kruh. „Vysílání v HF,“ ohlásil *Scorpion*, že byl spuštěn zvláštní vysokofrekvenční vysílač, který byl namontován k přídi ponorky minulý týden.

„Foremane, tady je Kos.“

Foreman se napřímil. Vycítil v obvykle lakonickém pilotově tónu změnu.

„Vidím něco dole před sebou.“

Foreman poprvé promluvil: „Upřesněte to.“

„Je to žlutobílý mrak. Možná nějaký druh mlhy, ale rychle roste.“

„Můžete ji přeletět?“ zeptal se Foreman.

„Jistě. Snadno. Je nad ní spousta jasné oblohy. Právě vlétám do vzdušného prostoru nad Angkorskou bránou.“

„Jsme uvnitř,“ hlásil kapitán Bateman. „Stále vysíláme. V systémech pozorujeme nějaké elektrické anomálie, ale nic vážného. Sonar hlásí, že oceán je ve všech směrech prázdný.“

„A co HF?“ zeptal se Foreman, který chtěl vědět, jestli SR-71 zachycuje signály z ponorky a naopak. Normálně neexistovala žádná možnost, aby vysokofrekvenční signál dosáhl k SR-71 na druhé straně Země. Jak ale Foreman věděl, důležitým slovem v té větě byl termín „normálně“. Na poloze ponorky ani letadla nebylo nic normálního a celý smysl této operace bylo prokázat spojitost mezi těmito místy.

„Ano, přijímám vysokofrekvenční vysílání. Přijímám HF signál *Scorpionu*.“

Foreman triumfálně bouchl pěstí do stolu. Tyto dvě brány byly bezpochyby propojeny a to bylo podle současné fyziky nemožné.

Stiskl tlačítko. „Kapitáne Batemane, zachytili jste HF signál SR-71, který odpovídá na vaše vysílání?“

„Potvrzuji příjem. Nevím, jak je to možné, ale signály jsou jasné a hlasité.“

Následovalo krátké ticho, přerušené poplašeným výkřikem pilota: „Co to má sakra znamenat?“

Foreman se předklonil se zavřenýma očima. Pocit triumfu rychle mizel.

„Co se děje, Kose?“ řekl.

„Ale, ta mlha. Jsem nad ní, ale rychle se zvětšuje. Nelíbí se mi to. Začínám mít problémy s elektronikou.“

„Budete pryč, než dosáhne vaší výšky?“ zeptal se Foreman.

„No, ano.“ Pilot se odmlčel. „Aspoň myslím.“

„A co HF signál *Scorpiona*?“

„Pořád čistý příjem. To je divné. Ano, je to... Sakra!“

Ve Foremanově pravém uchu se ozvalo šumění statické elektřiny. „Kose? Hlaste se!“

„Do hajzlu. Selhávají mně přístroje.“ V pilotově hlase zněla hrůza. „Kompas je mimo. Palubní počítač se zbláznil. Jsem – no teda! Z toho mraku vychází světlo. Linie světla. Ježíši! Co to sakra je? To bylo těsně vedle. Ve středu je něco tmavého. Do hajzlu! Zkusím to...“ hlas byl přehlušen nesrozumitelným šumem. Pak nastalo ticho.

Foreman stiskl tlačítko vysílače. „Kose? Kose?“ Neztrácel žádný další čas a okamžitě se obrátil k druhému vysílači. „*Scorpione*, tady je Foreman. Vykliďte prostor. Okamžitě.“

„Obracíme se,“ potvrdil Bateman příjem. „Ale něco nám ruší elektronické systémy. Některé systémy selhávají. To je opravdu divné.“

Foreman věděl, že ponorka bude muset provést širokou otočku, aby mohla odplout z Bermudské brány. Také věděl, jak dlouho to bude trvat. Podíval se na hodiny.

„Sonar ukazuje něco divného,“ oznámil náhle Bateman.

„Upřesněte to!“ přikázal mu Foreman.

„Zní to skoro jako kdyby se od nás odrážel zvuk cizího sonaru,“ hlásil kapitán *Scorpionu*. „Jako kdyby si nás někdo prohlížel. Ale ne!“ vykřikl náhle. „Máme problémy s reaktorem.“

Foreman slyšel, jak Bateman křičí rozkazy se stále stisknutým tlačítkem vysílačky, ale s mikrofonom daleko od úst. Pak Bateman promluvil opět přímo k němu. „Selhal nám reaktor. Došlo k úniku chladicí kapaliny. Taky se k nám podle sonaru něco blíží. Něco obrovského! To tam před chvílí nebylo.“

Foreman se naklonil kupředu a poslouchal kapitánovy rozkazy, určené mužům na palubě. „Jonesi, co to sakra je? Říkal jste, že je kolem nás prázdné moře. Tuhle věc budeme mít během pár vteřin přímo za zadkem!“

„Já nevím, pane. Je to obrovské, pane. Ještě nikdy jsem neviděl v pohybu něco tak velkého.“

„Úhybný manévr!“ vykřikl kapitán.

„Pane, reaktor je odpojen,“ křičel v pozadí jiný hlas. „Nemáme...“

„K čertu s tím,“ přerušil kapitán toho druhého muže, „dostaňte nás odsud! Vypusťte všechny nádrže. Hned!“

Foreman uslyšel hlas toho muže u sonaru, Jonese. „Pane, je to přímo vedle nás. Dobrý Bože! Je to ohromné. Je to opravdu...“

Ve sluchátko to zapraskalo, ozvalo se ještě několik slabých, nesrozumitelných výkřiků a pak se náhle rozhostilo ticho.

Foreman se opřel ve svém křesle. Sálh si do kapsy a vytáhl několik arašídů. Pomalu rozlouppl slupku prvního z nich a vhodil si její obsah do úst. Podíval se na svou ruku. Chvěla se. U žaludku ho bolestivě bodalo. Hodil slupku oříšku na podlahu.

Čekal hodinu, jak bylo domluveno. Ani z jednoho sluchátka se neozval jediný zvuk. Nakonec si je sejmul z hlavy a přešel k vysílačce, která ho spojila s mužem v Národní bezpečnostní radě. Prokázal spojitost mezi Bermudskou a Angkorskou bránou, ale vypadalo to, že za tuto informaci byla zaplácena vysoká cena.

Oddíl

1968

JIHOVÝCHODNÍ ASIE

Džungle se ve večerním světle svírala kolem hranic tábora jako tmavá stěna tvořená hrůzu nahánějícími zvuky a temně hrozivá. Od okraje tábora k pralesu byl asi stometrový vykácený prostor, ale za tuto vzdálenost nemohl proniknout ani zrak, ani kulky.

„Musím se tu tak krčit, že si připadám jako trpaslík,“ řekl velitel týmu ostatním třem mužům v malé chýši, která sloužila jako jejich domov. Políbil si prsty a pak je něžně přitiskl na fotografii mladé ženy, která byla připevněna na stěnu napravo od dveří. „Brzy se uvidíme, miláčku.“ Druhou rukou sundal ze skoby CAR-15, miniaturizovanou verzi poloautomatické pušky M-16, pověsil si ji na rameno a vyrazil do západu slunce. Zbraň měla patinu, která vypovídala o mnoha čištěních a častém používání.

„Myslím, že Linda ví, co jsi za prcka,“ řekl druhý muž v chatrči hlubokým, dunivým hlasem za smíchu ostatních dvou.

„Takhle o mé snoubence nemluv,“ odvětil první muž, ale v jeho hlase nezněla výhrůžka. Odmlčel se a počkal, až se připraví zbytek týmu. Seržantu Edu Flahertymu bylo dvacet osm, ale kdo ho neznal, považoval by ho za podstatně staršího. Válka vyryla do jejich tváří i srdcí vrásky, které byly fyzickou připomínkou

strachu, únavy a napětí. Všichni měli na sobě uniformy bez prýmků a jmenovek. Každý z nich nesl jinou zbraň, ale všichni měli v očích stejný pohled: utrápený výraz lidí, kteří vědí, co je to smrt a násilí.

Toho rána byla Flahertyho tvář zbrázděna stopami starostí, které slušely jeho postavení velitele skupiny. Byl vysoký a hubený se rzavými vlasy, sestřiženými těsně u hlavy, a s mohutným rzavým knírem, který vypadal, jako by se k němu vůbec nehodil. Rukama svíral svůj CAR-15 a k nosné konstrukci na zádech měl připevněný granátomet M-79. Flaherty ho nabíjel flešetovými náboji, které obsahují několik šipek, jež jsou po výstřelu vymrštěny z plastové schránky, místo normálních vysoce výbušných granátů ráže 40 mm, což ze zbraně vlastně dělalo velkou brokovnici. Zdědil ji po svém vlastním veliteli během první služby a od té doby ji nosil u sebe. Říkal své M-79 kámoška v nouzi.

Na zádech měl ruksak, ošoupaný zelený batoh, naložený vodou, municí, minami a jídlem. Ten batoh s ním prošel už šestnácti operacemi na území nepřítele od doby, kdy se Flaherty stal členem této speciální jednotky. Byl jeho součástí podobně jako zbraň, kterou držel v rukách.

Hodnostně druhým mužem byl četař James Thomas, který se zúčastnil čtrnácti takových misí, a proto mohl beztestně žertovat o Flahertyho snoubence. Thomas byl radista a nesl ještě větší náklad než Flaherty, protože kromě nezbytných zásob v něm byla i vysílačka a rezervní baterie. I velký batoh ale vypadal na Thomasových zádech malý, protože Thomas byl vysoký skoro dva metry a měl vypracovanou, svalnatou postavu. Jeho černá pleť byla pokryta potem dokonce i tady, v nadmořské výšce 1 300 metrů, za chladného večerního povětří. Všichni v průzkumném oddílu Kansas si z něj dělali legraci, že by se potil i na severním pólu. Thomas držel v rukách svou zbraň, granátomet M-203, který se dal přidělat k útočné pušce M-16 a v jeho sevření vypadal jako dětská hračka.

Třetím v pořadí byl desátník Eric Dane, a Flaherty i Thomas byli zatraceně rádi, že ho mají u sebe. Dane měl na starosti arzenál výpravy a nesl s sebou kulomet M-60, který dokázal

vystřílet během jediné vteřiny tisíc nábojů ráže 7,62 mm. Dane ale nepřiřostl svým kolegům v týmu k srdci kvůli palebné síle – bylo to díky jeho schopnosti pohybovat se pokradmu v čele skupiny a vyhýbat se všem nastraženým léčkám. Během celé doby ve Vietnamu se Flaherty nikdy nesetkal s nikým tak dobrým. Zatím se díky Daneovi vyhnuli čtyřem útokům ze zálohy, z nichž kterýkoliv – jak Flaherty dobře věděl – by znamenal konec jejich průzkumného oddílu Kansas.

Dane byl průměrné výšky a měl husté tmavé vlasy. Nosil armádní brýle, jejichž silné plastové obroučky hyzdily jeho jinak pohlednou tvář. Byl štíhlý s vypracovanými svaly, takže nesl bezmála desetakilový kulomet bez jakýchkoliv potíží.

Jako kulometčík neměl vlastně Dane podle zvyklostí chodit v čele, ale palebnou sílu více než vyvažovaly jeho tajuplné schopnosti. A Dane si nikdy nestěžoval a nikdy nenaznačil, že by ho na nejnebezpečnější pozici měl někdo vystřídat. Jakmile se na ni dostal, už tam zůstal. Jednou v noci si o tom Flaherty o samotě s Danem promluvil, řekl mu, že klidně mohou pokračovat ve střídání, ale Dane odpověděl, že patří právě tam, a za to mu byl Flaherty v duchu vděčný. Dane byl tichý muž, který si hleděl svého, ale oba jeho nadřízení v průzkumném oddíle mu byli bližší než kdokoliv jiný.

Čtvrtý muž, desátník Tormey, byl u oddílu nový. Ostatní dokonce ani neznali jeho křestní jméno. K oddílu byl převelen před dvěma dny a celý čas všichni trávili důležitějšími věcmi, než bylo kamarádění, jako například Tormeyovým výcvikem. Tormey navíc nebyl ze Zvláštních sil a to byla další bariéra mezi ním a staršími muži. Byl to první ukazatel věcí, které teprve měly přijít. Zvláštní síly ztratily ve vietnamském mlýnku na maso příliš mnoho mužů a továrna na lidi ve Fort Braggu produkovala každoročně jen omezené množství zkušených náhradníků. Pátá skupina proto začala nabírat dobrovolníky jako byl Tormey z obyčejných vojenských jednotek, aby nahradila mrtvé nebo střídající se vojáky.

Tormey už byl v boji, ale nikdy se neúčastnil zvláštní mise v nepřátelském území. Nesl AK-47, známou pod označením Kalašnikov, zbraň, kterou musel získat ještě někde u své

předchozí jednotky. Flahertymu nevadilo, že ji Tormey má, protože její výstřely mohly zmást nepřátele, kteří tyto zbraně užívali také. Tormeyovi bylo pouze dvacet jedna let a neustále se rozhlížel kolem sebe. Tři starší muži věděli, jak se cítí, když se připravuje na svou první výpravu za hranice, ale neříkali nic, protože se cítili podobně, bez ohledu na to, kolika misemi už sami prošli. Zkušenosti z minulých výprav znamenaly jenom to, že byli lepší, ne to, že by se méně báli.

Všichni čtyři postupovali trávou, která jim dosahovala po kolena, k místu, kde měl přistát jejich vrtulník. Byli asi v polovině cesty, když Dane náhle zapískal a zvedl ruku sevřenou v pěst. Flaherty s Thomasem ztuhli a Tormey je po nepatrném zaváhání napodobil.

Dane si hmátl přes rameno a tiše vytáhl mačetu, kterou měl zasunutou po pravé straně batohu. Pomalu vyrazil kupředu, kolem Flahertyho a Thomase, a jeho nohy neslyšně našlapovaly do trávy.

V zapadajícím slunci se mihla čepel mačety. Pak se Dane předklonil a zvedl ze země více než metr dlouhé tělo kobry s čistě odseknutou hlavou.

„Ježíši,“ řekl Thomas a uvolnil se, „jak jsi sakra věděl, že tam je?“

Dane jenom pokrčil rameny, otřel mačetu o travu a zasunul ji zpátky do pouzdra vedle batohu. „Prostě jsem to věděl.“ Tak vždycky odpovídal, když se ho ptali, jak dokáže vycítit nebezpečí. Usmál se na Flahertyho a nabídl mu tělo hada. „Nechceš ho vzít domů Lindě? Mohla by z něj mít pěkný opasek.“

Flaherty od něj hada vzal a odhodil jej. Rozbolel ho žaludek. Kdyby ho Dane nezastavil, šlápl by přesně na něj. „Na takový věci už jsem moc starej,“ zamumlal.

Dane naklonil hlavu ke straně. „Přilétá vrtulník.“

„Jdeme,“ přikázal Flaherty, i když sám vrtulník neslyšel.

Terén pod nimi nepřipomínal nic, co kdokoliv z mužů průzkumného oddílu Kansas kdy viděl. Krajina tu byla daleko drsnější a vyzařoval z ní starověk, jako ze země, která neuznává čas ani lidskou nadvládu nad ostatními částmi světa. Ze silného

zeleného koberce džungle trčely rozeklané hory. Na zemi se proplétaly řeky, obklopené z obou stran hradbami z vápencových útesů nebo úrodnými naplaveninami.

Nebyly tu žádné známky lidské přítomnosti a člověk si uměl velice snadno představit, že takto tu krajina existovala po relé věky.

Vrtulník mířil na severozápad a všichni čtyři muži věděli, že překročili „plot“, hranici mezi Vietnamem a Laosem, už před dlouhou dobou.

„Máte tušení, kam letíme?“ zaječel Tormey, aby ho bylo slyšet přes hluk vrtule a motorů, které burácely hned za stěnou, o niž se opírali.

Flaherty nespouštěl zrak z krajiny pod nimi a sledoval jejich postup. Vypadalo to, že Thomas spí – měl hlavu svěšenou na širokých ramenou. Dane se podíval na Tormeye a po rtech mu přeběhl slabý úsměv. „Nevím, kam letíme, ale vím, že už nejsme v Kansasu.“

To byl jejich malý žert. Každý průzkumný oddíl, který operoval z CCN, Severního vojenského velitelství, MACV-SOG, Vojenské rady při vietnamském velení, skupiny pro průzkum a pozorování, byl pojmenován po nějakém státu. Vedoucí jejich oddílu pocházel z Kansasu, a tak dal jméno i celému týmu. Protože průzkumný oddíl Kansas neztratil ještě ani jednoho muže od chvíle, kdy byl pojmenován, všichni toto jméno považovali za šťastné a nikdo ho neměnil. Vojáci jsou zvláště pověřčivou sebrankou – i zelený šátek, který měl Flaherty kolem krku, se se svým nositelem účastnil všech akcí a Flaherty ho považoval za svůj talisman. Poslední dobou ale jako svou dobrou vílu brali s Thomasem Danea.

Flaherty se na Danea podíval a ten mu ustaraný pohled oplatil. Tormey položil správnou otázku. Nikdo z nich ještě nebyl na takové misi. Jednoduše jim řekli, aby se sbalili a nastoupili na palubu vrtulníku. Žádná informace o cíli, žádné seznámení s účelem cesty – velitel se s nimi na základně ve Vietnamu jen rozloučil a instruoval je, aby poslouchali rozkazy toho, kdo na ně na druhém konci cesty bude čekat. Ale kam mohli letět, když už teď byli za hranicemi?

A nebyli tu ani žádní „malí lidé“, jak americké Zelené barety láskyplně označovali domorodce, kteří normálně tvořili druhou polovinu oddílu Kansas. Jejich velitel jim nebyl schopen vysvětlit, proč se podle rozkazů ze Saigonu měli mise účastnit výhradně Američané, o nic více, než ostatní detaily jejich výpravy. Flaherty ani ostatní nebyli nijak nadšeni z toho, že měli nechat polovinu týmu na předsunuté operační základně. Ještě nikdy se nevydávali na nějakou misi bez domorodých spojenců.

Druhým náznakem problémů byl vrtulník, který je vyzvedl. Nebyla to armádní helikoptéra, tím si byl Flaherty jistý. Byla celá černá bez jakýchkoliv znaků, což znamenalo, že patří k leteckým silám CIA. Piloti s nimi nepromluvili ani slovo, prostě počkali, až nastoupí, odstartovali a namířili na severozápad. Dlouhé vlasy, které jim splývaly z divoce pomalovaných helem, a velké kníry naznačovaly, že patří také k CIA nebo k Havranům, skupině vojenského letectva, která byla CIA zapůjčena pro leteckou válku v Laosu.

Dane se naklonil k Flahertymu. „Long Tiem,“ zakřičel mu do ucha.

Velitel oddílu na Daneovu domněnku o tom, kam letí, souhlasně přikývl. Slyšel o tomto městečku s přistávací dráhou v severním Laosu, kde bylo ústředí Havranů a CIA odtud koordinovala svou tajnou válku. Oddíl Kansas byl v Laosu už dříve, ale podstatně blíže hranicím, kde sledoval pohyby Ho Či Minových vojsk a pomáhal s přesným cílením leteckých útoků. Nikdy nebyli takhle hluboko a koneckonců ani žádný jiný průzkumný oddíl CCN, aspoň pokud věděli. Flaherty přemítal, k čemu by CIA mohla potřebovat průzkumný oddíl Zvláštních sil. Agentura si obvykle najímala Nungy nebo nějaké jiné orientální žoldáky, když potřebovala provést nějakou pozemní operaci takhle hluboko ve vnitrozemí, s tím, že s domorodci vysílala jednoho ze svých polovojenských zaměstnanců.

Ve vzduchu ale visely změny a to byl možná důvod pro tuhle podivnou misi. Flaherty a oba jeho starší podřízení věděli, že tajná válka na hranicích s Kambodžou dříve či později vypukne v plné síle. Říkalo se, že se připravuje drtivý útok pozemních i vzdušných sil proti nepřátelským základnám v Kambodži. Nixon

se chystal povolit armádě, aby překročila hranice a zničila základny, ze kterých po celé ty roky Vietkong a NVA (Severovietnamská armáda) zahajovaly svoje útoky. Flaherty se domníval, že celá tato akce by s tím mohla mít něco společného.

„Jaký máš pocit?“ zeptal se Flaherty Danea. Thomas, který seděl těsně vedle nich, nepatrně naklonil hlavu, aby slyšel odpověď, a pokazil tak dojem, že spí.

„Nedobrá,“ potřásl Dane hlavou. „Opravdu nedobrá.“

Thomasovi přeběhla přes tvář grimasa a Flaherty cítil, jak se mu sevřel žaludek. Když Dane říká, že to není dobré, tak to není dobré.

Vrtulník přeletěl vysokou horu a pak rychle klesal dolů. Flaherty rozeznal přistávací plochu vedle malého městečka. Byla tu řada černě natřených průzkumných letounů a různých vrtulníků spolu s jednou stíhačkou. Long Tiem, přesně jak Dane předvídal.

Vrtulník dosedl na zem a muž u ocelové mříže na ně mávl, aby vystoupili. Byl oblečen do pruhovaných kalhot, černého trička a tmavých brýlí. Za opaskem měl zastrčenou pistoli a na pravém stehně měl připevněný nůž. Měl dlouhé, plavé vlasy a vypadal jako někdo, kdo spíše patří na fotbalové hřiště vysoké školy než doprostřed tajné války.

„Tudy!“ křikl na ně, otočil se a vyrazil. Průzkumný oddíl Kansas si hodil na záda vybavení a následoval ho do budovy z překližkových stěn a s plechovou střechou.

„Jmenuju se Castle,“ řekl muž a usedl za malý polní stůl, zatímco členové oddílu odkládali na zem svoje batohy a usazovali se do skládacích židlí. „Povedu tuhle misi.“

„A já jsem Foreman,“ ozval se hlas ze stínů v levém rohu místnosti. Dopředu pokročil starší muž, kterému nechybělo mnoho do padesátky. Nejosobitějším znakem, kterého si hned všichni všimli, byly jeho vlasy. Měl je čistě bílé a sčesával si je v hustých vlnách dozadu. Z protáhlého obličej s ostře řezanými rysy si je prohlížely dvě ocelové oči. „Jsem za tuto misi zodpovědný.“

Flaherty představil celý oddíl, ale Foreman vypadal, že ho jejich jména nezajímají. Obrátil se k mapám, pověšeným na zdi za ním. „Vaším úkolem je doprovodit pana Castlea při záchranné

misí na toto místo.“ Hubeným prstem se dotkl mapy v severozápadní části Kambodže vedle řeky Mekong. „Budete poslouchat jeho rozkazy. Proniknutí na nepřátelské území a návrat z něho zařídí vzdušné síly z této základny. Komunikovat budete přímo se mnou.“

Flaherty a ostatní pořád ještě zírali na mapu. „To je v Kambodži, pane,“ řekl Flaherty.

Foreman neodpověděl. Sáhl si do kapsy, vytáhl několik arašídů, jejichž slupky začal loupát, a obsah si házel rovnou do úst. Prázdné slupky pouštěl na podlahu.

Castle si odkašlal. „Mám všechny volací kódy a frekvence. Bude to jednoduchá mise. Doletíme přímo k místu přistání, odtud pár kiláků pěšky k našemu cíli, vezmeme to, pro co jdeme, a přesuneme se několik dalších kiláků k místu, kde nás zase vyzvednou.“

„A co vzdušné krytí?“ zeptal se Flaherty.

„Žádné není,“ řekl Foreman a vyloupal další burák. „Jak jste si povšimli,“ pokračoval bez jakéhokoliv sarkasmu, „vydáváte se do Kambodže. Ačkoliv budou veškeré vojenské operace na jejím území brzy legalizovány, zatím ještě legální nejsou.“ Foreman pokrčil rameny. „Kousek za hranicí ano, tam můžeme vyslat nějakou rychlou letku a pak tvrdit, že se piloti zmýlili, ale vy jdete o něco hlouběji.“

„A co bychom odtamtud měli odnést?“ zeptal se Dane. Flahertyho to překvapilo, protože Dane na seznamování s plánem akcí sotva kdy promluvil nebo kladl otázky.

„Minulý týden se nad Kambodžou zřítilo průzkumné letadlo SR-71,“ odpověděl Foreman. „Úkolem pana Castlea je ho najít a vzít s sebou jisté kousky vysoce tajného vybavení. Castle zná všechny potřebné informace. Vaším úkolem je pouze ho chránit.“

„Jak se to letadlo zřítilo?“ zeptal se Flaherty.

„To nepotřebujete vědět,“ řekl Foreman.

„A co pilot a průzkumník?“ zeptal se Thomas.

„Předpokládá se, že posádka letadla je mrtvá,“ odpověděl Foreman.

„Pokusili se o rádiový kontakt, než se zřítili?“

Foremanovou odpovědí bylo krátké a úsečné: „Ne.“

„Proč letadlo spadlo?“

„Nevíme,“ řekl Foreman. „Proto tam jdete. Pro jeho černou skříňku.“

„Říkal jste, že letadlo spadlo minulý týden. Proč jsme čekali tak dlouho?“ zeptal se Flaherty.

„Protože tak to prostě je,“ řekl Foreman. Jeho nehybný pohled jasně naznačoval, že si nepřeje žádné další dotazy.

„Jak přesně je lokalizován vrak letadla?“ zeptal se Flaherty.

„Naprosto přesně,“ odvětil Foreman.

„Kdo je nepřítel?“ pokračoval Flaherty. „Máme odstřelit každého, koho potkáme, nebo máme utéct a skrýt se? Jaká jsou pravidla pro případný ozbrojený konflikt?“

Kambodža byla noční můrou s mnoha válčícími stranami a neustále se měnícími spojenectvími. Byli tu Rudí Khmerové, Královská kambodžská armáda a samozřejmě taky severní Vietnamci a Vietkong.

„S nikým se nedostanete do kontaktu,“ opáčil Foreman.

Flaherty překvapeně civěl na důstojníka CIA. „To je ta nejhoupější věc, jakou jsem kdy slyšel.“ Velitel oddílu se postavil. „Mám za tyhle muže odpovědnost a rozhodně je nehodlám poslat na takovou břídliskou operaci, jako je tahle.“

Foreman namířil na Flahertyho prst. Jeho hlas byl vyrovnaný a chladný. „Sedněte si, seržante. Půjdete, kamkoliv budu chtít. Takové jsou vaše rozkazy a vy je splníte. Je to jasné?“

„Není to jasné,“ odporoval Flaherty a přinutil se, aby i jeho hlas zněl klidně. „Odpovídám se CCN, MACV-SOG a ne CIA.“

Foreman si sáhl do náprsní kapsy a vytáhl kus papíru. Nedbale ho hodil Flahertymu. „Ne, při této misi spadáte pode mě. Tak rozhodla nejvyšší místa.“

Flaherty rozložil rozkazy a přečetl si je. Pak je opět složil a začal si je ukládat do kapsy.

Foreman luskl prsty. „Vraťte mi to.“

„Tuhle kopii si nechám,“ odpověděl Flaherty.

Foremanova ruka sklouzla k pistoli na pravé straně beder. V tu chvíli byl Dane na nohou a mířil důstojníkovi CIA na čelo.

„No tak!“ vykřikl Flaherty, kterého více šokovala Daneova reakce, než to, co udělal Foreman.

„Řekněte svému muži, ať se uklidní,“ řekl Foreman pečlivě ovládaným hlasem.

„Dane,“ řekl Flaherty a z jeho tónu bylo jasné, co chce.

Dane neochotně vrátil pistoli do pouzdra.

Foreman poklepal Flahertymu na hrud', kam si seržant uložil kopii rozkazů. „Po dobu trvání této mise jste můj. Nechci slyšet už žádné další dotazy. Váš vrtulník vyráží za deset minut. Přesuňte se na přistávací plochu.“

Castle zůstal během celého sporu nehybný. Teď ukázal ke dveřím. „Jdeme.“ Zaměstnanec CIA pak zvedl svůj vlastní batoh a hodil si ho na ramena.

Flaherty trhl palcem a oddíl vypochoďoval ven. Flaherty cítil, jak se mu popruhy ruksaku zařezávají do ramen, když se přitočil k Danemu: „Co to do tebe vjelo?“

„Tohle celé stojí za houby,“ řekl Dane. „Foreman o něčem lže a Castle je celý vyděšený.“

„Sakra, to já taky,“ poznamenal Flaherty.

„Castle je vyděšený ještě víc, než by odpovídalo tomu, že jdeme na misi hluboko za hranice,“ odpověděl Dane.

„Možná je to pro něj poprvé,“ napadlo Flahertyho.

Dane jen zavrtěl hlavou.

Flaherty věděl, že jim Foreman říkal hromadu nesmyslů, ale to, že Castle je vystrašený, pro něj byla novinka.

Dane se zastavil a ukázal rukou. Dva žoldáci, mohutní a po zuby ozbrojení Nungové, přihlíželi z okraje přistávací plochy a jejich ruce se pohybovaly přesně synchronizovanými gesty směrem k průzkumnému oddílu.

„Co je s nimi?“ zeptal se Flaherty.

„Napadlo tě, proč asi využívají nás, když CIA obvykle pracuje s lidmi jako jsou oni?“ zeptal se Dane.

„Jo, o tom jsem už přemýšlel,“ řekl Flaherty. „Ale teď si myslím, že by to mohlo být kvůli tomu letadlu. Možná nechtějí, aby se kdokoli dozvěděl, že ztratili letoun, a tak to nechávají jenom mezi Američany. Proto jsme taky museli nechat na základně naše malé lidičky.“

„Ještě nikdy jsem neviděl Nungy, že by se něčeho báli,“ odpověděl Dane, „ale ti dva chlápci jsou vyděšení. Ty symboly, které dělají rukama, mají za úkol zapudit zlé duchy.“

„Ach bože,“ zahuhlal Flaherty, zatímco pokračovali v chůzi k helikoptéře. „To nám ještě scházelo. Zlí duchové.“

„Dokonce nás ani nedoprovázejí,“ poznamenal Dane.

Černý vrtulník s doplněným palivem už na ně čekal s pomalu rotující vrtulí. Průzkumný oddíl Kansas spolu s Castlem nastoupil a vrtulník okamžitě vzlétl a vyrazil na jihozápad.

Flaherty se podíval do své mapy a našel bod, který Foreman označil jako místo, kde se zřítilo ono letadlo. Bylo to blízko Mekongu, asi sto kilometrů od místa, kde řeka překračuje hranici z Laosu do Kambodže. Mapu pokrývala zelená barva s vrstevnicemi. Ani stopa po nějaké civilizaci.

Flaherty střelil pohledem po Daneovi. Mladší muž byl stále ve střehu a rukama pevně svíral M-60. Flaherty nevěděl, jak Dane přišel na všechny ty věci o Foremanovi, Castleovi a těch dvou Číňanech, ale nepochyboval, že to je pravda. Dane prostě věděl plno věcí, stejně jako věděl o té kobře v táboře na základně.

Flaherty toho o Daneovi mnoho nevěděl, jen to, co měl napsané v osobní složce, kterou si s sebou přinesl před šesti měsíci do CCN. Dane nikdy nedostával žádnou poštu a většinu času se staral sám o sebe – nepřidával se k ostatním, když se odcházeli zpět do baru na základně CCN. Flaherty ho ale instinktivně měl rád od prvního setkání a během několika měsíců tento první dojem přerostl ve vzájemnou úctu.

Flaherty přenesl pohled z Danea na terén pod nimi. Letěli vysoko, ve výšce bezmála dva tisíce metrů, a krajina dole se koupala v jasném měsíčním světle. Flaherty se pokoušel orientovat, ale bylo to obtížné vzhledem k tomu, jak rychle vrtulník letěl. Neměl žádné pochyby o tom, kde jsou, když letěli nad Mekongem. Od hladiny široké řeky se odrážel měsíc a Flaherty si všiml několika peřejí. Sledovali řeku asi hodinu a pak helikoptéra náhle zatočila ke straně a zamířila západním směrem.

Flaherty ucítil na paži cizí ruku. Byl to Castle. „Žádná mapa,“ řekl Castle a položil ruku na kraj Flahertyho mapy.

„Kam to sakra letíme?“ zeptal se Flaherty, když Mekong zmizel na východě. „Místo zřícení, které jste označili, by mělo být na jihu.“

„Dělejte to, co se vám řekne,“ odpověděl Castle. „Za dvacet čtyři hodin budeme zpátky.“

Flaherty odložil mapu. Doufal, když vstupoval do Zvláštních sil, že tohle už nebude muset dělat: poslouchat pitomé rozkazy, které mohou způsobit, že vás něco zabije z důvodů, které se nikdy nedozvíte. Flaherty teď věděl, že Castle a CIA hrají nějakou tajnou hru.

Nechtěli, aby průzkumný oddíl věděl přesně, kde se to letadlo zřítilo. Podle Flahertyho teď klidně mohli letět třeba do Číny, ale to by vyžadovalo další zatočení doprava a dlouhý let na sever.

Letěli na západ asi hodinu. Flaherty musel jenom pokrčit rameny, když se ho Dane a Thomas ptali, proč nechali Mekong tak daleko za sebou. Nemohl dělat vůbec nic. Měli svoje rozkazy a byli na palubě vrtulníku CIA.

Konečně se k nim Castle otočil a zvedl prst. „Jedna minuta. Všichni se připravte.“

Flaherty vyhlédl ven. Pod nimi byl trojitý baldachýn džungle s horami, které z něj tu a tam vyčnívaly. Nikde ani známka po přítomnosti lidí. Žádné silnice, žádné vesnice, nic. Z vaku s municí vytáhl zásobník s náboji o ráži 5,56 mm a zasunul jej na své místo na spodní straně samopalů CAR-15. Poplácal jej, aby se ujistil, že zásobník drží dobře, uchopil rukojeť zbraně a otočil ji dopředu. Pak si ji dal mezi kolena tak, aby mířila ústím dolů. Vzal 40mm náboj a nabil jej do svého granátometu M-79. Přihlížel, jak Dane pečlivě zakládá pás se sto náboji ráže 7,62 mm do kulometu M-60 a kontroluje, jestli je první náboj opravdu na svém místě. Pak Dane přidal ke zbytku pásu plachtovinový vak, tak, aby byly náboje chráněné, ale zároveň se mohly posunovat. Flaherty viděl mnoho námořních pěšáků, kteří nosili pásy s náboji kolem ramen nebo přes hrud', a také viděl, jak se mnoho kulometů zaseklo, když do nich zajel špinavý náboj. Ostatní tři členové průzkumného oddílu Kansas signalizovali Flahertymu zdviženým palcem, že jsou připraveni.

Vrtulník zpomalil a začal rychle klesat. Flaherty se podíval před sebe. *Zdálo se*, že se piloti o něčem dohadují a ukazují přitom na přístrojovou desku. Pořád klesali. Dole před nimi se objevila malá mýtinka po straně jednoho hřebene. Vrtulník ještě zpomalil a pilot obratným manévrováním přiletěl k místu, kde se pravou skluznicí dotkl země, zatímco levá byla stále ve vzduchu. Castle dal pokyn a Flaherty vyskočil. Za ním i zbytek týmu a Castle.

Vrtulník zase rychle odletěl směrem na východ. Když zvuk helikoptéry utichl, Flaherty si klekl za svůj batoh s připravenou zbraní. Konečně se ozvaly normální zvuky džungle. Flaherty cítil při každé infiltraci na nepřátelské území poté, co ho vysadili z vrtulníku, to samé: je sám na území indiánů. Uklidňovala ho přítomnost Danea a Thomase. Z Tormeye zatím žádný pocit neměl. Ten se teprve bude muset zařadit na svoje místo.

Všichni byli pohromadě na příkrém svahu v úkrytu pod stromy těsně vedle mýtiny. Castle tiše zapískal a muži se shlukli ještě víc.

„Přejdeme ten hřeben a na druhé straně sestoupíme dolů k řece. Letadlo se zřítilo hned za ní. Pak půjdeme podle řeky asi čtyři kilometry na sever, znovu překročíme řeku a přesuneme se zhruba šest kiláků zpátky na východ, k místu, kde nás vyzvedne vrtulník.“

Flaherty vytáhl kompas a podíval se na světélkující střelku. Oči se mu rozšířily překvapením. Střelka se protáčela kolem dokola.

„Vaše kompasy tu nebudou fungovat,“ poznamenal Castle, který si všiml, co velitel oddílu dělá.

„Proč ne?“ zeptal se Flaherty.

„Musíme pryč,“ řekl Dane tiše. „Tohle se mi vůbec nelíbí.“

Flaherty se naklonil a popadl Castlea za límec trička. „O co tu jde?“

„Jak vám bylo řečeno,“ řekl Castle, „jsme tady, abychom vyzvedli černou skříňku SR-71.“ Setřásl Flahertyho ruce ze svého trička.

„Jak jste věděl, že nám tu nebudou fungovat kompasy?“ zeptal se Flaherty a pokoušel se najít ztracené sebeovládání.

Castle pokrčil rameny, ale pokus o nonšalanci se mu moc nevyvedl. „To říkali piloti, když jsme přistávali. Jejich přístroje začaly bláznit. Možná je tu někde velké ložisko železné rudy. Nevím.“

„Volejte Prérijní oheň,“ řekl Dane, který ani neslyšel, co říkal Castle. Dane se rozhlížel kolem sebe a v jeho výrazu se odrážely velké starosti.

Flaherty si promnul rukou zelený šátek kolem krku a zvažoval Daneova slova. Prérijní oheň byl kódovým označením nouzového úniku z nepřátelského území na velitelství CCN. Možná je sem dopravil vrtulník CIA, ale Flahertyho esem v rukávu bylo to, že CCN se staralo o své lidi. Věděl, že kdyby zavolali kód Prérijní oheň, vyrazila by pro ně helikoptéra CCN, pokud by to dovolovalo počasí. Nebo by pro ně aspoň měla vyrazit. Teď byli tak daleko za hranicí, že by CCN možná nevydalo souhlas s letem. K čertu, zaklel v duchu Flaherty, vždyť ani neví přesně, kde jsou.

Rozhlédl se po kruhu tváří kolem. Bylo evidentní, že Dane se bojí. Thomas byl prostě Thomas s neproniknutelným výrazem, ale Daneova slova měla na toho velkého černocho vliv, protože po nich souhlasně kýval hlavou. Tormey také vypadal, že má strach, ale tohle byla jeho první akce. Pro Flahertyho byl hlavní postoj Danea. To byl spolehlivý člověk. Prošli spolu nejednou palbou a seržant Dane vždycky odvedl svůj díl práce, a ještě víc.

Flaherty poklepal Thomasovi na rameno. „Vybal vysílačku a zavolej Prérijní oheň. Chci, aby nás odsud vyzvedl armádní vrtulník. Můžeme ho navést k sobě pomocí rádiových signálů z vysílačky.“

Castle byl šokován. „To nemůžete. Musíme vyzvednout černou skříňku z toho letadla.“

Flaherty ho ignoroval. „Musíme se rozmístit a krýt jeden druhého. Dane sem. Tormeyi, ty budeš krýt dolní část svahu.“

Castle namířil svůj CAR-15. „Musíme přejít do sousedního údolí a dostat se k tomu letadlu.“

Dane se díval na obrys hřebenu, jako kdyby se skrz něj díval přímo do údolí vedle. „Když tam půjdete, nikdy se nevrátíte.“

„O čem to sakra mluví?“ ptal se Castle.

„Nevím, ale věřím mu,“ odpověděl Flaherty. Pokoušel se nevšímat jeho zbraně, ale Castle vypadal, že každou chvíli může ztratit nervy.

„Vy jste tu jenom pro zajištění bezpečí a pro odnesení nákladu,“ hádal se Castle. „Tu oblast jsme sledovali. Nikde ani stopy po Vietkongu nebo severních Vietnamcích.“

„Dejte pryč tu zbraň,“ řekl Flaherty. Dane mířil kulometem Castleovi na břicho.

Castle neochotně sklonil hlavu. „Tohle vám Foreman nedaruje,“ poznamenal.

„Ať si dělá, co chce,“ odpověděl Flaherty. Sakra, za necelý týden pojede domů a vojenskou uniformu vymění za civilní šaty. Tohle vyhrožování na něj rozhodně neplatilo. Co mu Foreman udělá? Nechá ho na poslední chvíli vyhodit?

Thomas mezitím vytáhl z batohu vysílačku. Chvilí do ní tiše hovořil, pak začal točit knoflíky a nastavovat různě anténu.

„Krucí,“ řekl nakonec a odhodil sluchátka. „Nemůžu chytit žádný signál.“

„Někdo nás ruší?“ zeptal se Flaherty.

„Něco takového jsem ještě neviděl. Jako kdybychom byli na odvrácené straně Měsíce. Nemůžu chytit ani armádní rozhlas a to pokrývají tuhle část světa od Vietnamu až po Thajsko.“

„Nemáme rozbitou vysílačku?“ pokračoval Flaherty ve vyptávání.

„Ne, ta funguje,“ řekl přesvědčeně Thomas. „Něco ji ruší, ale nemůžu vám říct, co to je.“

„Tady nefungují ani vysílačky,“ poznamenal Castle.

„To vám taky řekli piloti vrtulníku?“ zeptal se ho Flaherty.

„Ano.“

„Ještě nějaká informace, kterou byste nám mohl laskavě sdělit?“

Castle ukázal k západu. „Náš návrat je zařízený,“ řekl. „Stejně musíme projít tím sousedním údolím. Navrhoji, abychom vyrazili, pokud se tam chceme dostat včas. Vzhledem k tomu, že nefungují vysílačky, je to jediná možnost, jak se odsud dostat, pokud tedy nechcete pochodovat sto sedmdesát kilometrů nepřátelským územím.“

Flaherty zaklel. Neměl na vybranou. „Jdeme. Všichni dávejte pozor. Dane, do čela.“

Průzkumný oddíl Kansas se pohyboval nahoru do svahu se zbraněmi v pohotovosti. Jakmile vyšli z malé mýtiny, ocitli se pod trojitým baldachýnem deštného pralesa. Byla tu tma jako v pytli, protože stromy stínily i slabé světlo Měsíce. Dane opatrně vybíral cestu a pohyboval se vpřed po hmatu. Ostatní ho následovali a nespouštěli oči z malé zářící tečky na zadní straně přilby muže v čele.

Flaherty se podíval na světélkující ciferník svých hodinek. Alespoň že do svítání bylo ještě daleko. Pak hodinkami zatřásl. Podle toho, co se tu dělo, možná taky nefungovaly.

Pomalu postupovali nahoru do svahu. Trvalo jim dvě hodiny, než dorazili k vrcholu hřebenu, a když vyšli z džungle na skalnatý ostrý předěl mezi dvěma údolími, na východní obloze se objevily první známky svítání. To už Flaherty věděl s jistotou, že se mu opravdu zastavily hodinky.

Podíval se do údolí před sebou. Bylo tak tmavé, že neviděl ani řeku. Na vzdálenější straně se zvedal další hřeben, ale méně příkrý. Na západním břehu řeky, kam až v měsíčním světle dohlédl, byla nerovná planina porostlá džunglí. Dane mu poklepal na rameno a ukázal doprava, kde byl hřeben ještě vyšší. Kousek od nich bylo něco velkého a hranatého.

„Zřícenina,“ řekl Dane.

„Deset minut přestávka,“ řekl Flaherty a oddíl ulehl na břicho za své batohy, se zbraněmi namířenými dopředu. Rychle se rozednívalo. Flaherty si všiml, že se Castle přehrabuje ve svém ruksaku, ale neviděl mu na ruce.

„Nikdy jsem nic takového neviděl,“ zašeptal Dane, který se stále díval ke zřícenině. Velké kamenné bloky tu byly vystavěny do tříposchodové stavby se strážními šterbinami nahoře. Z věže byl rozhled po celém údolí. Byla asi deset metrů vysoká a každá strana základny byla nejméně dvanáct metrů dlouhá. Věž byla sice obklopena džunglí a po jejích zdech se plazily rostliny, ale pořád to byla impozantní budova.

„Podíváme se do ní,“ řekl Castle.

Flaherty na něj pohlédl. „Tohle je součást mise? Obhlížení zřícenin?“

„Bude z ní dobrý rozhled po údolí,“ odpověděl Castle. Stoupl si a vydal se ke kamenům dvacet metrů od nich.

Flaherty dal znamení Thomasovi a Tormeyovi, aby zůstali na místě. Vzal s sebou Danea a následoval Castlea. Čím blíž věži se ocitli, tím mohutněji vypadala. Kamenné bloky byly každý dva metry vysoký i široký a všechny byly hladce opracované. Spojnice mezi nimi byly udělané tak dokonale, že Flaherty pochyboval o tom, že by se mu do nich podařilo zasunout třeba jen ostří nože. Myslel na to, jak velkou hmotnost ty kameny musely mít a co to muselo stát úsilí, než je někdo dostal na tohle místo.

Castle zmizel ve vchodu po straně věže a Flaherty šel za ním. Dane se na chvíli zarazil a pak také pomalu vstoupil. Vnitřek byl malý a k otevřenému prostoru nahoře, nad kterým dříve musela být dřevěná střecha, vedly kamenné schody. Všichni tři po nich vystoupali až do nejvyššího patra, kde byla postavena malá kamenná římsa, asi metr a půl široká, na níž mohly stát strážé na hlídce. Odtud byl ničím nerušený výhled mnoho kilometrů do všech směrů.

Kam až oko dohlédlo, nebylo tu nic než džungle a hory. Dole v údolí se převalovala časně ranní mlha, která zakrývala řeku a její břehy. Castle měl sundaný batoh a díval se do jeho nitra.

„Co to děláte?“ ptal se ho Flaherty.

„Musím trochu jinak rozmístit věci, které v něm mám,“ odpověděl Castle.

Flaherty odhadoval, že Castle tam má zřejmě nějaký rádiový přijímač, který ho navádí k místu, kde se zřítilo letadlo SR-71. Proč jej ale Castle nechtěl ukázat ostatním, to Flaherty nechápal.

Dane zíral do údolí a na krajinu za ním, která se schovávala v ranní mlze. Pak odstoupil od vyhlídky a rozhlédl se po věži, ve které stáli. „Tohle je stará stavba,“ řekl Flahertymu s rukou položenou na římse. „Velice, velice stará.“

„Co si myslíš, že to je? Strážní věž?“ zeptal se Flaherty. Nikdy nic takového neviděl, ani ve Vietnamu ani v Laosu. Slyšel něco o

tom, že v Kambodži existují ohromné zříceniny, a podle téhle věže soudě, byly tyto zvěsti pravdivé.

Dane přikývl. „Ano, strážní stanoviště. Ale otázkou je, před čím měla strážit?“ Ukázal na velkou kamennou mohylu v jihozápadním rohu nejvyššího patra věže. „To bylo zřejmě na signální oheň. Možná to bylo předsunuté stanoviště, které mělo signalizovat vpád útočníků.“ Ztišil hlas, aby ho Castle neslyšel. „Neměli bychom chodit tam dolů, Ede.“

„Vietkong?“ zeptal se Flaherty. „Severovietnamská armáda?“ Neviděl žádné známky po jejich přítomnosti, ale Dane možná ano.

Dane zavrtěl hlavou. „Nemyslím, že by to byli oni. Jen tam je něco zlého, něco moc zlého.“ Ukázal na zdi zříceniny, kde bylo vidět velice staré, vybledlé náčrty válečníků. Postavy měly v rukách oštěpy a luky a řada z nich jela na slonech. Ve vzduchu kolem nich byly protažené kružnice, které měly zřejmě představovat slunce nebo měsíc, jak tipoval Flaherty, až na to, že jich bylo víc. Každým obrázkem procházely linky, z nichž některé protínaly válečníky. V nástěnné malbě byly také nějaké symboly – zřejmě písmo, dohadoval se –, ačkoliv Flaherty nikdy nic podobného neviděl. V každém rohu místnosti stála socha sedmihlavého hada, kterou Flaherty znal i z jiných míst jihovýchodní Asie. Věděl, že to má něco společného s náboženstvím v této oblasti. Ty kresby mu dělaly starosti a on mimovolně trhl rameny a o krok ustoupil.

„To jsou divné malby,“ zamumlal.

„Všichni zemřeli,“ řekl Dane.

„Kdo?“ zeptal se Flaherty.

Dane rozpráhl ruce. „Válečníci, kteří tu stáli na stráži. I ti, které strážili. Všichni jsou mrtví. Kdysi byli mocní. Nejmocnější lidé své doby.“

„No tak, Dane,“ Flaherty poplácal svého přítele po zádech. „Vrať se ke mně, chlape.“

Dane se zachvěl. „Já jsem tady, Ede.“ Pokusil se usmát. „Nechci tu být, ale jsem tady.“

Castle se pořád přehraboval ve svém tajemném batohu a Flaherty vzhledem k tomu, že jim nefungoval ani kompas, ani

vysílačka, i díky Daneovým varováním, netoužil po ničem jiném, než aby se co nejrychleji vydali na místo, kde je měla vyzvednout helikoptéra.

„Dostaneme se z toho,“ řekl Daneovi, ale poznal, že jeho slova se minula účinkem. Castle, který skončil s tím, co dosud dělal, se neustále rozhlížel po džungli okolo.

„Jdeme,“ řekl mu Flaherty.

Castle zavřel batoh a hodil si ho na záda.

„Nemohli bychom postupovat podél hřebene?“ zeptal se Flaherty. „Odsud máme rozhled.“

„Musíme jít dolů k řece,“ odpověděl Castle. „Letadlo se zřítilo na druhém břehu. Tam dole.“

Už bylo více světla, ale krajinu pod nimi stále halila mlha. Zdálo se, že se na této straně řeky protrhává, ale na druhém břehu byla pořád stejně hustá.

„To je divné,“ komentoval to Flaherty. Nelíbilo se mu, jak ta mlha vypadá. Byla žlutavě šedá s pásy něčeho tmavějšího. Po všechny roky v terénu nic takového neviděl. Otočil se znovu na Castlea.

„Tady můj člověk si myslí,“ řekl Flaherty a ukázal na Danea, „že zemřeme, pokud sejdem dolů. Zatím vycítil nebezpečí čtyřikrát a ve všech případech měl pravdu. Myslím, že byste ho měl vyslechnout.“

„Tam dole není nikdo z Vietkongu,“ odpověděl Castle.

„Já nevím, co tam dole je,“ pokračoval Flaherty, „ale když Dane říká, že to je něco zlého, tak to je něco zlého.“

Po Castleově obličejí přeletěl stín. Jako kdyby byl smířený s osudem, pomyslel si Flaherty překvapeně. „Musíme jít,“ řekl Castle prostě. „Čím dřív to budeme mít za sebou, tím lépe. Na tom nic nezměníme. Je příliš pozdě. Všichni jsme se upsali do služby a všichni děláme to, za co jsme placení. Jiná možnost není.“

Všichni tři stáli na starobylém strážním stanovišti, každý z nich ponořený do svých myšlenek a každý z nich si uvědomil, že Castle má pravdu. Dostali se sem po různých cestách, ale teď tu byli spolu jako malá kolečka ve stroji, který se příliš nestaral o kvalitu nebo délku jejich životů.

„Tak vyrazíme,“ řekl Flaherty, který pochopil, že další slova nemají smysl.

Připojili se k ostatním dvěma mužům a začali sestup do údolí, opět s Danem v čele. Jakmile nechali kamenitý vrchol hřebene za sebou, znovu vstoupili pod zelené koruny stromů. Přesto, že už vyšlo slunce, tady panovalo stále příšeří. Na to byl Flaherty zvyklý. Trojitou vrstvou listů nemohlo proniknout přímé světlo. Na půli cesty k řece se proti nim začaly mezi stromy vysouvat chomáčky mlhy, až se viditelnost snížila na pouhých dvanáct metrů.

Pokračovali v cestě. Bylo to jako jít pořád na stejném místě – stejné stromy i krajina, rostliny i živočichové, neustále se svažující cesta a převalující se mlha kolem. Pak zaslechli šplouchání tekoucí vody, které se blížilo, dokud Dane, který stále kráčet v čele, nespatrił, jak se před ním země propadá dolů.

Zastavil se a vyhlédl na řeku, která se před ním objevila. Byla mělká a rychlá. Vířící mlha se občas na okamžik roztrhala, takže bylo vidět i na druhý břeh, na tmavě zelenou linku džungle čtyřicet metrů od nich, ale dál nemohl zrakem proniknout. Na druhé straně řeky byla mlha podstatně hustší – nad vrcholy vegetace se převalovala vrstva šedivě bílého mléka. I stromy tam vypadaly divně, skoro nemocně. Bylo tu chladno a když se pot na kůži mužů dostával do styku se studeným, vlhkým vzduchem, vyvolával husí kůži a třas.

Castle prošel kolem Danea a sklouzl po břehu do vody, která mu dosahovala po kolena. Vytáhl z batohu lahvičku, naplnil ji vodou a vzápětí ji zase uzavřel a schoval zpátky do ruksaku.

„Musíme na druhou stranu,“ řekl a vzhlédl na ostatní čtyři vojáky, kteří klečeli na břehu a hlavně jejich zbraní mířily směrem, kam chtěl Castle jít.

„Co to děláte?“ zeptal se Flaherty. Ten odběr vzorku vody se mu nelíbil.

„Nemám oprávnění vám to sdělovat,“ odpověděl Castle.

„Ne, vy máte jenom oprávnění nás nechat zabít,“ zahučel Flaherty. Pokynul ostatním. „Thomasi a Tormeyi, jděte s Castlem. Dane a já vás budeme krýt, pak přejdeme za vámi a vy budete krýt nás.“

Thomas sklouzl dolů, aniž by promluvil nebo se ohlédl. Tormey se podíval na Flahertyho, na druhý břeh řeky a zpátky na svého velitele, než následoval Thomase. Flaherty si pomyslel, že ještě nikdy na něj nedoléhala velitelská odpovědnost tak silně jako nyní, když přihlížel, jak se Tormeyovi na obličeji objevuje odevzdaný výraz.

Dane rozložil stojánek kulometu a ulehl na břeh za ležící kmen stromu. Zvedl pažbu kulometu a umístil si ji na rameno. Flaherty se k němu připojil. Ostatní tři postupovali v trojúhelníkové formaci, Castle v čele, Thomas nalevo a Tormey napravo, asi deset metrů od sebe.

„Zavolej je zpátky,“ řekl Dane náhle, když dorazili do poloviny řeky.

„Cože?“

„Zavolej je zpátky. Je to léčka!“ Dane mluvil tiše, ale naléhavě.

Flaherty zahvízdal a Thomas se zastavil asi deset metrů od břehu. Ohlédl se a Flaherty na něj zamával, aby se vrátil. Thomas sykl, aby na sebe upozornil Tormeye. Nováček se také zastavil. Castle se rozzlobeně ohlédl přes rameno a pak pokračoval v cestě, dokud nedorazil k protějším břehu.

Thomas teď ustupoval zpátky a jeho granátomet M-203 opisoval oblouky, namířené nad Castleovu hlavu. Tormey ztuhle stál, nejistý, co by měl udělat. Flaherty zaskřípal zuby a čekal, kdy se ze stromů na druhé straně řeky ozve palba, která proděraví těla jeho druhů jako řešeta. Castle vyšplhal na břeh a zmizel, ale nic se nestalo. Vypadalo to, že se jim prostě ztratil z dohledu, pohlcený mlhou a džunglí.

Flaherty zamrkal, ale Castle byl pryč. Kdyby to byla past, sklapla by v okamžiku, kdy byli všichni tři snadným cílem v korytu řeky.

„Žádná léčka to není,“ řekl Flaherty.

„Něco tam je,“ trval na svém Dane.

Castle se náhle znovu objevil, když se mlha na okamžik zvedla, a rozzlobeně na ně gestikuloval, aby ho následovali.

Flaherty si stoupl a naznačil Thomasovi, aby zůstal stát. „Musíme chránit Castlea.“ Položil ruku Daneovi na paži. „Navíc je jediný, kdo ví, kde nás má vyzvednout vrtulník.“

Dane se neochotně postavil a následoval svého velitele do řeky. Spěšně se vydali vodou, až dorazili k Thomasovi a Tormeyovi.

Když šplhali na druhý břeh, Dane náhle popadl Flahertyho za paži. „Poslouchej!“ zašeptal.

Flaherty se zastavil a napínal uši, zatímco Thomas s Tormeyem vylezli nahoru.

„Já nic neslyším.“

„Ten hlas,“ řekl Dane.

„Jaký hlas?“ Flaherty naklonil hlavu ke straně, ale nic neslyšel.

„Ta varování,“ šeptal Dane, jako kdyby nechtěl, aby ho někdo slyšel. „Slyším je už nějakou dobu, ale teď je to zřetelné. Slyším jednotlivá slova. Musíme odtud vypadnout.“

Flaherty se podíval před sebe. Castlea nebylo vidět. Flaherty nic neslyšel a ticho v džungli bylo stejně znepokojující jako Daneova slova o tom, že slyší nějaký hlas. „Musíme jít pro Castlea,“ přikázal Flaherty, který nechtěl, aby důstojník CIA zůstal mimo dohled.

Vyšplhali nahoru na břeh. Všichni čtyři se zastavili.

Dane se zapotácel, zhroutil se na kolena a vyzvracel svou skrovnou snídani. Měl pocit, jako kdyby mu něco obracelo žaludek naruby. V mozku mu bušilo a všemi směry se rozbíhala bodavá bolest. A přitom pořád ve své hlavě slyšel ten hlas, který jim říkal, aby se obrátili a vrátili se zpátky.

Flaherty se zachvěl. Mlha tu byla jiná, chladnější, a ve vzduchu visel pach, s jakým se ještě nikdy nesetkal. Připadalo mu, že se mu vzduch pomalu plazí po kůži a že se nemůže pořádně nadechnout.

„Jsi v pořádku?“ zeptal se Danea.

Dane zavrtěl hlavou. „Cítíš to?“ zeptal se.

Flaherty pomalu přikývl. „Jo, cítím to. Co to je?“

„Já nevím,“ řekl Dane, „ale nikdy jsem nic takového necítil. Tohle místo je odlišné od všech ostatních míst, kde jsem byl. A je

tu ten hlas, Ede. Slyším ho. Varuje mě, abychom nepokračovali dál.“

Flaherty se rozhlédl. I samotná džungle byla zvláštní. Stromy a ostatní rostliny nevypadaly v pořádku, ačkoliv nemohl přijít na to, co přesně je na nich jiného. Dane se s námahou vyhrabal na nohy.

„Můžeš jít?“ zeptal se ho Flaherty. „Dojdeme pro Castlea a rychle odsud zmizíme.“

Dane přikývl, ale neodpověděl.

Oddíl zašel asi padesát metrů do džungle. Nepřirozené ticho okolo je všechny znervózňovalo. Flaherty se chvěl, ani ne tak zimou, jako spíše kvůli pocitu, který vyvolávala ta mlha při styku s kůží. Byla lepkavá a Flaherty mohl přísahat, že cítí, jak se molekuly vlhkosti otírají o jeho kůži jako nějaký olej.

Vzápětí se ozval zvuk, který projel všemi jako sekáček na led. Dlouhý výkřik agónie přímo před nimi, při kterém se všem zježily chloupky na pažích. Oddíl se zastavil se zbraněmi namířenými ve směru výkřiku. Něco se prodíralo podrostem směrem k nim, ale zatím to zakrývala mlha a vegetace. Prsty se chvěly na spouštích, když tu se objevil Castle, který se potácel směrem k nim, levou rukou si svíral pravé rameno a mezi prsty mu tekla krev. Tři metry před nimi klesl na kolena. Natáhl krvavou ruku směrem k vojákům. Pravá paže mu končila asi deset centimetrů pod ramenem a s každým úderem srdce mu z tepny tryskala červená krev.

Pak se něco vynořilo z mlhy za ním. Všichni členové průzkumného oddílu Kansas ztuhli. Byl to eliptický zelený předmět asi metr dlouhý a šedesát centimetrů široký. Pohyboval se něco přes půl metru nad zemí, bez jakékoliv viditelné podpěry. Na jeho povrchu se odpředu dozadu úhlopříčně křížovaly dva podivné, tmavé pruhy. Vypadalo to, že tepají, ale nikdo z mužů nepoznal, o co jde, dokud se předmět nedostal až ke Castleovi. Jeho přední špička, kde se proužky sbíhaly, se přibližovala k důstojníkovi CIA, který před ní uhýbal. Pak se dotkla Castleovy levé paže, kterou si držel před obličejem. Paže vybuchla a po okolí se rozlétly svaly, krev a kosti. Ostatní teď viděli, že pruhy na předmětu jsou řady černých, ostrých zubů, které se pohybují

vysokou rychlostí jako na motorové pile. Z nejširší oblasti elipsy najednou vyrazila tenká zelená plocha, která připomínala plachtu, a předmět zachytil zbytky Castleovy levé paže ještě než dopadly na zem. Pak se zelená plachta opět stáhla a vzala maso i krev s sebou.

Oddíl konečně zareagoval. Daneův kulomet vychrlil spršku střel přímo nad Castelovým tělem do předmětu, který okamžitě zmizel zpátky v mlze. Dane zvedl hlaveň a pokropil podrost, i když přes mlhu nebylo nic vidět. Tormey mezitím vystřílel celý zásobník svého samopalu AK-47. Thomas také vystřílel zásobník a pak vyslal tři 40mm granáty do třech odlišných směrů tak rychle, jak je dokázal nabíjet. Flaherty přispěl k palbě svými třiceti náboji ráže 5,56 mm z CAR-15. Když se jejich zbraně konečně odmlčely, obklopilo je ticho. Ve vzduchu visel pach korditu a kouř z hlavní se mísil s mlhou.

Castle byl kupodivu stále naživu, plazil se po zemi směrem k oddílu pomocí svých nohou, kterými se odstrkoval, a nechával za sebou silnou krvavou stopu.

„Co to ve jménu božím bylo?“ zeptal se Thomas a oči mu tékaly sem a tam po džungli okolo.

„Vezměte ho,“ rozkázal Flaherty. Vyběhli s Danem kupředu, popadli Castlea za popruhy batohu a odtáhli ho zpátky k čekajícímu Thomasovi a Tormeyovi.

Flaherty otevřel lékárníčku. Castle byl v šoku. Flaherty už ve službě viděl mnoho raněných vojáků a poznal příznaky. Castleova tvář byla bledá ze ztráty krve – nezbývalo mu mnoho času. I kdyby tu měli vrtulník, který by ho okamžitě dopravil do nemocnice, neměl šanci to přežít.

Flaherty se k němu sklonil a přiblížil svůj obličej těsně před Castleův. „Co to bylo?“

Castle nepatrně zavrtěl hlavou. „Angkor Kol Ker,“ zašeptal. Jeho pohled byl nezaostřený a bylo vidět, jak mu v očích dohasíná život. „Angkorská brána.“

„Cože?“ Flaherty vzhlédl k Daneovi. „Co to sakra říkal?“ Když se otočil zpátky, byl Castle už mrtvý.

„Angkor Kol Ker,“ zopakoval Dane. „To říkal i ten hlas.“ Překvapeně zíral na mrtvého muže.

„Přesuneme se k...“, začal mluvil Flaherty, ale pak se odmlčel.

Ozval se hluk. Něco se pohybovalo džunglí.

„Co to je?“ zasyčel Thomas, zatímco hluk sílil. Bylo to stále blíž a blíž, a ať už to bylo cokoliv, bylo to velké, podstatně větší než ta věc, která dostala Castlea. Podle zvuku to vypadalo, že láme cestou stromy – slyšeli praskání dřeva připomínající výstřely, následované hřmotem padajících stromů.

A teď už slyšeli i další zvuky – pod rouškou mlhy se neviditelně pohybovalo mnoho věcí. Obklopoval je hluk, ale nebyl to obvyklý hluk džungle, tohle byly podivné zvuky, z nichž některé zněly, jako kdyby je vydávaly nějaké stroje. A po celou tu dobu se pohybovala někde nalevo před nimi ta neuvěřitelně obrovská věc.

„V řece budeme přímo na ráně“, řekl Flaherty a ohlédl se přes rameno.

„Jestli zůstaneme tady, budeme za chvíli mrtví“, odpověděl Dane. „Musíme se dostat z té mlhy. Hned! Před těmihle věcmi budeme v bezpečí na druhém břehu řeky. Vím to!“

Vtom Tormey zaječel a ostatní tři muži se otočili k němu doprava. Jeho tělo se vznášelo nad zemí a rychle stoupalo ke korunám stromů nad nimi, obklopeno zlatavou září, která vycházela z paprsku, širokého asi třicet centimetrů, jehož druhý konec se ztrácel v mlze.

Než stačili pozvednout zbraně, Tormeyovo tělo bylo odtaženo do mlhy a zmizelo jim z očí.

„Kurva!“ vykřikl Thomas. Pak se s překvapeným výrazem zapotácel, když do něj narazila nějaká neviditelná síla. Obrovi vypadla zbraň a přitiskl si ruce na hrud'. Mezi prsty mu začala prosakovat krev. V uniformě bylo vidět kulatou díрку o velikosti malé mince.

„Co se stalo?“ zeptal se Flaherty a vykročil k radistovi, ale pak ztuhl na místě a díval se, jak se z mlhy vysunulo půl tuctu neuvěřitelně dlouhých červených provazů, které obtočily Thomase a začaly ho vléct ke svému neviditelnému zdroji.

Dane začal střílet, kulomet se mu chvěl na bedrech a střely mizely ve směru toho něčeho, co tahalo za provazy. Palba vytrhla

Flahertyho ze šoku. Vykročil k Thomasovi, když tu koutkem oka upozoroval nějaký pohyb. Blížilo se k němu něco na čtyřech nohách. Ten obraz se mu okamžitě vpálil do mysli: velká hadí hlava s doširoka otevřenou tlamou plnou blýskavých zubů ve třech řadách, tělo připomínající lva, dlouhé nohy s drápy, a na konci těla ocas se štířím zpětným háčkem.

Flaherty začal pálit ze svého CAR-15. Náboje zasáhly tvora do hrudi, zpomalily ho, zastavily ho, srazily ho na zem a z ran mu vytékala černá kapalina. Pokračoval ve střelbě a vyprázdnil do něj celý zásobník, i když se ta příšera přestala pohybovat.

Zprava, z místa, kam červené provazy vlekly Thomase, vyšlehl paprsek žlutého světla a zasáhl Flahertyho do ramene. Pocítil okamžitou bolest a ucítil, jak ho pálí kůže. Překulil se dopředu a ukryl se za stromem. Kmen chvilíčku zářil jasně žlutým svitem a pak explodoval. Po džungli se rozletěly třísky, které se zabodaly Flahertymu do boku. Flaherty se překulil na druhý bok a rozhlédl se.

Thomas pořád křičel a kopal nohama do země. Nožem se snažil přeříznout jeden provaz, který jej svíral.

Hlaveň Daneova kulometu byla střelbou rozpálená dočervena, když tu se zbraň náhle zasekla a přestala fungovat. Dane ji odhodil, vytáhl z opasku pistoli a pokračoval v palbě, dokud nevyprázdnil zásobník. Flaherty se znovu vydal k Thomasovi, který teď pustil nůž a oběma silnými rukama se chytil stromu. Flaherty hodil Daneovi svůj samopal, vyběhl a popadl granátomet.

Seshora padlo něco jasně červeného a Flaherty uskočil, když se to po něm natáhlo. Podařilo se mu uhnout. Přiběhl ke stromu, kterého se držel Thomas, a vypálil z M-79 podél červených provazů. Granátomet vyplivl svůj smrtící náboj, ale zdálo se, že to nemělo žádný účinek. Flaherty vytáhl z vaku s municí další 40mm náboj a zasunul jej do hlavně.

„Nedovol tomu, aby mě to dostalo,“ prosil ho Thomas.

Teď už byl u nich i Dane a pálil podél provazů jednu dávku za druhou z Flahertyho samopalu. Flaherty vystřelil do mlhy další granát a zaslechl temnou ránu výbuchu, ztlumenou, jako kdyby k ní došlo pod pytlí s pískem.

Mlha se náhle změnila, spojila se, ztmavla a z nicoty se objevily tvary. V temnotě se vznášela řada eliptických předmětů, stejných, jaký zabil Castlea, a po jejich bocích vířily řady černých zubů. Flaherty s Danem se přestali snažit pomoci Thomasovi a začali ustupovat, aby se pokusili zachránit alespoň sami sebe. Přitom se vyhýbali divoce rejdicím a útočícím předmětům.

Thomasovy ruce byly odtrženy od stromu, na kterém po nich zbyla vrstva sedřené kůže a krve. V následujícím okamžiku voják zmizel v mlze. Jeho křik v polovině ustal tak náhle, jako kdyby nad ním zaklapla vrata nějaké kobky.

Z mlhy vyrazil záblesk modrého světla a zasáhl Flahertyho do hrudi. Rozšířil se po celém těle, dokud nebyl Flaherty obklopen zářící druhou kůží. Podíval se na Danea, který se zdál být pro danou chvíli imunní proti útočícím předmětům.

„Běž!“ vykřikl Flaherty. Jeho hlas byl podivně tlumený. „Běž, Dane!“

Dane se odkulil doleva pod jedním z objektů a klekl si na kolena. Vystřílel zbytek zásobníku podél světelného paprsku, který svíral Flahertyho, a pak vytáhl z opasku nůž.

„Ne!“ křičel Flaherty, kterého paprsek mezitím zvedl ze země. „Zachraň sebe!“ Pak byl velitel oddílu rychle odtažen vzduchem směrem ke zdroji paprsku modrého světla.

Poslední, co Dane z Flahertyho zahlédl, byla jeho tvář s otevřenými a zkřivenými ústy, která křičela na Danea, aby utíkal. Ta slova zněla tlumeně jako z velké dálky. Pak Flahertyho obklopil záblesk modrého světla a velitel zmizel v mlze.

Z mlhy vyrazil zlatý paprsek a dotkl se Daneova pravého předloktí. V mžiku mu spálil kůži a přiměl ho, aby pustil nůž. Další paprsek modrého světla uchopil ležící nůž, zvedl jej a znovu pustil, pokračuje v pátrání.

Ten hlas v Daneově hlavě byl teď daleko hlasitější a naléhavější – křičel, aby okamžitě utekl a vypadl odsud.

Dane se otočil a rozběhl se k řece.

2. část:

SOUČASNOST

1. kapitola

Letadlo bylo dvanáct kilometrů od Bangkoku a rychle stoupalo. Mířilo přímo na východ a čtyři motory Pratt and Whitney TF33-P-100A pracovaly naplno. Na východním obzoru se začaly objevovat první známky svítání, které vystupovaly z Jihočínského moře a rozšiřovaly se přes Vietnam ke Kambodži a Thajsku.

Ono letadlo byl upravený Boeing 707, který byl přestavěn před dvaceti lety pro vojenské letectvo Spojených států amerických. Po prodeji byly znaky vojenského letectva přemalovány a celý trup letadla teď byl černý s výjimkou písmen tvořících jeho jméno, které se na špičce skládaly do červeného nápisu *Lady Gayle*. Při vnějším pohledu byl největší změnou oproti normálním Boeingům 707 velký kruhový kryt radaru a dalších přístrojů zvaný radom o průměru deset metrů, který nesly dva pylony na horní straně letadla hned za křídly. Také tu chyběla postranní okénka, takže do nitra nemohly nahlížet žádné zvědavé oči.

Po koupi letadla od vlády za 20 milionů dolarů strávila společnost Michelet Technologies, která ho teď vlastnila, dva roky jeho renovacemi. Interiér pozměněného Boeingu 707 přišel Micheleta na dalších 40 milionů, než jej upravil podle svých představ. Jeho společnosti se ovšem tato investice bohatě vyplatila už během prvních tří let, po které letadlo provozovala. Poslední letecký průzkum nad severní Kanadou například pomohl

Micheletovi vytipovat osm potenciálních diamantových nalezišť. Dvě z nich už byla potvrzena jako opravdová diamantová pole, tři se ukázala být falešným poplachem a tři další ještě čekala na podrobný pozemní průzkum. Dvě potvrzená naleziště už vynesla zisk 80 milionů dolarů a podle odhadů měla během následujících dvou roků vynést trojnásobek této částky. Samotným pozemním týmům by trvalo celé roky, než by tato naleziště objevily a provedly předběžný průzkum – letadlo to zvládlo během jednoho dne a jediného přeletu nad krajinou.

Lady Gayle byla nejnovějším, jedinečným nástrojem geologického průzkumu – byla schopná hledat naleziště diamantů stejně jako pátrat po hlubinných zásobách ropy. Samozřejmě to nebyla zásluha samotného letadla, ale čtyřicetimilionového vybavení nejmodernější technikou a snímkovacím zařízením. Na palubě byly důmyslné přístroje ovládané skupinou vědců. Získané informace okamžitě odcházely do hlavního ústředí Micheletovy společnosti v kalifornském Glendale.

Na obou koncích tohoto toku informací stál člen Micheletovy rodiny, třetí nejbohatší rodiny v Americe, alespoň podle lidí, kteří o tom něco věděli. V Glendale byl přímo samotný Paul Michelet, který přes svých šedesát čtyři let nevypadal ani o den starší než padesátník a který řídil celé Micheletovo mezinárodní impérium. Jeho nejoblíbenějším místem bylo Centrum pro interpretaci nasnímaných dat (Imaging Interpretation Centre, IIC) čtyři patra pod budovou Micheletovy společnosti, postavenou z chromu a černého skla. Kromě toho měl osobní vazby na posádku *Lady Gayle*, pojmenované po jeho zesnulé manželce, ženě, která byla vzdálenou příbuznou anglické královské rodiny. Na palubě Boeingu 707 vedla tým odborníků jeho dcera a zároveň jediné dítě Ariana.

Nejednalo se ale o žádné neopodstatněné protěžování příbuzných a všichni na palubě *Lady Gayle* si toho byli vědomi. Ariana Micheletová měla doktorát z geologie a zároveň byla magistrou v oboru informatiky. Nejenže rozuměla samotným přístrojům – rozuměla i tomu, co znamenají získávané údaje. A kromě toho pracovala v terénu pro Michelet Technologies plných deset let, než byla vloni povýšena na vedoucí geologických

průzkumů. Kromě technických schopností také dokázala zázračně vycházet s lidmi, čehož si její otec vysoce cenil.

V tomto okamžiku zrovna nechala všechny členy posádky zkontrolovat přístroje, aby se ujistila, že pracují bezchybně a že plně funguje i spojení s IIC v Glendale. Všechny vstupy i výstupy se sbíhaly v hlavním počítači jménem Argus na palubě letadla a zároveň také v podobném počítači v IIC.

Od jednoho konce po druhý byl vnitřek letadla navržen tak, aby vyhovoval jeho zvláštnímu poslání. Nebyly tu žádné řady sedadel a žádná okénka. Hned za dveřmi do kokpitu byl na vyvýšené plošině komunikační pult, který tvořil zvláštní oddělení se dvěma sedadly obrácenými čelem k zádi. Tento oddíl byl vyplněn řadami rádiového vybavení a vysílaček, za nimiž pokračovala úzká ulička dozadu k jednomu sedadlu obklíčenému obrazovkami počítačů a snímacích zařízení. To bylo místo, ze kterého Ariana na všechno dohlížela. Od další místnosti v pořadí ji oddělovala stěna. Zde stálo šest sedadel rozmístěných před dvěma řadami přístrojů, ale také tu byl dostatek volného prostoru, dokonce s konferenčním stolem, kde se posádka za letu mohla scházet na porady.

Každý technik seděl na speciálně tvarovaném bezpečnostním křesle, upevněném v kolejnicích, po nichž mohlo být v případě potřeby přesunuto ke kterémukoliv jinému přístroji. Světla tu byla tlumená, aby měkké osvětlení lidem dovolovalo plně se soustředit na obrazovky počítačů.

Prostor za tímto řídicím centrem nad křídly a kousek za nimi vyplňovaly pulty a desky s počítačovým vybavením a další moderní technikou. Za počítači bylo na zádi letadla ještě osm lůžek, malá kuchyňka, sprcha a toalety. Při svých průzkumech zůstávala posádka *Lady Gayle* na palubě, protože bylo životně důležité snímaná data utajovat před konkurencí.

Pilot měl nalétáno na letadlech typu Boeing 707 více než deset tisíc hodin a druhý pilot jen o málo méně. Byli vybaveni tou nejmodernější přístrojovou technikou, tím nejlepším, co momentálně firma Boeing nabízela.

Tým, který obsluhoval vědecké přístroje, se skládal z osmi odborníků. S pomocí Arguse byli schopni odvést práci, na kterou

by jinak bylo třeba podstatně většího počtu lidí. Argus byl vlastně tak důmyslným počítačem, že Ariana prakticky mohla řídit letadlo ze svého místa za použití hlavního počítače v kombinaci s autopilotem a automatickým navigačním systémem. I Micheletův personál v IIC v Glendale byl schopen řídit letadlo z druhé strany světa díky svému počítači, který mohl přes satelit vysílat pokyny autopilotovi.

Ariana dohlížela na všechny operace ze své malé kanceláře prostřednictvím několika videokamer a snímačů. Ještě důležitější ale bylo několik počítačových obrazovek, které měla rozmístěny kolem sebe a z nichž každá ukazovala údaje z obrazovek v hlavní místnosti letadla. Hned za ní dohlížel na snímací přístroje její systémový analytik a zástupce Mark Ingram. O těchto systémech věděl právě tolik, co ostatní členové posádky. Mezi Arianou a kokpitem seděl hlavní odborník na komunikační techniku Mitch Hudson, obklopený svými vysílačkami.

Arianě bylo třicet čtyři let a bohové jí neubrali nic na kráse, když jí dávali do vínku bystrost a inteligenci. Byla vysoká a štíhlá a měla snědou pleť. A i když vypadala skvěle v jasných barvách, dávala přednost volným džínovým kalhotám a košilím barvy khaki, v nichž se cítila pohodlně a které účinně zakrývaly vlnění jejích boků i plná řadra. Ariana byla patřičně vděčná za svoje vědecké schopnosti. Její vzhled, i když pro někoho důležitý, pro ni až tak velký význam neměl.

Měla tmavě hnědé oči a když jí zmizel z tváře úsměv, šlehalo z nich blesky nespokojenosti. Právě teď se takto dívala na Hudsona, který stál ve dveřích do její kanceláře a sděloval jí, že mají problémy s odvinováním vedení. To bylo uloženo ve schránce pod ocasem letadla a když *Lady Gayle* nabrala výšku, odvíjelo se vždycky až do délky tří kilometrů, které pak vlály za letadlem a fungovaly jako velice účinná anténa. Až na to, že nyní odvíjení neproběhlo tak, jak mělo, a kabel dosáhl délky jen necelého půl kilometru.

„Můžete s tím něco udělat?“ zeptala se Ariana.

„Navinu kabel zpátky,“ odpověděl Mitch. „Možná se tam udělala jenom nějaká smyčka a tímhle se narovná.“

„Dejte se do toho. Máme jenom jeden přelet a poslední pokus musíme udělat na hranicích Kambodže, kterých...“ – podívala se na řadu čísel na jedné obrazovce – „dosáhneme za šest minut.“

Hudson zmizel v chodbičce, vedoucí k jeho místu. „Jdu na to.“

Ariana se opřela a rozhlédla se po monitorech. Jiné problémy se zatím neobjevily. Věděla, že posádka by jí jakékoliv potíže okamžitě nahlásila. Takové tu vytvořila pracovní prostředí. Věřila v oboustrannou upřímnost a otevřenost. Ona říkala posádce všechno, co mohla, a očekávala, že ji na oplátku bude posádka informovat o všech nejnovějších událostech. Na rozdíl od mnoha manažerů si také nevytlévala zlost na poslech špatných zpráv, pokud ovšem špatná zpráva nebyla důsledkem poslovy neschopnosti. Takový pracovník byl z Michelet Technologies velice rychle propuštěn. Jsou-li v sázce miliardy dolarů a velké impérium, nezbyvá žádné místo pro neschopnost.

„Mohli bychom uskutečnit přelet i bez toho kabelu, pokud by to jinak nešlo,“ řekl Ingram, který se náhle objevil v chodbičce, jež vedla na zád' letadla. Byl to čtyřicátník a byly na něm vidět známky stresu, které se nahromadily tím, jak pracoval pro Arianina otce od okamžiku, kdy před dvaceti lety opustil vysokou školu. Vlasy mu předčasně šedivěly a nebyl v dobré fyzické formě – měl aspoň patnáct kilo nadváhu při výšce sto osmdesát centimetrů –, ale jeho mysl byla stále stejně bystrá.

Zpočátku jí pořád nahlížel přes rameno a kontroloval, co dělá, ale během posledního roku akceptoval, že Ariana své práci rozumí, a začal se znovu soustředit na své vlastní úkoly. Tím se vztah mezi nimi uvolnil, ale pořád tu byly zbytky napětí z toho, že byl Ingram fakticky degradován, když Ariana převzala jeho práci. Plat měl sice vyšší než dřív, ale Ariana věděla, že mu je čas od času líto, že už není velitel.

„Já vím, že by to šlo i bez kabelu,“ odpověděla.

Ingram přikývl a odešel. Ariana vytušila, že je zklamáný. Po celé roky to bylo jeho místo a necítil se dobře, když teď musel pracovat v hlavní přístrojové místnosti. Vůbec nebylo jeho povinností kontrolovat Hudsonovy systémy. Na jednu stranu mohla ocenit jeho důkladnost, ale na druhou stranu mu mohla mít

za zlé jeho vměšování. Rozhodla se, že zůstane u první možnosti a zaměřila se na nadcházející misi.

Ariana zvedla malá bezdrátová sluchátka s mikrofonom a nasadila si je. Připevnila si měnič frekvence k opasku kalhot. Naladila na něm frekvenci, aniž by se musela podívat, a promluvila. „Glendale, tady *Lady Gayle*. Jak mě slyšíte?“

„Slyšíme vás dobře a zřetelně,“ ozvala se okamžitá odpověď. „Přeje si s vámi mluvit pan Michelet, slečno Ariano.“

Když uslyšela otcův hlas, pohodlněji se opřela. „Ariano, jak to vypadá?“

Nezaváhala. „Máme malý problém s odvíjením drátu za letadlem, ale jinak všechny systémy fungují.“

„Můžete pokračovat i bez toho drátu?“

„Ano.“

„Dobře.“

„Ozvu se, až se dostaneme na místo,“ řekla, protože si její pozornost žádal tucet dalších věcí. Její otec to pochopil a ukončil hovor.

V Glendale se Paul Michelet snažil neplést pod nohy svým zaměstnancům. Na rozdíl od své dcery nerozuměl tomu, co všechny ty přístroje v místnosti pod ním dělají. To byl také důvod, proč si štědře platil lidi, kteří tomu rozuměli. Jeho úspěch byl založen na tom, že rozuměl lidem, dokázal vnímat celek a nebál se dělat obtížná rozhodnutí. Detaily pak přenechával ostatním.

Paul Michelet právě stál v malé konferenční místnosti, ze které byl výhled do hlavního sálu IIC. Od techniků pod ním ho oddělovala skleněná stěna, průhledná jen z jeho strany. Viděl a slyšel všechno, co se dělo, a oni nikdy nevěděli, jestli je někdo v konferenční místnosti. Michelet už dávno objevil, že takové uspořádání zvyšuje efektivitu práce. Když lidé nevědí, jestli se na ně náhodou nedívá jejich šéf, musejí vycházet z toho, že třeba ano, a podle toho se také činit.

V místnosti teď byli s Micheletem další dva muži. Jeden stál tak dokonale nehybně, že by ho člověk při letmém obhlédnutí místnosti mohl snadno přehlédnout. To byl Lawrence Freed, šéf

Micheletovy bezpečnostní služby a muž, pověřovaný řešením nejrůznějších problémů. Byl to štíhlý černoch, vysoký jen něco přes sto sedmdesát centimetrů, který vypadal, jako by ho měl odfouknout každý silnější poryv větru. Michelet nemohl zprvu uvěřit jeho doporučením, když ho před třemi lety při pohovoru na obsazení tohoto místa zpovídal. Podle dokumentů se mělo jednat o bývalého člena komanda Delta Force, který je držitelem černého pásu v pěti bojových uměních a je zároveň vynikajícím velícím důstojníkem. Nejenže byl matoucí Freedův zevnějšek – navíc se jednalo o muže tak tichého a s tak jemným hlasem, že si člověk dokázal těžko představit, že by byl schopen nějakého násilí. Michelet měl tedy jisté pochyby, ale Freeda mu doporučoval jeden z washingtonských kontaktů, a proto to s ním zkusil. Během celých tří let toho ještě ani jednou nelitoval. Freed měl výsledky.

Druhý muž v místnosti byl Freedův přesný opak. Roland Beasley se od okamžiku, kdy vkročil dovnitř, ještě ani na okamžik nezastavil. Byl velký jako medvěd, měl bledé čelo a ohromný hustý plnovous. Michelet ho najal teprve nedávno. I on měl dobrá doporučení. Svou cenu měl však teprve dokázat.

Michelet se odvrátil od IIC. Na stole z týkového dřeva uprostřed místnosti byla rozložena mapa. „Trvalo mi sedm měsíců, než jsem podplatil ty správné úředníky, kteří mi povolili tenhle přelet nad Kambodžou.“ Chtěl, aby si Beasley uvědomil, že se nejedná o nějaký akademický vrtoch, ale o vážnou obchodní operaci, při které je v sázce mnoho. Michelet už dříve přišel do styku s „akademickými“ experty a věděl, jak je důležité, aby si uvědomili, že už se nepohybují na poli čirých teorií.

„Mělo by to být mimořádně zajímavé,“ řekl Beasley. Mluvil s mírným britským přízvukem, ale podle záznamů nestrávil v Anglii žádný delší čas a narodil se v Brooklynu. Michelet předpokládal, že přišel ke svému přízvuku v akademických kruzích. Beasley byl archeolog a historik se zaměřením na jihovýchodní Asii.

Freed nedával nijak najevo, že by jejich rozhovor poslouchal. Jak Michelet věděl, Freed měl samozřejmě na starosti všechny

úplatky prostřednictvím jejich člověka v Kambodži. Také sháněl materiály pro Beasleyovu složku.

Michelet pokračoval: „Michelet Technologies i všichni ostatní v geologickém podnikání vědí, že v jihovýchodní Asii se nachází velké nerostné bohatství. Bangkok je střediskem světového obchodu s drahými kameny a Thajsko je největším vývozcem nebroušených kamenů na světě. My si ovšem myslíme, že v Kambodži je toho k nalezení ještě víc než v Thajsku.“

„Mluvíte ale o tom, kolik jste utratili peněz,“ řekl Beasley. „Vyplatí se vám to vůbec?“

Michelet na něj zíral, jako kdyby se Beasley právě nevídaným způsobem rouhal. „Rubíny a safíry jsou různě zbarvené odrůdy korundu, což je krystalická forma oxidu hlinitého. Barvu jim dodávají různé stopové prvky. V rubínech je tímto prvkem chrom, v safírech titan. Rubíny jsou asi ty nejvzácnější drahokamy, takže jsou čtyřikrát dražší než diamanty o stejné hmotnosti.“

Beasley se zamračil. „Vím o tom, že někteří thajští obchodníci provozují v jihozápadní Kambodži černý trh s drahými kameny, které získávají pod ochranou podplacených Rudých Khmerů, ale nemyslel jsem si, že to je tak lukrativní podnikání.“

„To není, pokud je pro vás čtyřicet milionů hrubých ročních příjmů na černém trhu málo,“ řekl Michelet a v duchu měnil svůj názor na Beasleye. Bylo zjevné, že nestrávil celý život jenom v knihách. „Domníváme se, že pracují jenom na chudších nalezištích.“ Poklepal na mapu Kambodže na konferenčním stole. „Oblast, nad kterou přelétává *Lady Gayle*, by měla podle našich předpokladů, založených na snímkách z družic a raketoplánů, obsahovat bohatá naleziště drahokamů, podle odhadů desetkrát bohatší, než jsou nejlepší naleziště thajská. Jedná se o kambodžské hory severně od Tonle Sap. Nikdo se do té oblasti ještě nepodíval.“

Vždycky tu byl dvojí problém. Jedním je průchod drsnou horskou džunglí a druhým je, jak přežít mezi různými bojovými skupinami a více než deseti miliony pozemních min, které byly v Kambodži položeny. Oba tyto faktory velice účinně zastavily

jakékoliv pozemní průzkumy. Problémem samozřejmě je i to, že Kambodža už po několik desetiletí nemá stabilní vládu.“

Beasley přikývl: „Nejblíže jsem se k té oblasti dostal, když jsem byl v starobylém městě Angkor Thom s chrámem Angkor Wat kousek na sever od jezera Tonle Sap. Nikdy jsem se nepokoušel jít dál na sever ani jsem nepoznal nikoho, kdo tam byl. Takový pokus by byl mimořádně nebezpečný. Pokud by vás nedostali Rudí Khmerové nebo banditi, skončil byste, jak jste říkal, na minách nebo v džungli ve velice obtížném terénu, případně by vás sežrala divoká zvířata. Nejsou tam žádné silnice, žádné vesnice, nic. Jedná se o nanejvýš nebezpečnou oblast.“

Michelet vytáhl pořadač a otevřel jej. Uvnitř byly různé snímky, všechny pořízené z velké výšky. „Minulý rok fotografoval raketoplán *Atlantis* Kambodžu, když nad ní přelétal. Nechal jsem si poslat základní data od svých kontaktů v Jet Propulsion Labu.“

Beasley si se zájmem prohlížel fotografie. „Úžasně!“ řekl. Prstem přejel po jedné z nich. „Podívejte se na ten komplex v Angkor Thomu. Jasně tu vidíte vodní příkopy. Znam archeology, kteří by za ty snímky byli ochotni leccos dát.“

Ale ne dost, pomyslel si Michelet. Získání těch snímků ho přišlo na 600 000 dolarů. Michelet věděl lépe než většina ostatních lidí, že všechno na světě má svou cenu a loajalita k zaměstnavateli obvykle tu nejnížší.

„Data z fotografií prozradila mým odborníkům, že tato oblast vyžaduje podrobnější průzkum. Původní hodnoty naznačovaly vysokou podobnost s geologickými formacemi, které obsahují drahé kameny v množství, jež stojí za těžbu.“

Beasley přikývl. „Kambodža má mnoho přírodních zdrojů, které uprostřed politických bouří leží ladem. V té zemi jsou oblasti, kam ještě nevročila noha bělocha. Kolovaly pověsti, že v Kambodži leží obrovské staré město, ale první badatel se dostal do Angkor Thomu teprve v roce 1860. A já osobně se domnívám, že Angkor Thom není tím městem, o kterém hovoří legendy, ale městem menším a novějším.“

Michelet si nechal poslat informace i z jiných zdrojů a věděl, že ta konkrétní oblast, kterou se chystala *Lady Gayle* prozkoumat,

byla ještě odlehlejší. Ukázal ji na mapě. „Nezmapované a neobydlené je zejména toto území v horách v oblasti Banteay Meanchey.“

Beasley se podíval na vyznačené místo na mapě. „To má ještě další důvod kromě nepřístupného terénu, min a Rudých Khmerů.“

„Prosím?“ To Micheleta překvapilo. Byla to pro něj novinka. „A jaký je to důvod?“

„Angkor Kol Ker,“ odpověděl Beasley.

„A to je co?“ Freed přikročil blíže.

„Jak jsem říkal, v Kambodži existuje legenda o velkém opuštěném městě. Když francouzský přírodovědec Henri Mouhot v roce 1860 objevil Angkor Thom, všichni se domnívali, že tím vyřešil záhadu té legendy. Pořád tu ale jsou pověsti o dalších zříceninách dále na severu a východě. O zříceninách ještě staršího a nádhernějšího města než je Angkor Thom a jeho chrám Angkor Wat. To město se mělo jmenovat Angkor Kol Ker. Jeho zříceniny jsou obestřeny mnoha mýty, ale opravdu známo je toho jen málo. V padesátých letech dvacátého století se tam pokoušela proniknout francouzská expedice, ale zmizela. Předpokládá se, že padla za oběť nepřátelským partyzánům, předchůdcům Rudých Khmerů. Od té doby se tam už nikdo nesnažil dostat. Dokonce ani není jisté, jestli to město opravdu existovalo. Možná se jedná jen o pověst. Něco jako pralesní Šangri-la. Některé legendy, které se k tomu místu pojí, jsou hodně fantastické.“

Beasley si přejel prsty po okraji svého kníru. „Pokud se dá těm legendám věřit, čeká na každého, kdo vstoupí do Angkor Kol Keru nebo do jeho okolí, strašlivý konec. Podle pověstí se jedná o prokletou zemi.“

Michelet se při poslední větě otočil k Beasleyovi zády. Freed tiše přešel ke stolu a také se díval na mapu. „Doufejme, že nám *Lady Gayle* poskytne nějaké přesné údaje. Ta oblast má více než čtyřicet tisíc čtverečních kilometrů. To je pořádný kus džungle k prozkoumání.“

Michelet se usmál. „Se snímky z *Lady Gayle* budou naši odborníci schopní určit možná naleziště s přesností půl kilometru.“

„Tak přesně?“ Na Beasleye to udělalo dojem.

„Tak přesně.“

Beasley vzrušeně pokračoval: „Zajímalo by mě, jestli by se nám podařilo z těch dat zjistit něco o Angkor Kol Keru.“ Přimhouřil oči nad snímky z raketoplánu. „Krucí, vsadil bych se, že na těch fotografiích nikdo žádné zříceniny nehledal, nebo se mýlím?“

„Na zříceninách se nedá vydělat,“ odpověděl Michelet.

„Schliemannovi se poté, co našel Tróju, dařilo docela dobře,“ poznamenal Beasley. „A nezapomeňte, že i o Tróji si lidé mysleli, že se jedná o legendu, stejně jako v případě Angkor Kol Keru.“

„A co ta kletba?“ zeptal se Freed. „Ta vám nedělá starosti?“

„Já jsem neřekl, že těm legendám věřím,“ odpověděl Beasley. „Jen si myslím, že by stálo za to si je ověřit. Některé z nich jsou založené na ještě starších legendách včetně jedné, podle které byli lidé, jež tuto oblast osídlili před deseti tisíci lety, uprchlíky z Atlantidy. Obdobně se najdou i lidé, kteří věří, že staří Egypťané, jež postavili Sfingu a Velké pyramidy, byli také přesídlenci z nějakého většího království.“

Michelet se soustředil na velkou elektronickou mapu na stěně v IIC, na které malá tečka představující *Lady Gayle* překročila hranice Kambodže a mířila k cílové oblasti, jež byla na mapě označena modře.

Freed se podíval na Beasleye. „Myslíte si, že Angkor Kol Ker skutečně existuje?“

Beasley rozpráhl svoje velké ruce. „Můj profesionální názor je ten, že na všech legendách je více pravdy, než se domnívá většina vědců. Ale abych přesvědčil ostatní, musel bych držet v ruce kámen z toho starého města a omlátit jim ho o hlavu. Pak možná uvěří, že je skutečný. Do té doby je to pro ně jen mýtus, a pro mě tedy také.“

„Kameny, které hledáme, jsou daleko cennější než ty, které byste mohl odnést z nějakého starověkého města,“ řekl Michelet.

Beasley znovu zvedl snímek a prohlížel si jej z větší blízkosti. „Tím bych si nebyl tak jistý.“

Ve výšce patnáct tisíc stop letěla *Lady Gayle* stálou rychlostí 550 km/h a začala se stáčet na sever k cílové oblasti. Ariana znala

polohu letadla s přesností na deset metrů, aktualizovanou každou tisícinu vteřiny díky globálnímu pozičnímu přijímači (GPR) v radomu. GPR byl odnoží družicového globálního pozičního systému GPS, kterým Spojené státy pokrývaly celý svět: po přijetí signálu ze tří nejbližších satelitů počítač v GPR okamžitě triangulací určil přesnou polohu. Blížili se ke svému cíli a vnitřek Boeingu 707 překypoval aktivitou, jak si všichni připravovali svoje přístroje.

„Zpomalte na snímkovací rychlost,“ přikázala Ariana a piloti snížili výkon motorů, takže letadlo letělo jen o necelých čtyřicet kilometrů v hodině rychleji, než byla nejnižší rychlost, při které se mohlo udržet ve vzduchu.

Ariana znala celý postup z paměti, ale přesto se raději dívala na seznam, který měla připevněný vedle jedné z obrazovek. „Otevřete snímací dveře.“

Hydraulická ramena otevřela dveře na pravém boku letadla podél původního zavazadlového prostoru. Uvnitř byly oči *Lady Gayle*. Byly tu videokamery a fotoaparáty s různými teleobjektivy, teplotními čidly a snímacími zařízeními, které dokázaly registrovat celé spektrum od infračervené po ultrafialovou. I když posádka neviděla okolní svět přímo, analytici nyní pozorovali krajinu přímo pod nimi prostřednictvím svých přístrojů.

Ariana ve sluchátkách uslyšela potvrzení toho, co věděla i ze svých monitorů: byli připraveni.

„Marku,“ promluvila na Ingrama, „předej řízení Argusovi a ukaž nám plánovanou trasu přeletu nad oblastí.“

Ingram se spojil s piloty a letadlo zanedlouho letělo po předem určené dráze podle pokynů hlavního počítače. Boeing 707 se mírně naklonil doprava, aby přístroje na pravé straně mířily přímo k zemi, a zahájil dlouhou, pomalou otočku.

„Na FM vlnách nás něco ruší,“ oznámil do sluchátek Mitch Hudson.

„Změňte frekvenci,“ přikázala Ariana.

„Máme problémy s navigačními přístroji.“ Ingram se díval na informace z kokpitu, které měl před sebou.

„Upřesněte to,“ odpověděla Ariana a naklonila se ke klávesnici nejbližšího počítače, na jehož obrazovce si několika rychlými příkazy vyvolala navigační informace.

„Zbláznily se nám kompas,“ řekl Ingram.

„Funguje GPR?“ zeptala se.

Ingramovy ruce se míhaly nad kontrolním panelem. „Potvrzeno. S GPR a satelity jsme stále ve spojení, ale nefunguje FM ani UHF.“

„A co vysokofrekvenční rádio?“

„To zatím pracuje.“

Ve sluchátkách jí zapraskal otcův hlas. „Ariano, co se děje? Dole v IIC všichni šílí.“

„Něco nás ruší, tati,“ odpověděla Ariana. Podívala se na Ingramova data a pak k němu promluvila palubním telefonem. „Můžeme dokončit přelet, Marku?“

„Snímkování pracuje bez problémů. Přepnul jsem odesílání dat z normálního na satelitové. Zatím to funguje. Jestli ale přijdeme o vysokofrekvenční spojení a satelit, nebudeme moci komunikovat. Standardní postup v takové situaci je zrušení mise.“

„Tohle je naše jediná příležitost,“ řekla Ariana. „Zanedlouho tu bude Syn-Tech, pokud tu ještě nejsou, a jestli teď nedokončíme misi, předběhnou nás.“

Ingram odpověděl bezvýrazným hlasem. „Já vám jen říkám, jak znějí pravidla, která jsme sepsali, Ariano.“

Ariana se na vteřinu zamyslela a pak stiskla tlačítko vysílačky. „Tati, myslím, že bychom měli ukončit misi.“

„Cože?“ Otcův hlas zněl přerušovaně a z velké dálky. „Já... neslyším... říkala. Zopakuj...“

„Jsme nad cílovou oblastí,“ přerušil je Ingram palubním telefonem. „Snímací přístroje fungují, ale ztrácíme spojení s družicí.“

Ariana pleskla dlaní do opěradla svého křesla. „Tak dobře. Teď...“ Ztuhla, když se letadlo naklonilo silně doprava a rozezněly se poplašné signály.

„Převzal jsem řízení!“ ozval se klidný a vyrovnaný hlas pilota. „Autopilot nefunguje. Nefungují ani navigační přístroje ani GPR. Argus je odpojen od řízení letu.“

„Zvládnete to?“ zeptala se Ariana. Cítila, jak se jí svírá žaludek a hrozí tím, že jí vrátí ranní snídani.

„Snažíme se,“ odpověděl pilot.

„Zrušte misi a vraťte se do Bangkoku,“ přikázala Ariana. Musela polknout trochu žaludeční kyseliny, která jí vystoupala jícnem až do úst.

„A sakra!“ vykřikl pilot do intercomu. „Ztrácíme kontrolu. Venku je nějaká divná mlha.“

Z hlavní přístrojové místnosti se ozval Ingram. „Křídla i ocas jsou řízeny rádiem. Jestli ztrácíme spojení v celém spektru, pak piloti přicházejí o možnost řídit letadlo.“

„Carpenterová!“ zavolala Ariana na ženu, která byla zodpovědná za hlavní počítač. „Co je s Argusem?“

„Já nevím,“ odpověděla Carpenterová intercomem. „Zbláznil se a chrlí nesmysly!“

„Odpojte Arguse od všech systémů!“ nařídila Ariana. „Spust'te záložní počítač.“

Ariana cítila, jak se jí zvedá žaludek, když se nos letadla naklonil k zemi. Hrnky i papíry popadaly na podlahu. Už se nedokázala ovládnout – naklonila se doleva a vyzvracela se na podlahu. Pak se opět narovnala. Rychle stiskla několik kláves a vyvolala na monitor stejný obraz, jaký měli piloti – prostřednictvím přední videokamery. Viděla jen nažloutlou mlhu s vířícími černými pruhy. Viditelnost nebyla ani dvacet metrů. Jestli piloti přišli o přístroje... Při té myšlence jí přejel mráz po zádech.

„Řídíme letadlo ručně,“ oznámil pilot, jako kdyby jí četl myšlenky. „Pokoušíme se udržovat výšku a rychlost, ale žádný přístroj nefunguje.“

Ariana věděla, že to znamená, že se piloti snaží ručně ovládat velké letadlo jen silou svých svalů – pilot i druhý pilot svírají oběma rukama řízení a s napjatými svaly se pokoušejí vnutit svou vůli záložnímu hydraulickému systému.

Náhle se v palubním telefonu ozval Hudsonův hlas. „Zachytil jsem slabé pozemní vysílání na vlnách FM!“

„Napojte se na ně a přepošlete je do IIC,“ přikázala automaticky Ariana.

„Rozumím,“ odpověděl Hudson. Letadlo zatočilo doleva. V zadní místnosti si někdo z posádky nepřipevnil křeslo a teď ujížděl směrem k zádi letadla.

„Neudržíme se ve vzduchu!“ vykřikl pilot. „Nefunguje nám výškoměr. Nevím, jak jsme vysoko. Jsme bez přístrojů a v mlze není nic vidět. Řízení nereaguje. Připravte se na nouzové přistání!“

Hudson zaječel na Arianu: „Volá vás otec.“

Vysílačkou se k ní dostal slabý hlas: „Ariano... děje...“

Ariana neměla čas odpovídat otci, i kdyby spojení fungovalo bez problémů. Strhla si z uší sluchátka a zakřičela do uličky, aby ji všichni v letadle slyšeli. „Připevněte si křesla a zapněte si pásy! Připravte se na nouzové přistání!“

Ariana se podívala na obrazovky, které ukazovaly to, co viděli před sebou piloti. Samá podivná mlha. V pravé části obrazovky se mihl zlatý záblesk.

„Co to sakra bylo?“ zvolal pilot.

Další zlatý záblesk, tentokrát nalevo, a obrazovka potemněla.

„To není možné,“ Ariana slyšela, že pilot téměř šeptá. „Pane Bože, zachraň nás.“

„Co se děje?“ ptala se Ariana. Cítila, jak se tlačí proti bezpečnostnímu pásu. Ten pocit znala: stav beztlíže. To znamenalo, že klesají rychle k zemi.

„Přišli jsme o obě...,“ začal odpovídat pilot, ale intercom náhle vypadl.

Pak všechno zčernalo, když se letadlo zdánlivě zastavilo na místě. Ariana byla vržena proti pásům, které jí obepínaly ramena a vzápětí se při zpětném rázu udeřila hlavou do opěrky za sebou.

V Glendale Paul Michelet rozrazil dveře konferenční místnosti a schody do IIC bral po dvou. Freed běžel hned za ním. Michelet vpadl do řídicí místnosti. „Co se děje?“

„Ztrácíme spojení s *Lady Gayle*,“ odpověděl mu hlavní technik.

„To není možné,“ vyhrkl Michelet.

„A co rádiový odpovídač na palubě letadla?“ zeptal se Freed.

„Vysokofrekvenční spojení je přerušované,“ řekl technik. Ukázal na obrazovku. „Máme jejich polohu, ale rychle ztrácí výšku.“ Podíval se na monitor vedlejšího počítače. „Výška osm tisíc a klesá.“ Zíral na počítač. „To je divné.“

„Co?“ zeptal se Michelet.

„Klesá kolmo dolů, vůbec se nepohybuje dopředu. Jako kdyby se náraz ve vzduchu zastavili. To není možné. A ten sestup...,“ technik se odmlčel a nevěřicně civěl na to, co mu jeho přístroje ukazovaly.

„Pokračujte!“ přikázal mu Michelet.

„Neklesají volným pádem. Jako kdyby svůj sestup řídili, ale to je fyzikálně nemožné vzhledem k nulové rychlosti letadla.“

„Zapněte signály z *Lady Gayle* do reproduktorů!“ řekl Michelet.

Ozvala se statická elektřina, ve které občas zachytili pilotův hlas. „*Lady Gayle*... poloha... dva... čtyři... rychlost... Mayday... je tu... Bože... divné... Ježíši!“ náhle signál utichl.

„Jsou na zemi,“ řekl technik.

Špionážní satelit KH-12 ve výšce 300 kilometrů nad jihozápadním Pacifikem začal přijímat elektronické pokyny z Národního bezpečnostního úřadu (NSA) ve Fort Meade v Marylandu, kde operátorka Patricia Connersová věděla jen tolik, že osoba, která tuto novou misi nařídila, měla dostatečné oprávnění od CIA a její kódové jméno znělo Foreman. Bylo jí ale divné, že Foreman požadoval jen snímek bez podrobného rozlišení pokrývající oblast střední a severní Kambodži.

Connersová se domnívala, že takový požadavek je plýtváním moderní technikou. Družice KH-12, kterou právě zaúkolovala, byla jednou ze šesti podobných na oběžné dráze. Všechny byly těmi nejmodernějšími satelity, vybavenými mnoha různými čidly. Všem bylo průběžně lety raketoplánů doplňováno palivo, aby mohly zůstat na oběžné dráze a vykonávat úkoly jako byl tento.

Na knihovně u stěny své kanceláře měla model KH-12. Satelit vypadal jako Hubbleův teleskop s velkým motorem navíc, který mu dodával manévrovací schopnost. Družice měla průměr pět metrů a délku téměř osmnáct metrů. Jen tak tak se vešla do nákladového prostoru raketoplánu. Jakmile se dostala na oběžnou dráhu, vysunuly se navíc z boků družice dva solární panely, každý patnáct metrů dlouhý a čtyři metry široký.

Connersová ze své kanceláře dvě patra pod zemí pod hlavní budovou NSA ve Fort Meade mohla nejen měnit dráhu KH-12, ale také přijímat snímky ze satelitu v tom samém okamžiku, kdy byly pořízeny, a vzápětí je odeslat na jakékoliv místo planety. To dělala prostřednictvím počítače s velkou obrazovkou, který stál ve středu jejího stolu.

Po levé straně počítače měla velkou zarámovanou fotografii svých vnuků, kteří se shromáždili na poslední rodinné sešlosti: měla jich šest, dvě od své dcery a čtyři od svých dvou synů. Napravo od počítače byl cínový model kosmické lodi *Enterprise* z původního televizního seriálu. Po straně obrazovky byly přilepeny samolepky z různých shromáždění příznivců sci-fi, které s náboženským zanícením každoročně objížděla. Na jedné z nich bylo uvedeno, že její držitelka absolvovala Akademii Hvězdné flotily, na další bylo varování, že řidič nebere mimozemské stopaře.

Pozornost Connersové byla ale momentálně připoutána k obrazovce. Přihlížela, jak KH-12 výšlehem ze svého motoru mění podle jejích pokynů oběžnou dráhu a vydává se na severozápad. Družice byly rozmístěny tak, aby se s jejich pomocí bylo možné podívat na kterékoliv místo na zeměkouli nejpozději do dvaceti minut od vydání pokynu. Connersová odhadovala, že KH-12 doletí k cíli za dvanáct minut.

Při každé takové příležitosti pociťovala nával vzrušení, protože věděla, že je jedním z několika málo lidí na světě, kteří někdy „řídili“ kosmickou loď, i když to bylo jen z bezpečí její kanceláře. Měla vlastně i odznak s křídly pilotů astronautů, které pro ni vyrobil nebožtík manžel. Měla je připnuté k přední straně baseballové čepice, té, kterou její muž nosil vždycky, když šel na ryby. Čepice ležela na počítačové obrazovce.

Connersová strávila těch několik minut tím, že znovu překontrolovala všechny systémy. Když KH-12 dorazil nad Kambodžu, udělaly infračervené kamery sérii snímků spolu s ostatními snímacími přístroji, každý ve své spektrální oblasti. Teleskop satelitu měl elektrooptické rozlišení necelých osmi centimetrů, ale při téhle misi nebudou ani zdaleka potřebovat tak podrobné údaje.

Connersová rychle natukala několik dalších příkazů a na obrazovce se objevila mapa cílové oblasti. Na snímcích pořízených kamerou pracující ve viditelné části spektra viděla, že vysoké rozlišení by jí nijak zvlášť nepomohlo: oblast pokrývala džungle. Nejlepší výsledky bude mít infračervené a termální snímání. Samozřejmě ale netušila, jaký je důvod ke sledování zrovna téhle oblasti.

Domnívala se, že kdyby věděla, co má hledat, podstatně by to zvýšilo její výkonnost. Byla odbornicí na KH-12 a ostatní satelity, které ovládal NSA, a věděla, že má nejlepší kvalifikaci k tomu, aby posuzovala, jak se tyto systémy mají využívat. Obvykle to ale „nepotřebovala vědět“, a tak to také nevěděla. Jednou z jejích oblíbených činností bylo prohlížení vyžádaných snímků a odhadování toho, co přesně žadatel hledá.

Connersová nahrála data, které jí poslala družice KH-12, udělala kopii do počítačové banky NSA – někde v systémech NSA se nacházel každý snímek, který kdy jaká družice NSA pořídila – a přeposlala jej na adresu MILSTARS, kterou uvedl Foreman na původním požadavku.

Ze zvědavosti si stažená data vytiskla. Něco takového dělat neměla, protože rozhodně „nepotřebovala vědět“ důvody misí, které řídila, ale Connersová to považovala za hloupý předpis. Byla koneckonců lidskou bytostí, ne součástí nějakého stroje bez špetky zvědavosti. Kromě toho, jak si zdůvodňovala, čím více bude vědět, tím lépe bude dělat svou práci.

Udělala si šálek čaje, zatímco tiskárna tiše hučela a nakonec vyplivla tři stránky. Connersová si usrkla čaj a podívala se na první z nich. Její první dojem byl takový, že se porouchala tiskárna. Byl to termální snímek a v jeho centru byla neostrá bílá skvrna ve tvaru trojúhelníku.

„Co to kruci je?“ zahučela si pro sebe Connersová a podívala se i na snímek ve viditelné a infračervené části spektra. Na všech byl v severní části střední Kambodže vidět ten samý trojúhelník.

„To přece není možné,“ řekla nahlas. Žádné atmosférické podmínky nemohly zablokovat všechny tři typy snímkování současně.

Rychle si sedla ke stolu a vytiskla zkušební stránku, aby si ověřila, že se neporouchala tiskárna. Ta pracovala dobře. Kousla se do rtu. Dalším možným problémem byl počítač na palubě KH-12. Zkontrolovala jej – družice nyní mířila na jih směrem k Malajsii. Vydala pokyny, aby její přístroje pořídily několik snímků. Když se data objevila na obrazovce, nebyla na nich žádná trojúhelníková mlha. Vytiskla je. I na papíru byly samé čisté obrázky.

Connersová se opřela a zadívala se na tři snímky, které od ní chtěl Foreman. Neznala ani žádný typ umělých rušiček, které by něco takového dokázaly. Connersová zírala na obrázky. Ale něco to zjevně dokázalo.

2. kapitola

Zlatý retriever sledoval, jak mu létací talíř proplachtil těsně nad hlavou, a pak se vydal za ním. Počkal, dokud nepřistál na zemi, a pak jej zdráhavě zvedl a loudavou chůzí se vydal k majiteli.

„Ty lenoško,“ zasmál se Dane. „Vzpomínám si na doby, kdy jsi po něm skákala.“

Fena po něm loupala očima, jako by mu chtěla říct, že je už moc stará na takové štěněcí dovádění, ale vrtící ocas prozrazoval, že se jí hra líbí.

Oba dva stáli na trávníku, který byl poškozen stopami těžké techniky. Napravo od nich pořád ještě stoupal dým ze zříceniny starého továrního komplexu. Kolem sutin se stále rojily požární vozy, buldozery, rypadla a jeřáby. Ve vzduchu visela atmosféra zoufalství, a monotónní hučení těžké techniky, která se pokoušela rozebrat pokroucenou ocel a roztržštěný beton, přerušoval hluk sbíječek. Bylo už ráno a Dane byl rád, že opět vidí slunce poté, co většinu noci pracoval v záři velkých světlometů, které sem byly narychlo dovezeny.

Klekl si, vzal hlavu retrievera do mozolnatých dlaní a vzápětí ji podrbl za ušima. „Hodná holka, Chelsea, hodná holka.“ Unaveně se usadil vedle ní a oba se smutnými očima zadívali na zničenou továrnu. Chelsea mu opřela hlavu o rameno.

„Jak to můžete dělat?“ Zaječel nalevo od něj vysoce posazený ženský hlas. Vzápětí se objevila majitelka toho hlasu, padesátnice

s očima zarudlýma od pláče. Bylo vidět, že se oblékala narychlo a vlasy měla rozčuchané. „Někde v těch sutinách je můj manžel a vy si tu hrajete se svým psem. To nemáte ani špetku slušného vychování?“

Dane se pomalu postavil. Mluvil pomalu, jako kdyby to už jednou říkal, ale nyní to opakuje, protože chápe ženin žal a vztek. „Madam, Chelsea,“ – poplácal retrievera po hlavě – „pracovala celou noc. Možná tomu nebudete věřit, ale ta činnost ji velice skličuje. Musím ji něčím rozptýlit, aby pokračovala v pátrání.“

Právě teď vyklízejí požárníci další oblast, abychom mohli vejít dovnitř a pokračovat v hledání. Vašeho manžela je mi líto a doufám, že ho tam najdeme živého, ale momentálně nemohu dělat nic jiného než udržovat Chelsea v pohotovosti.“

Žena na něj zírala a slyšela jeho slova, ale nevnímala je. Dane už něco takového viděl. V Oklahoma City po výbuchu bomby ve federální budově mu jeden agent FBI, zlomený žalem, vyhrožoval zbraní, jestli se okamžitě nevrátí do budovy a nebude pokračovat v pátrání po jeho kolezích, místo toho, aby si hrál se psem. Tenkrát to byla ta nejhorší akce – bylo při ní tak málo živých a tolik mrtvých. Dane poté odmítal všechny telefonáty plných osm měsíců.

Přišel policejní důstojník a uchopil ženu za paži. „Madam, musíte počkat za páskami. Všichni dělají, co je v jejich silách.“

Policista ženu odvedl a Dane se znovu posadil. Cítil, jak je Chelsea nešťastná. Nejen že si v Oklahomě on i ostatní psodvi museli se svými psy hrát, aby je udrželi v činnosti – někteří dokonce naaranžovali falešná záchranění. Odvedli psy do vyčištěné oblasti a „našli“ záchranáře, který předstíral, že je obětí. Psi na to reagovali velice dobře a díky tomu taky byli schopni pokračovat v pátrání. Dane se spokojil jen s házením létajícího talíře: Chelsea byla příliš chytrá na to, aby skočila na nějakého falešného záchráněného.

Dane byl unaven do morku kostí. Byli tu už deset hodin a po celou dobu prohledávali trosky továrny, s výjimkou půlhodinové přestávky na kafe. Dane nic nejedl – nikdy nejedl během pátrání.

„Pan Eric Dane?“ promluvil za ním tichý hlas.

Dane otočil hlavu, aniž by se zvedal. Spatřil, jak k němu kráčí štíhlý černochoch v drahém obleku.

Muž se zastavil a podíval se na Daneovu kombinézu, upocenou a pokrytou vrstvou špíny, ve snaze najít cedulku se jménem. Dane žádnou jmenovku neměl. „Jste Eric Dane?“

„Ano.“

„Jmenuji se Lawrence Freed. Pracuji pro Michelet Technologies.“

Freed se podíval k sutinám továrny. Až do dnešní noci to byla továrna na barvy – nyní to byl hřbitov. Něco se stalo s chemikáliemi, které se tu používaly, a došlo k silnému výbuchu. Třípatrová budova, postavená ledabyle ve třicátých letech a nijak zvlášť udržovaná, se složila jako domeček z karet, takže teď z ní byla jen třímetrová hromada sutě. Dane v rámci svého povolání studoval stavebnictví a věděl, že nepředvídaná síla působící v nečekaném směru může mít pustošivé účinky na jakoukoliv stavbu.

„Nikdy jsem o vás neslyšel,“ řekl Dane. Znovu obrátil svou pozornost k sutinám. Jeřáb právě zvedal do vzduchu velký kus železobetonu. Nastal vzrušený shon.

„Rád bych si s vámi promluvil o najmutí vašich služeb.“

„K čemu potřebujete moje služby?“ zeptal se Dane. Blížili se k nim dva požárníci v dlouhých žlutých kabátech a přilbách.

„K záchranné operaci.“

„Jak vidíte, zrovna jsem zaneprázdněn,“ odpověděl Dane.

„Tohle je jiný druh...“ Freed se odmlčel, když oba požárníci došli až k nim a Dane se zvedl.

„Dane, odkryli jsme přístup k jihovýchodní straně,“ řekl jeden z požárníků.

Dane přikývl. Vydal se od Freeda, aniž by dal jakkoliv najevo, že si uvědomuje jeho přítomnost, a zamířil k sutinám. Freed ho chtěl následovat, ale požárníci ho zarazili. „Není tam bezpečno. Mohou tam jen oprávněné osoby. Celá ta věc se může sesunout ještě víc a pak bychom museli vyhrabávat i vás,“ řekl jeden z nich.

Dane přelezl to, co dříve bývalo vnější stěnou továrny a opatrně kráčel mezi rozdrčenými cihlami. Aspoň že v budově

nebylo moc skla. Vždycky se musel starat o to, aby si Chelsea nepořezala tlapy. Chelsea, překvapivě čilá na svůj věk, ho hbitě následovala.

Dane prošel oblastmi, které už prohledali, a zamířil hlouběji do nitra budovy. Nad hlavou měl oblohu, kterou odkryli řidiči těžké techniky, rozpolcení mezi snahou dostat se do budovy co nejrychleji a strachem z toho, že dojde k dalšímu sesuvu, který může zabít ty, kdo třeba přežívají uvnitř v nějakém prázdném prostoru.

Scéna s tou ženou jasně ukázala paradoxy Daneovy a Chelseiny práce, ale i všichni ostatní tu pracovali pod dvěma tlaky, které se v nich svářily. Dane se zastavil a přiložil si ruce k hlavě. Za levým okem cítil silnou bolest a víčko se mu začalo neovladatelně chvět. Vždycky to probíhalo takhle. Pokoušel se brát nějaké léky, které bolest tlumily, ale příliš rušily jeho schopnosti. Rozhodl se tedy brát bolest jako cenu, kterou je zkrátka nutné zaplatit.

U tmavého otvoru stála skupina požárníků. Otočili se k přicházejícímu Daneovi a Chelsea. Jejich velitel držel v ruce ocelový kabel a ukázal směrem k otvoru. „Byl jsem tam dole. Vede to do bývalého prvního patra a pokračuje to vodorovně asi deset metrů. Bývala to zřejmě chodba a podél ní jsou všude prázdné prostory. Jedna stěna drží a zdá se, že je docela pevná. Nebylo tam pořádně vidět.“

Ze svých dlouhých zkušeností Dane věděl, že takové prázdné prostory jsou přesně tím, zač se záchranáři vždycky modlili. Jsou to kapsy, ve kterých mohl v ruinách někdo přežít. Dane viděl během let řadu zhroucených budov, ale pokaždé byly uvnitř nějaké prázdné kapsy.

„Co udávají plány budovy?“ zeptal se Dane, když si klekl a podíval se dovnitř. Svítil si k tomu baterkou, kterou mu podal jeden z hasičů.

„Tam dole je první patro, oddělení kanceláří.“ Požárník položil nákresy budovy na kus rozdrčeného betonu. „Je to poslední oddíl, který musíme prohledat, ale taky tu bylo největší množství zaměstnanců, když došlo k výbuchu. Podle toho, co jsme dokázali zjistit, tam bylo nějakých sedm nebo osm lidí.“

Dane zavřel oči, když se bolest hlavy zostřila. Sedm nebo osm lidí. Ve zbytku továrny našli celkem osm těl, na různých místech mezi stroji. Tohle bude něco jiného. Sedm nebo osm lidí pohromadě. I to už v minulosti viděl, dokonce i horší.

„Zkusili jste tam spustit mikrofon?“

Požárník přikývl. „Nic nebylo slyšet. Křičeli jsme, ale nikdo neodpověděl. Spustili jsme tam i optické vlákno, tak daleko, jak to jen šlo, ale nic.“

Dane se podíval na Chelsea, která si lehla na zaprášené zbytky teplovodu a položila si hlavu mezi packy. Vypadala, že se jí tam nechce. To samé platilo i pro Danea, ale vždycky tu byla naděje, že tam je někdo živý, i když v bezvědomí.

„Tak jdeme,“ řekl nahlas a postavil se. Zapnul světlo, které měl přidělané na své helmě, a stáhl si řemínek pod bradu.

Požárníci připnuli ocelový kabel k popruhům, které měl Dane na sobě, a pak i k popruhům Chelsea. Dane navíc propojil svůj popruh s Chelseiným, jako další bezpečnostní jištění. Pak se znovu podíval do otvoru. Na vteřinu zavřel oči a soustředil se a pak spustil do otvoru nohy. Chelsea stála a čenich měla těsně vedle jeho obličeje, když se pomalu spouštěl dolů. „Hodná holka,“ řekl Dane.

Nahmatal podlahu špičkami prstů, postavil se na ni a natáhl ruce po Chelsea. Požárníci mu ji podali a on zahekal pod její váhou. „Ty jsi ale velký, tlustý pes,“ zašeptal láskyplně. „Budu ti muset naordinovat dietu.“

Chelsea zakňučela a přitiskla hlavu k jeho podpaží. Dane opatrně a s velkými obtížemi sešel dolů, dokud nedosáhl chodby. Tam postavil Chelsea na zem. Posvětil si přilbovým světlem kolem sebe. Po jeho pravici stála nosná tvárniceová zeď, díky které tu vůbec existoval tento prázdný prostor. Chodba pokračovala asi deset metrů rovně, ale v jednom místě se zužovala asi na šedesát centimetrů.

Dane zhasl baterku i svítilnu na přilbě. Zpomalil své dýchání a ignoroval bolest za levým okem. Minutu stál naprosto nehybně, pak znovu rozsvítil a podíval se na Chelsea. „Hledej,“ zašeptal jí do ucha.

Chelsea vyrazila kupředu s hlavou u země a šmejdila sem a tam, ocas vztyčený. Dane ji rezignovaně pozoroval. Po dvou metrech se zastavila a otočila hlavu doleva. Zvedla packu. Dane vytáhl z batohu malou červenou vlaječku a označil toto místo. Někde pod sutinami tu leží další tělo.

Pokračovali chodbou dál a rozmístili další tři červené praporky. Když Dane umísťoval poslední z nich, náhle zvedl hlavu. Podíval se doprava. Tvárniceová zeď tu vypadala neporušeně. Přitiskl se k ní tak, aby se jí dotýkal co největší částí těla, zatímco ho Chelsea zvědavě pozorovala. Tak zůstal asi třicet vteřin a pak se náhle odtáhl.

„Zůstaň!“ přikázal Chelsea. Poslušně si sedla a Dane se vrátil zpátky pod otvor nahoru.

„Potřebuju sbíječku!“ zavolal nahoru.

„Hned to bude.“ O deset vteřin později mu ji spustili na laně dolů. Dane ji odtáhl do chodby a ujistil se, že se vzduchová hadice nezachytila na sutinách. Došel až k Chelsea.

Špičkou sbíječky se opřel o tvárniceovou stěnu a dal se do práce. Na všechny strany odletovaly odštěpky tvárnice, ale Dane měl oči chráněné brýlemi s ocelovými obroučkami. Opatrně odstranil osm tvárnice, jednu po druhé, a ujistil se, že všechny okolní zůstaly nepoškozené – tuto techniku se naučil od jednoho záchranáře, když dělal v Houstonu.

Jakmile vyndal poslední tvárnici, Chelsea najednou vyrazila kupředu a přitiskla se k němu s nosem v otvoru. Začala zuřivě štěkat a vrtět ohonem, kterým tloukla Danea do nohy. „Jo, jo, jo,“ řekl Dane a pohladil ji po hlavě. „Hodná holka.“

Odložil sbíječku stranou a vklouzl do otvoru. Paprsek světla přešel po rozptýleném prachu a ustálil se na okraji stolu, který zarazil dopad betonového stropu seshora. Dane spatřil místo, kde se kovová deska stolu nedotýkala dlážděné podlahy. Strčil do mezery ruku a prsty hmatl po prostoru pod stolem.

Cele se soustředil na hmatové vjemy z konečků prstů, pod kterými cítil dlaždice, prach, okraj stolu i odřenou nohu křesla. Pak se dotkl něčeho teplého a měkkého: kůže. Při prvním dotyku věděl, že je to kůže někoho živého.

Dane poprvé zapnul malou vysílačku. „Mám jednoho živého,“ zašepstal do mikrofону.

„Jdeme dolů!“ ozvala se okamžitá odpověď požárníků, kteří čekali nahoře.

Dane prsty tlačil do kůže. Věděl, že ať už to je kdokoliv, je v bezvědomí, ale také si byl vědom toho, jak důležitý i pro bezvědomou mysl je dotyk jiného člověka.

Malý otvor v tvárnice stěny se brzy zaplnil muži a náradím. Dane zůstal na místě, zatímco opatrně rozšiřovali otvor ve zdi, kterým nakonec vešli dovnitř. Požárníci podepřeli zhroutený strop, aby mohli odtáhnout stůl stranou bez nebezpečí, že budou vzápětí pohřbeni.

Nakonec se pustili velkými nůžkami na plech do stolu a opatrně uždíbovali kousíčky jeho desky, dokud se neobjevila osoba na druhé straně. Jeden z hasičů na ni posvítil: byla to mladá žena, jejíž rysy byly pokryté prachem a krví. Pomalu ji vytáhli a Dane se jí konečně přestal dotýkat. Překulil se na záda, ženu připevnili na nosítka a odnesli chodbou směrem k povrchu.

„Půjdete s námi?“ zeptal se ho jeden ze záchranářů.

Dane pomalu zavrtěl hlavou. Chtěl, aby ho tu všichni nechali ležet. „Ještě chybějí tři nebo čtyři lidi. Možná to přežil ještě někdo další.“ Ale věděl, že to není pravda, v budově už nikdo další živý nebyl, byť třeba v bezvědomí. Budova byla mrtvá, stejně jako všichni, kdo v ní zbývali. Věděl to, ale stejně musel projít zbytek chodby a označit místa, kde leží ostatní těla.

Zvedl se a zůstal stát nahrbený pod propadlým stropem. „Tak jdeme, Chelsea, ještě kousek.“

Chelsea nesouhlasně zakňučela, ale dala se do pohybu. Dane věděl, že Chelsea ví to samé, co on, ale museli najít zbylá těla. Pomalu se vydali zbytkem chodby a než došli na její konec, označili vlaječkami další tři místa, kde Chelsea zahrabala tlapkou.

Dane ji konečně otočil a odvedl ji zpět, kde ji podal záchranářům, kteří jim pomohli na povrch.

„Ta žena bude v pořádku,“ řekl jeden z nich Daneovi a poplácal ho po zádech. „Má pár zlomenin a otřes mozku, ale jinak nic vážného.“

Dane přikývl. Atmosféra se o něco vylepšila. Na jednoho živého připadalo patnáct mrtvých, ale ten jeden život byl přesně tím důvodem, proč se všichni tak snažili. Skutečnost patnácti mrtvých jim všem dojde o něco později, až budou ležet v postelích a před očima uvidí jejich rozdrcená a zohavená těla.

Dane si s nimi potřásl rukou a vyšel ze sutin. Vděčně přijal od jednoho zdravotníka hrnek kafe, ale teprve poté, co dal Chelsea miskou vody a díval se, jak ji žíznivě hltá.

Sundal si brýle a přešel si po tváři špinavou rukou. Bolest hlavy už nebyla tak silná.

„Pane Dane.“

Dane ani neotočil hlavu. „Pane Freede,“ odpověděl.

„Nebyl jsem si jistý, jestli jste mě slyšel, než jste se vydal do té budovy,“ začal Freed.

„Chcete, abych vám pomohl se záchrannou operací,“ řekl Dane.

„Ano.“

„Nevypadáte moc ustaraně,“ poznamenal Dane a konečně se pozorně zadíval na druhého muže. „Ani že byste měl naspěch.“

„Čas je životně důležitý,“ odpověděl Freed, trochu zaskočený Daneovou poznámkou.

„A kdy není?“ Chelsea přitiskla hlavu k jeho noze a Dane ji začal automaticky drbat za ušima. „Pracuju prostřednictvím FEMA,“ řekl Dane v narážce na Federální úřad pro mimořádné události. „Ti se se mnou spojí, dopraví mě letadlem na místo a dáme se do práce.“

„Tohle nespadá pod jurisdikci FEMA,“ odpověděl Freed.

„Všechno ve Státech spadá pod...“ Dane se odmlčel. „No dobře, tak mi řekněte, o co se jedná, a proč chcete, abych vám pomohl.“

„Zřítilo se letadlo a potřebujeme, abyste nám pomohl najít ty, kteří katastrofu přežili.“

Dane se zamračil. „O žádném leteckém neštěstí ve zprávách nic neříkali. A kromě toho je Chelsea záchranný pes, ne stopař.“

„To letadlo spadlo v jihovýchodní Asii,“ řekl Freed, „a my nechceme Chelsea. Chceme vás.“

Dane si pomalu klekl na jedno koleno a pohladil Chelsea od zátýlku až po kořen ocasu. Uklidňovalo ho to stejně jako ji, a právě teď potřeboval uklidnit.

„To letadlo spadlo včera,“ pokračoval Freed. „Nemáme moc času.“

„Určitě máte lidi, kteří jsou blíž místu neštěstí,“ řekl Dane.

Freed jeho poznámku ignoroval. „Čeká na vás limuzína a na letišti soukromé letadlo. Žádám po vás jen to, abyste se mnou odletěl do Kalifornie a vyslechl si jednu nabídku. Když ji odmítnete, odvezu vás letadlem, kamkoliv budete chtít. Navíc dostanete deset tisíc dolarů jen za to, že jste se obtěžoval do Kalifornie.“

Po několika vteřinách Dane konečně promluvil: „Nechápu to. Proč chcete zrovna mě?“

„Myslím, že to chápete, pane Dane. Protože jste jediná osoba, o které víme, že se tam odtud dostala živá.“

„Odkud...,“ začal Dane, ale Freed odpověděl na jeho otázku, ještě než ji stihl položit.

„Z Kambodže. Ze severní části střední Kambodže.“

Tryskové letadlo Lear bylo dvě hodiny letu od Washingtonu. V oddělení pro cestující seděl jediný muž, který si hověl v hlubokém koženém křesle. Nad hlavou mu zářilo jediné světlo, jinak byla v letadle tma. Jeho dlouhé, vlnité vlasy byly dokonale bílé, tvář měl opálenou, s tvrdými rysy, jako kdyby byly vytesány z kamene. Přesto by v něm člověk stále poznal toho mladého střelce, který přihlížel z řídicí věže, jak před padesáti čtyřmi lety zmizela letka 19, který byl svědkem zmizení ponorky *Scorpion* i letadla SR-71 a který před třiceti lety vyslal do nitra Kambodže průzkumný oddíl Zvláštních sil.

Vedle Foremana stál fax, připojený k satelitnímu přijímači letadla. Na jeho horní straně začalo blikat zelené světélko a vzápětí přístroj vyplivl list papíru. Foreman jej zvedl a díval se na něj, zatímco z faxu vyjel druhý list, následovaný třetím.

Na rozdíl od Patricie Connersové nebyl Foreman překvapen neostrým trojúhelníkem ve středu každého obrázku, který bránil

ve výhledu na zem, ani se nedomníval, že by se porouchaly přístroje.

Sáhl do kufříku a vytáhl z něj řadu podobných snímků. Nový snímek přiložil ke starému a oba zvedl proti stropnímu světlu.

Zamračil se a čelo mu zbrázdily vrásky. Zvedl sluchátko satelitního telefonu, který byl položen na opěradle jeho křesla. Stiskl tlačítko automatického vytáčení. Po druhém zazvonění se na druhém konci linky ozval ženský hlas.

„Ano?“ Její přízvuk byl zvláštní, obtížně zařaditelný.

„Sin Fen, to jsem já. Za dvanáct hodin budu přistávat.“

„Budu na vás čekat.“

„Nějaká aktivita?“

„Přesně jak jste předpověděl. Sleduji to.“

„A Kambodža?“

„Zatím nic.“

Foreman se ještě jednou podíval na papír, který měl před sebou. „Sin Fen, mění se to.“

„Roste to, nebo se to zmenšuje?“

„Tentokrát je to větší a výkyvy jsou obrovské. Větší, než jsem kdy viděl.“

Žena neodpověděla, a on ostatně ani odpověď nečekal.

„Sin Fen, vyzkouším orbitální laser. Podívám se i na ostatní brány.“

„O tom jsme už diskutovali,“ řekla Sin Fen, což byl jediný souhlas, který od ní uslyšel.

„A vy...“ – Foreman se odmlčel, ale pak pokračoval – „cítíte něco?“

„Ne.“

Foreman se podíval na druhý papír. Zprávu ze sledování. „Michelet se spojil s Danem.“

„O tom jsme také mluvili,“ odpověděla Sin Fen.

„Brzy se uvidíme,“ ukončil hovor Foreman.

Telefon ztichl. Foreman otevřel svůj kufřík a vytáhl z něj štíhlý laptop. Linku satelitního telefonu připojil k počítači, spojil se s NSA a vyřukal příkazy toho, co chtěl.

Když je dokončil, vytočil číslo svého nadřízeného ve Washingtonu. Vždycky věřil v to, že by člověk měl nejprve

jednat a potom žádat povolení, zejména pokud jedná s ne zrovna bystrými lidmi. Po druhém zazvonění na druhém konci linky někdo zvedl telefon.

„Národní bezpečnostní úřad.“

„Tady je Foreman. Potřebuji mluvit s panem Bancroftem.“

„Okamžik.“

Foreman poslouchal šum. Strašně nerad hovořil s někým jiným o svém projektu. Sám byl ve washingtonské Společnosti černého rozpočtu považován za anachronismus, za muže, který má prý mnoho moci. To také plodilo značné nepřátelství. S rozpočtem více než 60 miliard ročně měla tato společnost mnoho různých podivných buněk, zabývajících se různými věcmi, od obranného systému Hvězdných válek přes monitorovací skupinu letectva, která se starala o UFO, až po Foremanův program bran.

Ozval se jiný hlas. „Mluvte.“

„Pane Bancrofte, tady je Foreman. Chystám se k pohledu na Kambodžu využít Jasné oko.“

Poradce prezidenta pro otázky národní bezpečnosti se rozzlobeně zeptal: „Je to nutné?“

„Výkyvy jsou velice silné. Více než čtyřicet procent. Došlo ke zvětšení o dalších dvacet procent a Angkorská brána se brzy dotkne řady obydlených oblastí.“

„No a? Vždyť jde o Kambodžu, pro rány boží. Po té neštětkne ani pes.“

„Nezapomínejte na to propojení s oblastí nedaleko našeho pobřeží,“ řekl Foreman.

„Jediné propojení s tím, co si myslíte, že je nedaleko našeho pobřeží, vidíte vy,“ odsekl Bancroft. „Když jste se před dlouhou dobou pokusil to propojení prokázat, zemřelo mnoho mužů a řada dalších si zničila kariéru, když se to snažila ututlat.“

„Ta spojitost byla prokázána,“ namítl Foreman.

„Šlo o jedno vysílání vysokofrekvenční vysílačky,“ řekl Bancroft. „To není zrovna průkazné.“

„Něco se děje,“ trval na svém Foreman.

„Ano, něco se děje.“ Bancroftův hlas zněl náhle ostře. „Paul Michelet přišel o letadlo a o dceru při přeletu nad tou zatracenou oblastí. O tomhle malém detailu jste se zapomněl zmínit?“

„To bylo jeho rozhodnutí,“ odpověděl Foreman, kterého nepřekvapilo, že Bancroft už ví o zkáze *Lady Gayle*.

„Jenže když se rozhodoval, neměl k dispozici všechna fakta,“ řekl Bancroft. „Myslím, že byste nechtěl, aby se na vás rozzlobil někdo, jako je Michelet. Má dlouhé prsty. Prezidenta to rozhodně nepotěší.“

Foreman si s Micheletem dělal asi takové starosti jako Bancroft s kambodžskými vesničany, kteří žili nedaleko Angkorské brány.

„Použitím Jasného oka bychom Micheletovi mohli pomoci,“ řekl

Foreman. „Pokud se nám podaří zaměřit přesnou polohu jeho letadla, můžeme mu tuto informaci předat.“

Bancroft si odfrkl: „A co dál? Co s ní bude dělat? Vyrazí tam, aby je odtud dostal? Podle toho, co jste mi říkal, nikdo nic takového udělat nemůže.“

„S Micheletem je někdo, kdo by to možná mohl dokázat,“ odpověděl Foreman. „Kromě toho by se jim mohlo podařit dostat se k letadlu během jedné oscilace brány, kdy bude mimo nebezpečnou oblast.“ *Pokud k tomu ovšem vůbec ještě někdy dojde*, pomyslel si, ale nahlas to neřekl. „Nejdříve musíme v každém případě zjistit jeho přesnou polohu.“

„Ježíši, Foremane, je to tak důležité?“

Foreman spolkl první odpověď, která se mu drala na rty. „Pane, domnívám se, že to je mimořádně důležité.“

„Já si to nemyslím,“ řekl Bancroft. „Za celé ty roky jste nám nepředložil nic průkazného. Znáte tu historku o chlapci, který pořád křičel, že útočí vlci, vidíte?“

Foreman zíral na nejasný obrys trojúhelníku na snímku před sebou. „Znám tu historku, pane, a možná bychom si měli uvědomit, že nakonec měl ten chlapec pravdu. Vlci opravdu přišli.“

„Vlci v Kambodži?“ opáčil Bancroft. „Koho to zajímá?“

„Myslím, že nejde zdaleka jenom o Kambodžu.“ Foremanovi se stále dařilo mluvit vyrovnaným hlasem.

„Tak vy si myslíte, vy, si myslíte,“ opakoval po něm Bancroft a usekával jednotlivá slova. „Mluvíte jako ti zatracení UFOonisti v

oblasti Padesát jedna, které musím pořád poslouchat a kteří si dělají starosti s malými zelenými mužičky, co se podle nich chystají zničit Zemi. Víte, kolik peněz za ně utrácíme? A víte, kolik malých zelených mužíčků už objevili? Existují skutečné problémy, kterými se já i pan prezident musíme zabývat.“

Foreman zůstal potichu.

„Tak dobře, použijte Jasné oko,“ řekl nakonec Bancroft. „*Ale* je to na vaši zodpovědnost.“

Satelitní telefon zmlkl. Vždycky to je na mou zodpovědnost, pomyslel si Foreman, když pokládal sluchátko do vidlice.

3. kapitola

Ariana Micheletová si ještě nikdy nebyla tak vědoma toho, že dýchá. Byla to první věc, kterou ucítla: vzduch, který jí proudil hrdlem a roztahoval jí plíce. Struktura vzduchu byla podivná, skoro olejovitá, a hustá – nevěděla, jestli je možné popsat vzduch jako hustý a olejovitý, ale takový prostě byl. V ústech a v krku pořád ještě cítila chuť zvratků.

Náhle si vzpomněla. Mířili k zemi a spadli. Otevřela oči, ale nic neviděla. Obklopovala ji naprostá temnota. Neoslepla? Nezemřela? Skličující druhá otázka zaplašila tu první.

Ariana zavřela oči a uklidňovala své dýchání tak, jak ji to učil její osobní trenér. Na prsou ucítla něco úhlopříčného, co ji táhlo dozadu. Uvědomila si, že je to bezpečnostní pás, a tato myšlenka ji okamžitě utěšila, protože teď už věděla, že pořád sedí ve svém křesle. Byla naživu a uvnitř letadla. Neslyšela žádný zvuk motorů ani necítila žádné chvění, takže bylo jasné, že jsou na zemi.

Znovu otevřela oči a tentokrát zachytila tu nejmatnější záři z malého nouzového světélka, napájeného bateriemi. Zamrkala a oči se zvolna přizpůsobovaly temnotě.

Natáhla se kupředu a rukama se dotkla klávesnice. Dokázala s ní pracovat i po paměti, ale zarazila se, protože se nic nestalo. Vzpomněla si, jak Carpenterové přikázala, aby vypnula Arguse. Ariana stiskla tlačítko po straně pracovního stolu, aby získala přístup k nouzovému záložnímu počítači. Stiskla jednu klávesu a byla odměněna rozzářenou obrazovkou. Fungovalo to, a to

znamenal, že ze záložních baterií v nákladovém prostoru jde do systémů nějaká ta šťáva.

Rychle spustila nouzový program. Počítač nabíhal pomaleji než Argus, ale nakonec se nouzový program opravdu spustil. Stiskla příkaz pro nouzové osvětlení a vnitřek letadla byl vzápětí zalit matným červeným světlem. Zkontrolovala čas a zamrkala. Podle záložního počítače byli na zemi už déle než patnáct hodin.

Patnáct hodin! Ariana v duchu pomalu trávila tuto informaci. Jak mohla být tak dlouho v bezvědomí? A proč ještě nedorazila záchranná výprava? Nejistýma rukama si rozepnula pásy. Když se postavila, všimla si, že letadlo leží mírně nakloněné doprava a dopředu. Jestli spadli, byl to kontrolovaný pád, protože trup letadla se zdál být nepoškozen.

Dopotácela se chodbou k řídicí místnosti. Jakmile vstoupila, uslyšela napravo přerývané oddechování. Natáhla ruku a nahmatala živou kůži. Byl to Mark Ingram, stále připoutaný ke svému sedadlu.

Když se podívala podél letadla dozadu, spatřila, že pád měl další, vážnější následky. Ariana přispěchala k muži, který ležel u desek, na nichž stály počítače. Byl to jeden z operátorů snímacích přístrojů a byl mrtev. Asi neměl zapnutý bezpečnostní pás a zlomil si vaz, když narazil do stěny poté, co jeho křeslo sklouzlo po podlaze.

Ariana se na něj dívala a vzpomínala na to, co o něm věděla. Vzpomněla si na piknik společnosti před necelými dvěma měsíci: měl rodinu. Ohlédla se na jeho pracovní desku. Ke straně obrazovky měl připevněnou fotku ženy a dvou dětí. Ariana zvedla leteckou bundu, která ležela na zemi, a položila mu ji přes obličej.

Všichni ostatní byli ještě v bezvědomí, ale někteří z nich se začali vrtět. Ariana se vrátila zpátky a prošla svou kancelář do komunikačního centra.

Za policí s vysílací technikou okamžitě uslyšela sténání. Mitch Hudson, připoutaný ve svém křesle, byl namáčknut mezi přístroje. Velká police s vysílačkami se překotila a spadla mu na dolní polovinu těla, takže ho přimáčkla do sedadla.

„Mitchi, jste v pořádku?“ zeptala se Ariana a naklonila se nad něj.

Hudson otevřel oči. „Moje nohy.“

Ariana se podívala dolů. Ostrá hrana rozhlasového přijímače mu prořízla letecký oblek. Z roztržené kůže tekla krev. Ariana popadla kov a pokoušela se ho nadzvednout, ale přístroj se ani nepohnul. Pak se pokusila pohnout s křeslem, ale Hudsonovo prudké nadechnutí, jakmile s ním nepatrně hnula, jí naznačilo, že bude lepší, když ho zatím nechá v klidu.

„Dojdu pro pomoc.“

Hudson slabě přikývl a zavřel oči.

Vrátila se do řídicí místnosti. Pokoušela se vzpomenout na poslední okamžiky před zřícením, ale poslední věc, kterou si pamatovala, byl její příkaz, aby se všichni připoutali a připravili se na nouzové přistání. Popadla Marka Ingrama za rameno a zatřásla s ním. Za chvíličku zamrkal a rozhlédl se kolem sebe.

„Co se stalo?“ zeptal se, když si rozeplal pás a postavil se.

„Nevím,“ odpověděla Ariana. „Jsme na zemi, ale zdá se, že se nouzové přistání docela podařilo.“

Ingram se rozhlédl. „Pilotům se muselo podařit doletět k nějaké přistávací ploše.“ Pak si všiml těla pod bundou.

„To je John. Je mrtvý,“ řekla Ariana. „Mitch je vepředu přimáčkнутý pod přístroji. Je zraněný.“

Teď se začali zvedat i ostatní a snažili se pochopit, co se stalo, vděční, že jsou naživu. Dva muže poslala Ariana dopředu, aby pomohli Hudsonovi.

George Craight, kamerový technik, přešel k ní a k Ingramovi. „Kde jsme?“ zeptal se.

Ariana přemýšlela nad Ingramovou poznámkou, že se jim asi podařilo doletět k nějaké přistávací ploše. Kdyby to byla pravda, proč by se záchranáři nepokoušeli dostat do letadla? Poprvé si začala přát, aby tu měli okénka. Věděla, že na mapě nebyla zakreslená žádná přistávací plocha v okruhu sta kilometrů od místa, kde začaly jejich potíže. Poslední věc, na kterou si vzpomínala, byl křik pilota, ale jeho slova nedávala žádný smysl.

Otočila se k přední části letadla. „Musíme to zjistit.“

Ingram s Craightem ji následovali, když prošla svou kanceláří do komunikačního centra. Mezitím už měl Hudson uvolněné nohy a byl přenesen dozadu, aby mu tam obvázáli zranění. Ariana uchopila páku dveří, které vedly ke kokpitu. Zdálo se, že dveře nejdou otevřít, ale když se k Arianě přidal i Cright, páka se nakonec s náhlým trhnutím uvolnila. Proti nim vyrazil poryv hustého vzduchu. Ariana mimoděk o krok ustoupila, když spatřila, že horní polovina kokpitu byla odříznuta a z kovových okrajů stěn trčí kabely. Kolem letadla vířila hustá žlutavě šedá mlha. Ariana měla dojem, že v ní dokáže rozpoznat matné obrysy nějakých vysokých stromů hned vedle letadla, ale nebyla si jistá. Vzpomněla si na obraz z videokamery těsně předtím, než se kamera rozbila – byla na něm ta samá mlha. Přenesla pohled na sedadla pilotů.

„Ach bože!“ Ariana se zapotácela ještě o krok dozadu. Pilotovo tělo bylo stále připoutáno ke křeslu, nebo lépe řečeno to, co z pilotova těla zbývalo. Horní polovina byla pryč, takže na sedadle byly pouze nohy a dolní část trupu, která končila červenou, lepkavou tkání tam, kde by normálně mělo pokračovat břicho. Z těla vyhřezly smyčky střev, které mizely pod sedadlem. Křeslo druhého pilota bylo prázdné, ale jeho potahy byly potřísněny jasně červenými cákanci krve. Pásky byly násilím vyrvané.

Cright s Arianou opatrně vstoupili do kokpitu a Ingram je pomalu následoval. Mlčky ukázal doprava. Navigátor nebyl na svém místě. Ariana se podívala, kam Ingram ukazoval. Navigátor se musel snažit uniknout tomu, co se přihodilo oběma pilotům, ať už to bylo cokoliv. Jeho tělo bylo vmáčknuto pod přístrojovou desku a v ruce držel vysílačku. Jednu paži s křečovitě zaťatými prsty měl sevřenou kolem sloupku. Druhá paže a polovina hrudi byla pryč, odříznutá hladce jako chirurgovým skalpelem. Navigátorův obličej byl zruzněn výrazem čiré hrůzy.

„Co se s nimi stalo?“ zeptala se Ariana, spíše proto, aby trochu oslabila hrůzu výjevu, než aby dostala nějakou odpověď.

„To se muselo stát během dopadu na zem,“ navrhl Cright.

Ariana tomu nevěřila. Zadní část letadla byla poměrně neporušená. Jak mohlo dojít k odtržení horní poloviny kokpitu?

Podívala se na okraje kovu z větší blízkosti: hrana byla hladká, jako kdyby ji někdo odřezal autogenem, ne jako kdyby byla odtržena při nárazu na zem. Vypadalo to, jako kdyby někdo otevřel přední část letadla, aby se podíval dovnitř. Co se ale mohlo takhle prořezat kovem, pomyslela si. Určitě to nemohlo být silou nárazu, protože chyběla *horní* část kabiny, ale jiné logické vysvětlení ji nenapadlo.

Vtom zavrávala, jako kdyby ji něco udeřilo do hlavy, a vědomím jí projel záblesk bolesti. Na vteřinu si pomyslela, že ji opravdu někdo uhodil zezadu do hlavy, ale když se otočila, nikdo tam nebyl. Uvědomila si, že tu bolest cítí uvnitř hlavy.

„Vypadneme odsud,“ řekla.

Craight se přesunul směrem dopředu, kde bývalo přední sklo letadla, a pokoušel se rozhlédnout po okolí a zjistit, kde jsou. Ingram ustoupil k Arianě a ke dveřím do zadní části letadla.

„Craighte!“ vyštěkla Ariana. Napůl se otočil a Ariana tak viděla jeho výraz, když se ho zezadu dotkl zlatý paprsek. Světlo se podél něj rychle šířilo a za okamžik obklopilo celé jeho tělo. Craightova levá ruka byla sevřená kolem okraje pilotova sedadla a paprsek se dotkl kovu, ustoupil a pak se sevřel kolem Craightova zápěstí, které hladce odřízl od ruky.

Craight zaječel, když mu z pahýlu začala tryskat krev. Ariana si ale všimla, že krev zůstávala uvnitř zlatavého pole kolem Craighta a bizarně mu tekla kolem paže vzhůru, jako kdyby vytvářela průhlednou čepičku nad ránou. Ariana se soustředila na Craightovy oči a vnímala bolest a šok, které vyjadřovaly. Světelné pole se vzneslo vzhůru a vzalo Craighta s sebou, takže chvíli visel dva metry nad podlahou letadla. Pak ho paprsek rychle odtáhl pryč do mlhy. Ariana ještě zahlédla, že měl otevřená ústa a chvělo se mu hrdlo, jako kdyby křičel, ale nebylo slyšet žádný zvuk. Pak zmizel. Pohlédla zpátky do kokpitu před sebou. Craightova ruka pořád ještě svírala pilotovo křeslo.

Ingram se potácivě vracel směrem k ní. Popadla ho a strhla ho nazpátek, takže ho další světelný paprsek těsně minul. Uskočili do komunikačního centra a zabouchli za sebou dveře. Tady se ale nezastavili, pokračovali její kanceláří a doklopýtali do řídicí místnosti, kde byli shromážděni ostatní.

Všichni vzhledli, když se vnitřkem letadla rozlehl hlasitý hluk. Znělo to, jako kdyby něco nemožně velkého klouzalo po horní části trupu letadla.

„Kde to sakra jsme?“ zašeptal Ingram.

Patricia Connersová měla výtečnou představivost – její manžel si ji kvůli tomu často dobíral –, ale zároveň byla velice svědomitá. Ta mlha na třech snímcích z Kambodže jí dělala starosti, i když pracovala na jiných projektech a úkolech. Když nakonec vyřídila všechno, co momentálně měla na práci, rozhodla se, že ještě jednou všechno prověří. Možná jí poprvé něco uniklo.

Spustila na svém počítači a tiskárně diagnostický test. Všechno fungovalo bez problémů. Pak přesunula pozornost na družici KH-12 a to jak na snímkovací přístroje, tak i na palubní počítač. Oboje bylo v pořádku.

Connersová vzala kousek papíru a položila jej na stůl. Na spodní okraj nakreslila kružnici a označila ji jako Kambodžu. Pak uprostřed stránky načrtla menší kružnici a k ní napsala KH-12. Obě kružnice spojila čarou. To byla dráha signálu ke snímacímu zařízení. Signál byl dále zpracován palubním počítačem, jehož funkčnost právě prověřila. K hornímu okraji papíru namalovala další malou kružnici a napsala k ní *já*. Pak ji spojila s prostřední kružnicí. Věděla ovšem, že na této trase je řada dalších prvků. Obrátila se k počítači, aby zjistila, o jaké prvky se přesně jedná.

„Trasa od KH-12 vede k MILSTARS 16,“ zamumlala, jak sledovala dráhu posílaných dat. Podívala se do pořadače se seznamem satelitů. MILSTARS 16 byla jedna z řady družic, kterou armáda vyslala na geostacionární oběžnou dráhu, aby zajišťovala neustálý provoz globální komunikační sítě. Tato konkrétní družice byla umístěna nad Jihočínské moře. Pokrývala celou jihovýchodní Asii a Filipíny.

Connersová znala schopnosti i parametry satelitů řady MILSTARS a komunikační systém, který využívaly. Byly sestaveny tak, aby byly mimořádně bezpečné a odolné proti odposlouchávání či měnění signálů. Mohly měnit antény,

frekvence i dělit zprávy do několika oddílů. Byly odolné i proti nukleárnímu útoku a následnému elektromagnetickému pulzu.

Connersová věděla, že je to nepravděpodobné, ale přesto se rozhodla, že se přesvědčí, jestli družice MILSTARS 16 nějak nezkomolila signály z KH-12. Vyžádala si od palubního počítače MILSTARS 16 autodiagnostický test. O dvě minuty později měla na své obrazovce výsledky. Pročetla si je a překládala si čísla a kódy tak rychle, jak to dokáže jen člověk, který touto činností strávil řadu let.

Všechno bylo správně... Connersová se zarazila. Ještě jednou si prošla údaje. Data z KH-12 byla přeposlána beze změny, ale na diagnostickém testu MILSTARS jí dělalo starosti něco jiného. Pokusila se zjistit, co to přesně bylo, ale stále na to nemohla přijít. Hlodovalo v ní podezření, že je někde v systému nějaká chyba. Po půlhodině se musela vzdát a vzít si z kabelky dva prášky proti bolení hlavy, která hrozila, že se jí rozskočí.

4. kapitola

Lawrence Freed zatím odmítal odpovědět na Daneovy otázky. Dane se zajímal především o to, jak Freed a Michelet Technologies věděli o jeho úniku z Kambodže před třiceti lety. Freed také nesdělil žádné další informace o letadle, které se zřítilo. Kromě odmítnutí odpovídat na tyto otázky byl ale Freed zdvořilým, byť poněkud odměřeným doprovodem. Dane věděl, že Freed má určitě vojenskou minulost. V jeho způsobech bylo příliš mnoho drobných náznaků, které ukazovaly tímto směrem.

Na palubě soukromého letadla se Dane umyl a vykoupal i Chelsea, jejíž chlupy ucpaly odtok v malém sprchovém koutě, ale Dane odhadoval, že když už si někdo může dovolit vlastnit takové letadlo, jistě má i na to, aby mu někdo vyčistil odpad. Freed měl pro něj připravené čisté oblečení, které Daneovi dokonale padlo: khaki kalhoty a černou košili. Když už nic jiného, na Dana udělala dojem výkonnost a bohatství společnosti Michelet Technologies, o které nikdy předtím neslyšel. Ne že by se o takové věci zajímal.

Jediný rozhovor na palubě letadla zahájil Freed.

„Slyšel jsem, že jste byl ve Vietnamu u Zvláštních sil,“ řekl Freed.

„Ano.“ Vzhledem k tomu, že Freed nebyl zrovna studnicí informací, Dane se necítil povinen šířit se o své minulosti.

„MACV-SOG?“ zeptal se Freed.

„Ano.“

„To byla tvrdá jednotka.“

Dane se podíval na svého společníka. Konečně si všiml prstenu, který měl Freed na ruce, a trojúhelníkového symbolu vyřezaného do drahokamu, který prozrazoval, že jeho nositel sloužil v elitní jednotce Delta Force. Tento symbol ale poznali jen lidé, kteří věděli, o čem jde. „To byla.“

A to bylo všechno. Zbytek letu proběhl v tichosti, i když Dane měl podezření, že mohl trochu chrápat, protože většinu cesty prospal s Chelsea, také klímající, u nohou. Vzbudil se, když letadlo dosedlo na letišti Los Angeles International. Na přistávací dráze čekala limuzína.

Když projížděli Los Angeles směrem na sever, Dane přemítal nad celou neobvyklou situací. Věděl, že ho do Kalifornie nepřitáhly ty peníze. Byla to touha po informacích. Freed a Paul Michelet o něm hodně věděli. Dane chtěl zjistit, kolik toho vědí. Svou zmínkou o Kambodži Freed otevřel schránku, kterou Dane držel po tři desetiletí zamčenou. Vyčerpání po pátrání v sutinách továrny zabránilo tomu, aby jeho emoce okamžitě vyvřely na povrch, ale nyní cítil, jak v něm začínají vířit. Dlouho se pokoušel zapomenout na to, co se přihodilo při poslední misi, ale teď ho ty události zjevně dostihly.

Drahý psychiatr, kterého Dane navštívil před deseti lety, mu řekl, že se člověk minulosti nezbaví, pokud se jí nepostaví čelem a nevypořádá se s ní, ale Dane předpokládal, že se jedná jen o metaforu. Zjevně nejedná, přemítal teď Dane, když sledoval ubíhající dálnici, dokud neodbočili v Glendale a nezastavili před velkou černě chromovanou budovou s nápisem MICHELET na průčelí.

Freed provedl Dane a Chelsea přes bezpečnostní kontroly a do výtahu. Projeli prvních dvacet podlaží a zastavili se až nahoře. Dveře z nerezové oceli se tiše otevřely a oni vystoupili do předpokoje, kde za stoly seděly tři sekretářky. Freed odvedl Dane a kolem nich do ohromné kanceláře, které dominoval veliký stůl. Jedna ze sekretárek je následovala.

Elegantně oblečený muž se odvrátil od okna, z něhož vyhlížel na město, a přešel k nim. Natáhl ruku. „Pane Dane, jsem Paul Michelet.“

Dane mu potřásl rukou, překvapen Micheletovým pevným stiskem. Michelet se sklonil a pohládl Chelsea po hlavě. „A tohle musí být Chelsea.“ Narovnal se a pokynul ke konferenčnímu stolu na levé straně místnosti. U něj už seděl další člověk. „Seznamte se, prosím, s profesorem Beasleyem.“

Dane si potřásl rukou i s profesorem a všiml si, že Chelsea není nikým v místnosti vyplašená, což bylo dobré znamení. On sám cítil, že z každého muže sálají trochu jiné emoce, ale bylo obtížné rozeznat, kdo má přesně jaké pocity.

Michelet se přesunul ke konci stolu. „Posadíme se. Mohu vám něco nabídnout? Kávu, sodovku, drink?“ Sekretářka zůstala stát, připravena splnit objednávku.

„Kávu, prosím,“ řekl Dane a sedl si. Okamžitě si všiml map rozložených na desce stolu. Podle zelené barvy, vrstevnic, řeč a jazyka okamžitě věděl, že se jedná o mapy Kambodže.

„Pane Michelete, rád bych věděl, oč se jedná,“ řekl Dane. „Váš člověk...“ – ukázal na Freeda, který seděl naproti – „mi toho mnoho nesdělil.“

„Řekl vám tolik, aby vás sem dostal, a nic víc vám říkat neměl,“ odpověděl Michelet. Mávl rukou na sekretářku, která odešla a zavřela za sebou dveře.

„Tak to jsem si měl asi hrát na nedobytnějšího,“ poznamenal Dane. „Možná bych se toho dozvěděl víc.“

„Prosím.“ Michelet vypadal unaveně. Pod očima měl tmavé kruhy. „Omlouvám se za způsob, jakým jsme byli nuceni jednat, ale v sázce jsou životy lidí i značná částka peněz.“

„Co z toho je pro vás důležitější?“ zeptal se Dane.

„Jedním z pohřešovaných je moje dcera,“ odpověděl Michelet.

„Neodpověděl jste mi na otázku,“ řekl Dane.

Micheletovi zbrunátněl obličej.

Freed se naklonil kupředu. „Včera se v Kambodži zřítil speciálně upravený Boeing 707, na jehož palubě byla dcera pana Micheleta a posádka, ovládající snímací přístroje. Poslední spojení s nimi bylo navázáno v tomto bodě.“ Uchopil špendlík a zabodl jej do jednoho místa mapy.

Dane se podíval. Přesně jak očekával, bylo to v oblasti jeho poslední mise. „Máte signál rádiového majáku letadla?“

„Nemáme nic.“ V Micheletově hlase bylo slyšet napětí.
„Žádné signály, žádné spojení, nic.“

„Nemá letadlo automatický odpovídač na rádiové volání?“

„Ano, ale žádnou odpověď jsme nezachytili,“ odpověděl Michelet.

Danea to nepřekvapilo. „Kolik lidí bylo na palubě?“

„Má dcera, dva piloti, navigátor a osm členů vědeckého týmu.“

„Jak víte, že nezahynuli při pádu letadla?“

„Já to nevím, pane Dane,“ odpověděl Michelet. „Dokud ale existuje možnost, že je někdo z nich naživu, využiji všech dostupných prostředků, abych je zachránil.“

„A co vláda Kambodže?“ zeptal se Dane. „Se svými penězi byste je měl být schopen přimět k nějaké záchranné akci.“

Michelet si ještě před odpovědí výsměšně odfrkl. „Jaká vláda?“

Freed to rozvedl. „Kambodžská vláda je právě mimořádně nestabilní. Kromě toho jsme oslovili některé z našich kontaktů v armádě a oni jednoznačně odmítli mít co do činění s touto konkrétní oblastí své země.“

„To se jim nedivím.“ Dane se podíval přes stůl na staršího muže. „Říkal jste, že jsem posledním člověkem, který se odtamtud dostal živý. Jak to víte?“

Freed se přímé odpovědi vyhnul: „Víme z dobrých zdrojů, že jste během vietnamské války byl v této oblasti na jedné misi.“

Dane položil prst na mapu. „Ani já sám nevím jistě, jestli jsem byl zrovna tam. Tu misi řídila CIA a předpokládám, že s ní ještě i teď dělají tajnosti. Jak víte, že jsem byl právě tady?“

„Mám rozsáhlé kontakty ve vládě,“ řekl Michelet.

To Daneovi nestačilo. „CIA nesděluje informace bezdůvodně.“

„V minulosti jsem jim několikrát poskytl data ze svých průzkumných letů,“ vysvětlil Michelet, „takže není nic zvláštního na tom, když mi na oplátku dali nějaké informace i oni.“

„To bylo ale strašně dávno,“ řekl Dane. „To tam nikdo nebyl od roku 1968?“

„Existují zprávy o tom, že se tam vydali další lidé,“ vmísil se do hovoru Beasley. „Dokonce se udává, že se do té oblasti uchýlila skupina Rudých Khmerů v útěku před vládními vojsky. Celý oddíl zmizel do posledního muže.“

Po této poznámce se na Beasleye Michelet zaškaredil.

Dane se na své židli opřel. „Pořád to nechápu. Proč zrovna já? Máte tolik peněz a tolik kontaktů, že i když nebudou Kambodžané spolupracovat, můžete si klidně najmout celé letadlo záchranářů a vyslat je tam.“

„Jak jsem vám říkal,“ odpověděl Michelet, „vy jste tam byl. Nedůvěřuji výpravám naslepo.“

„Je to prostě džungle,“ řekl Dane. „Hory, řeky. Existuje spousta lidí, kteří mají zkušenosti s takovým terénem.“

„Ale ne v této oblasti,“ zopakoval Michelet.

„Během posledních let tam opravdu nikdo nebyl?“ zeptal se znovu Dane, který tomu sice věřil, ale nechtěl si to přiznat.

„Nikdo, o kom bychom věděli, že se vrátil, kromě vás,“ řekl Freed. „Věřte, že jsme pátrali skutečně důkladně.“

„Co je na té oblasti tak zvláštního?“ zeptal se Dane a myslel na noční můry, po kterých se čas od času probouzel uprostřed noci zbrocený potem.

„To nevíme,“ Michelet kývl směrem k Beasleyovi. „Pan Beasley je odborník na starobylé kultury se zaměřením na Kambodžu, její dějiny, zeměpis a obyvatele. Říká, že tato oblast kdysi možná byla součástí prastarého království s hlavním městem na místě jménem Angkor Kol Ker, které leželo někde v těch horách.“

„Co to má společného s pádem letadla?“ zeptal se Dane, ale ta slova mu zněla v hlavě. Viděl Castlea, jak leží na zemi v džungli a s posledním výdechem šeptá tato slova. Dane si to jméno během let trochu ověřoval, ale jediné, co zjistil, bylo to, že Angkor Kol Ker mělo být legendární město, k jehož existenci byli historikové a archeologové hodně skeptičtí.

Beasley si prohrábl prsty plnovous. „Tato oblast Kambodže je velice neobvyklá. Armádní letadla, která ji přelétala během války při misích mezi severním Vietnamem a Thajskem, udávala opakované selhávání přístrojů. Dokonce tak vážné, že se

velitelství rozhodlo zakázat svým letadlům do tohoto vzdušného prostoru vstup, a všechny letouny jej musely obléhat buď ze severu nebo z jihu. K tomu došlo poté, co nad tímto místem zmizely beze stopy dva bombardéry B-52 a průzkumné letadlo SR-71.“

Dane se usilovně snažil dýchat co nejklidněji. Foreman neříkal nic o těch bombardérech. Ani o tom, že přes tu oblast jsou zakázány přelety. Možná ale Angkor Kol Ker bylo jméno, které pro toto místo používalo vojenské letectvo a CIA. Možná je převzali z legend. To by vysvětlovalo, proč je zašeptal umírající Castle. Dane si ale pamatoval výraz na Castleově tváři a věděl, že jde o mnohem víc. Také tu byla ta úplně poslední věc, kterou Castle řekl: Angkorská brána.

„Pokud tomu rozumím správně, váš oddíl – průzkumný oddíl Kansas – se do té oblasti vydal hledat místo, kde se zřítilo letadlo SR-71,“ promluvil Freed.

Dane pochopil, že nemá cenu, aby si hrál na hlupáka. „To nám bylo řečeno.“

„Našli jste ho?“

„Ne.“

Beasley pokračoval: „Od konce války se nad tím místem ztratilo několik dalších letadel. Po žádném z nich se nenašla ani stopa. Královská kambodžská helikoptéra, která se vydala hledat ztracené obchodní letadlo, zmizela také. Dvakrát byly vyslány záchranné týmy, ale ani jeden z nich se nevrátil. Kambodžská vláda měla během posledních desetiletí řadu jiných starostí a vyhlásila pro celé území neformální, ale velice přísnou karanténu.“

„Jistě tedy chápete, že se mi nechce vysílat další lidi, aniž bych přesně znal situaci,“ dodal Michelet.

„Proč si myslíte, že znám současnou situaci?“ zeptal se Dane. „Byl jsem tam před třiceti lety.“

„Byl jste tam a vrátil jste se tam odtud,“ odpověděl mu Freed. „To z vás dělá experta.“

„Experta?“ Dane potřásl hlavou.

„Nikoho jiného nemáme,“ řekl Michelet.

Dane se zasmál, ale v jeho smíchu zněl nepříjemný podtón. „Tak to jste v řiti. Já vám nemůžu říct, co se tam teď děje, ale chcete vědět, jaká situace tam byla? Byl to úplně jiný svět. Jako kdybyste už nebyli ani v Kambodži.“ Jeho oči se střetly s Micheletovým a Dane se do nich upřeně zadíval. „Jsou tam nestvůry. Tak vypadala situace a zřejmě i nadále vypadá. Nestvůry, v jejichž existenci byste neuvěřili ani v těch nejhorších nočních můrách. A je tam něco víc než nestvůry. Něco ještě horšího. Něco inteligentního a mocného. To zničilo můj oddíl. Nevím, co likviduje všechna ta letadla, ale všechny pátrací výpravy na zemi zabíjejí ty nestvůry.“ Odstrčil svou židli od stolu. „Už můžu jít?“

Chelsea také stála na nohách a kňučela. Ostatní tři muže v místnosti jeho proslov umlčel.

Nakonec se ozval Michelet: „Na palubě toho letadla byla moje dcera a já potřebuji vědět, jestli je živá nebo mrtvá.“

„Tak to vám můžu říct,“ odpověděl Dane. „Je mrtvá. A jestli měla kliku, zemřela hned při pádu letadla.“

„Ale vy jste naživu!“ odporoval mu Michelet. „Byl jste tam a dostal jste se tam odtud. To samé se může podařit i jí!“

Dane zavrtěl hlavou. Neexistoval způsob, jak by přiměl tyhle lidi pochopit, co zažil. Chelsea ho rozrušeně obcházela kolem dokola a divoce máchala ocasem. Znovu tiše zakňučela.

„Je tam někdo živý,“ řekl Freed. Díval se na Micheleta a Dane tomu pohledu dobře rozuměl: Freed od samého začátku nechtěl, aby do celé věci zasvěcovali Danea, a ten proslov o nestvůrách jeho názor posílil.

Dane stočil oči na Freeda. „Jak víte, že je někdo naživu? Myslel jsem, že jste říkali, že se vám nepodařilo s letadlem navázat žádné spojení poté, co se ztratilo.“

„Těsně předtím, než se zřítila, vysílala *Lady Gayle* – to je jméno letadla – veškeré informace, které zaznamenávaly přístroje na palubě, do našeho Centra pro interpretaci nasnímaných dat, IIC, které je v podzemí této budovy.“ Freed zmáčkl tlačítko na horní straně stolu, které měl před sebou. „To nahrálo následující vysílání na vlnách FM poté, co letadlo dopadlo na zem, těsně předtím, než jsme definitivně ztratili spojení.“

Ozvalo se syčení statické elektřiny a pak promluvil zkomolený hlas, jehož slovům bylo díky špatnému signálu sotva rozumět. „Tady... Romeo... ověření... už... jsme... Kansas... prérijní... opakuji... oheň.“

„Jestli se nemýlím, bylo jméno vašeho průzkumného oddílu Kansas,“ dodal zbytečně Freed.

Dane se díval do dlaní. Třásl se mu. Po všech těch letech to nemohla být pravda. Ale ten hlas patřil Flahertymu. O tom nebylo pochyb. „Už nejsme v Kansasu,“ řekl Dane tiše.

„Prosím?“ Freed se k němu nakláněl.

„To bylo naše heslo pro SFOB, operační základnu Zvláštních sil. Abychom prokázali, že jsme to opravdu my a že jsme zahájili operaci U a V.“

„U a V?“ zeptal se Beasley.

„Unik a vyklizení pozic. Proto jsme volali Prérijní oheň.“ Dane vzhlédl. „Ale to nemůže být pravda. To se stalo před třiceti lety.“

„Ten vzkaz není ani dva dny starý.“

Dane se podíval na Micheleta. Poznal, že mu Michelet neříká zdaleka všechno, ale také vycítil, že ta zachycená zpráva je pravá. Nevěděl, jak je to možné, ale byla pravá.

Dane se napřimil. „Kdy vyrážíme?“

Hluboko v útrobách Národního bezpečnostního úřadu NSA si Patricia Connersová znovu přečetla mail, který přišel přes satelit do jejího počítače. Autorizační kód byl správný, ale stejně jí to dělalo starosti – jak další zadaný úkol, tak rozkaz zničit všechny kopie a počítačové zálohy obrázků, které pořídil KH-12 nad Kambodžou. Spolu s podivnou trojúhelníkovou poruchou na snímcích a hlodavým podezřením, že s MILSTARS je něco v nepořádku, to bylo na jednu směnu trochu moc.

Connersová si mail vytiskla a vyrazila ze své kanceláře k nadřízenému, vedoucímu oddělení dálkového snímkování Georgi Konradovi.

Měl otevřené dveře, takže Connersová vešla dovnitř a položila výtisk na jeho stůl. Sama se usadila do křesla naproti svému šéfovi.

Konrad si nasadil brýle na čtení a přelétl očima mail. Pak se přes okraj brýlí podíval na Connersovou. „A co má být?“

„Kdo nebo co je Foreman?“ zeptala se.

„Proč to chcete vědět?“ zareagoval Konrad.

„Protože po mně chce, abych porušila standardní postup a zničila zálohová data v počítači.“

Konrad pokrčil rameny. „Udělejte to. Ten rozkaz má správnou autorizaci. Víte přece, že jsme to dělali i dřív.“

Takovou odpověď neočekávala. „A co ten další úkol?“

„Co je s ním?“

„Chce po nás, abychom spálili hodně paliva a energie,“ odpověděla Connersová.

Konrad se na ni shovívavě usmál. „To není pravý důvod toho, proč vám to dělá starosti,“

Connersová si povzdechla. Vždycky jí viděl až do žaludku. „No dobře. Tak co třeba to, že se mi nelíbí používat Jasně oko k běžným úkolům? Myslela jsem si, že je to pouze zkušební zařízení. A jak sakra vůbec ten Foreman ví, že máme Jasně oko?“

Konrad zvedl mail a znovu se na něj podíval. „No, předpokládám, že ví o Jasném oku proto, že má vůbec tu nejvyšší možnou bezpečnostní prověrku – vyšší než vy nebo já.“

„O to ale nejde,“ namítla Connersová. „Jde mi o to, abych věděla víc.“ Ukázala na výtisk mailu. „Dneska už po mně ten člověk chtěl snímek severní části střední Kambodže z družice KH-12. To byla ztráta času a zdrojů, a on navíc chtěl, abych se zbavila veškerých záznamů o celé operaci. A teď chce, aby se na stejnou oblast podívalo Jasně oko.“

Konrad se ve svém křesle opřel. „Chtěl to po vás?“ zopakoval.

Connersová se začervenala. „Dobrá. Chtěl to po nás.“

„Vy berete všechno příliš osobně,“ řekl Konrad. „To nemůžete, když pracujete pro vládu.“

„Ano, to jste mi říkal mnohokrát.“

„Co bylo na snímkách z KH-12, že se tam teď chce podívat Jasným okem?“

Connersová tuto otázku očekávala. Vytáhla z desek tři obrázky a podala je svému šéfovi.

Konrad se na ně podíval. Znovu se opřel a pomalu si prohlédl jeden po druhém. Nakonec je odložil. „Víte o tom, že byste je neměla mít.“

„Nežádal byste je ode mne, kdybyste mlčky nepředpokládal, že si stahuji všechny snímky, které pořizují,“ odpověděla Connersová.

Konrad ukázal na bezbarvé trojúhelníky ve středu snímků. „Takže?“

„Netuším, co je mohlo způsobit,“ řekla Connersová. „Projela jsem všechny možné diagnostické testy na KH-12 i na svém vlastním systému a všechno bylo v pořádku.“ Nedodala nic o svém podezření ohledně MILSTARS 16. Jedno po druhém, pomyslela si – a tento satelit byl navíc v pravomoci Pentagonu, ne NSA.

Konrad pokrčil rameny. „No, když se dívám na ty obrázky, je mi jasné, proč chce Foreman použít Jasně oko. Pokud něco dokáže proniknout tímhle, ať už je to cokoliv, je to právě Jasně oko.“

„A tím se dostáváme zpátky k používání Jasného oka pro běžné účely,“ popíchl ho Connersová.

„V tom není problém,“ opáčil Konrad. „Nemyslíte si přece, že jsme utrtili osm milionů dolarů jen proto, abychom vynesli prototyp na oběžnou dráhu, udělali s ním několik zkoušek a pak ho jen tak nechali, ať se vznáší ve vesmíru, že ne?“ Přesunul po stole papír s mailem zpátky ke Connersové. „Dejte se do toho.“

Connersová se postavila. Vzala papír ze stolu, ale nehýbala se. „Máte nějaký nápad, co by mohlo způsobovat ta bílá místa na snímcích?“

Konradovi přeletěl po obličejí nejistý výraz. „Nemám ani tušení.“

Connersová se zamračila. „Už jste něco takového někdy viděl?“

Konrad se podíval za ni směrem k otevřeným dveřím. Vypadal ustaraně.

„Georgi?“ zatlačila na něj Connersová. „Vy už jste něco takového viděl, že ano?“

„Ano,“ odpověděl tiše.

Connersová se otočila a aniž by ji požádal, zavřela dveře. Přešla k jeho stolu a naklonila se nad něj. „Kde?“

Konrad se nervózně zasmál. „Budete si myslet, že jsem se zbláznil.“

„Kde?“

„U východního pobřeží. Jižně od Bermud, na spojnicích mezi Portorikem, Key West a Bermudami.“

Connersová si to nechala projít hlavou a pak zamrkala. „Bermudský trojúhelník?“

„Říkal jsem vám, že...“ začal Konrad, ale Connersová ho přerušila.

„Věřím vám. Kdy jste to viděl?“

„Naráželi jsme na to každou chvíli, když jsme pořizovali běžné snímky pro předpověď počasí NOAA. Objevovala se mlha, která blokovala veškeré snímkování, v oblasti o tvaru trojúhelníku. Velikost se mění od nulové až po maximální, která odpovídá spojnicím těch třech míst, která jsem uvedl. Nikdy jsme ty snímky neposílali dál.“ Ukázal na papír, který držela v ruce. „Na základě Foremanových rozkazů.“

„Kdy to bylo?“ chtěla vědět Connersová.

Konrad se zasmál. „Ale kruci, to nevím. Každou chvíli. Ta interference nikdy netrvá dlouho, řekněme několik hodin jednou za pár let. Vždycky jsme byli schopni získat dobré snímky před i po ní, takže si toho nikdo nevšímal. To se děje po celou dobu, co tu pracuji.“

Connersová zamrkala. Konrad pracoval ve snímkovacím oddělení NSA už více než pětadvacet let. „Chcete říct, že Foremanův rozkaz platil po celou tu dobu?“

„Ano, teď jste si o tom udělala obrázek,“ řekl Konrad. „To neměla být slovní hříčka.“

„Ale co to odstínění způsobuje?“ zeptala se Connersová.

„To nevím,“ odpověděl Konrad, „a vzhledem k tomu, že Foreman chce použít Jasné oko, řekl bych, že to zatím neví ani on, ale rozhodně se to snaží zjistit.“

„Jasné oko je na oběžné dráze už přes rok,“ pokračovala Connersová. „Proč zrovna teď?“

Konrad jen pokrčil rameny. „Můžete hádat stejně jako já.“

„Víte něco o tom Foremanovi?“

Konrad rozpřáhl ruce v bezmocném gestu. „Ježíši, Patricie, víte, kolik peněz každoročně vydává vláda na tajné projekty? Víte, kolik různých projektů běží? Každou chvíli dostáváme zadání od různých organizací s kódovými označeními, aniž bychom měli tušení, o čem jim jde. Foreman je prostě jedním z nich. Vím jen to, že patří k CIA.“

„A že se náhodou zajímá o Bermudský trojúhelník,“ řekla Connersová. „A o podobný trojúhelník v Kambodži.“ Na chvíli se zamyslela. „Ještě někde jinde?“ Čekala. „Georgi?“

„Během let požadoval další snímky. Něco podobného, co máte na svých snímkách, jsem viděl i u pobřeží Japonska.“

„Pobřeží Japonska?“ Connersová to okamžik zvažovala. „Ještě někde?“

„Na různých místech.“ Konrad ukázal ke dveřím. „Myslím, že byste se měla pustit do vyřízení té žádosti. Už tak jsem vám toho řekl příliš.“

5. kapitola

Vyhodnocení situace posloužilo jen tomu, že se na palubě *Lady Gayle* zvýšil strach a zavládla ještě větší stísněnost. Ariana shromáždila šest zbývajících členů posádky u Ingramova pracovního stolu, jakmile zajistila dveře do kokpitu přiražením stolu a několika křesel. Pokud mohli soudit, žádná aktivita kolem letadla nebyla slyšet, ale nemožnost podívat se na vlastní oči prohlubovala jejich úzkost.

Ariana vysvětlila, jak nejlépe uměla, co se stalo s piloty a Craightem. Aby předešla dalším otázkám, na které by neuměla odpovědět, zadala všem úkoly, aby udělali seznam zásob, které byly na palubě.

V kuchyňce bylo trochu potravin, které by při střídmych přídělech mohly vystačit na týden. S vodou byl větší problém. I kdyby s ní šetřili, neměli jí více než na čtyři dny. Dále tu byly dvě požární sekyry. Měli tři lékárníčky, z nichž jednu už otevřeli, aby ošetřili Hudsonovy nohy. Dále tu byly dvě pistole Beretty ráže 9 mm. Ariana si vzala jednu a druhou dala Marku Ingramovi.

Věděla, že nejkritičtějším faktorem jsou lidé. Některé z nich znala docela dobře, ale jiní tu byli noví. Po boku měla Marka Ingrama a z jeho přítomnosti čerpala jistou útěchu. Obvázali Mitchi Hudsonovi nohy a Hudson teď seděl u jednoho stolu s přístroji a tvář měl zrůzněnou bolestí navzdory práškům, které mu dali. S vysílačkami to opravdu uměl, ale jeho jinými schopnostmi si Ariana nebyla tak jistá.

Zbylí čtyři lidé tvořili různorodou skupinu: Mike Herrin byl starší geolog, čtyřicátník, který byl v Micheletových službách už dlouho, ale Ariana se obávala, že se pod tíhou okolností zlomí jako první. Byl neobvykle tichý, ale neustále si projížděl rukama své prořídle šedivějící vlasy. Byl malý a zavalitý a podle Arianina názoru byl po fyzické i psychické stránce příliš slabý na to, aby se dokázal vypořádat s nepředvídatelnou situací.

Daniel Daley byl mladší geolog a nováček týmu. Byl mladý, kolem pětadvacítky, a jeho mohutné tělo se tyčilo nad ostatními. Měl blondaté vlasy a vypadal jako kdyby právě vyšel ze školy, což byla koneckonců pravda, protože svůj doktorát získal teprve nedávno. Arianě připadal trochu vyděšený, ale jinak spolehlivý.

Lisa Carpenterová byla také nová. Byla odbornicí na počítače a elektroniku. Byla to černoška těsně po třicítce, měla statnou, atletickou postavu a vlasy ostříhané nakrátko. Seděla u stolu s přístroji hned pod Arianou, dívala se na ni nahoru a čekala na další pokyn. Tvářila se zcela bezvýrazně, takže Ariana nedokázala poznat, co se jí honí v hlavě.

Posledním členem byl Peter Mansor, specialista na snímkování. Právě on obvázal Hudsonovy nohy, využívaje svých zkušeností z vojenské služby, během které dělal pilota vrtulníku. Mansor už byl s Arianou na několika misích a Ariana věděla, že je spolehlivý, i když mu trochu chybí fantazie.

„Tak dobře,“ řekla a cítila na sobě pohledy všech šesti lidí. „Co tu máme dalšího kromě potravin, vody a lékárníček?“

„Spoustu počítačů a komunikačního a snímkovacího zařízení,“ řekl Ingram suše.

„Které bude fungovat jen dokud budeme mít energii,“ dodala Lisa Carpenterová.

„K čemu nám to je?“ zeptal se podrážděně Herrin. „Počítače nám nepomohou dostat se odtud.“

„Komunikační přístroje by ale mohly,“ namítl Hudson.

„V jakém jsou stavu?“ zeptala se ho Ariana.

„Momentálně nemám k dispozici vůbec nic,“ řekl Hudson. „Pokoušel jsem se vysílat, ale při pádu jsme přišli o naši vysokofrekvenční anténu. Byla na střeše kokpitu. Nemohu se

dostat k SATCOMu na radomu. Diagnostický test mi sdělil, že byl přerušen spojovací kabel.“

„Přerušen?“ zopakovala Ariana.

„Pravděpodobně poškozen při dopadu.“ Hudson se podíval ke střeše letadla. „Sakra, třeba už tam vůbec není ani radom.“

„Co dalšího?“ zeptala se Ariana, která se nechtěla zdržovat u otázky vnějšího stavu letadla.

Hudson si přejel rukama po zraněných nohách a zašklebil se. „Vlny FM jsou nám k ničemu, protože nedosáhnou za obzor. Jestli někdo přijde blíž, mohlo by to fungovat. Anténa FM se zdá být ve funkčním stavu.“

„Hledají nás pátrací skupiny,“ řekla Ariana, „takže ji udržuj v pohotovosti a čas od času vyšli signál.“

Hudson přikývl.

„Možná bychom měli opustit letadlo a vyjít pátracím skupinám naproti,“ navrhl Daley.

Ariana se podívala na Mansora, který měl s takovými situacemi zkušenosti z armády.

Bývalý pilot rozhodně zavrtěl hlavou. „Ne. Zůstaneme u letadla. To je základní pravidlo pro přežití. Vždycky musíte zůstat u letadla. Tak máte největší pravděpodobnost, že vás někdo najde. Je daleko jednodušší najít spadlé letadlo než skupinku lidí, kteří se toulají po džungli.“

Herrin se zasmál a v jeho smíchu zněl šílený podtón. „Já nikam ven nejdu.“ Trhl hlavou směrem ke kokpitu. „Dopadneme jako Craight.“

„Co přesně se stalo s Craightem?“ zeptal se Hudson.

Ariana se podívala na Ingrama, ale ten jí tentokrát nemohl poradit. „Nevíme o nic víc, než co jsme vám už řekli.“ Ariana nechtěla, aby se rozhovor stočil tímto směrem, ale věděla, že se tomu nemůže vyhybat napořád. „Teď se musíme starat o to, co je uvnitř. Prozatím jsme v bezpečí.“

Ariana rozhodně neměla v úmyslu znovu otvírat dveře, které vedly do kokpitu. Kromě toho tu byly ještě dveře v levé přední části letadla a nouzové východy u obou křídel a ve střeše, ale ani ty nechtěla otvírat, dokud to nebude naprosto nezbytné.

„Nemáte ani ponětí, co?“ zeptal se Herrin. „Netušíte, co se děje, že je to tak?“

„Musíme postupovat krok po kroku,“ řekla Ariana.

„Krok po kroku? Prostě jsme spadli!“ vykřikl Herrin. „Craight je mrtvý, něco mu odřízlo ruku a podle vašich slov ho odnesl nějaký divný paprsek. John zemřel při pádu, protože si zlomil vaz. Piloti i navigátor jsou mrtví. Nevíme, kde jsme, ani jak jsme se sem dostali. Něco je tam venku! Něco, co jde po nás!“

„Drž hubu, Mikeu,“ řekl Peter Mansor sice tichým hlasem, ale zdálo se, že jeho slova druhým mužem doslova projela. „Když budeme pobíhat a pokřikovat po sobě, nijak nám to nepomůže.“

Herrin zasténal, sedl si a svěsil hlavu do dlaní.

Ariana věděla, že je musí přimět k nějaké produktivní činnosti, i kdyby jen proto, aby na chvíli odpoutali myšlenky od krizové situace, v níž se nacházeli. „Netušíte někdo, co mohlo způsobit zřícení našeho letadla?“ zeptala se.

„Piloti hlásili selhání přístrojů a ovládání letadla,“ odpověděl Ingram.

„Ale proč k tomu selhání došlo?“ pokračovala Ariana.

Ingram pokrčil rameny. „Mohl selhat palubní počítač.“

Ariana se podívala na Carpenterovou. „Mohla byste to zjistit podle dat v hlavním počítači?“

„Hlavní systém spadl těsně předtím, než celé letadlo,“ řekla Carpenterová. „Budu muset spustit inicializaci Arguse. Nemůžeme si být jistí, jestli nebyl poškozen nárazem a také si nemůžeme být jistí, že se ho podaří spustit.“

„Prostě to zkuste, Liso,“ řekla Ariana.

Carpenterová se otočila k počítači a dala se do práce.

„Kolik energie máme v bateriích letadla?“ zeptala se Ariana dál.

„Pokud budeme používat jenom počítače a světla,“ odpověděl Ingram, „měl by nám proud vystačit na nějakých patnáct hodin.“

Pokud zhasneme světla s výjimkou nouzového osvětlení, mohlo by se jednat o padesát až šedesát hodin.“

„Tak přejdeme na nouzové osvětlení,“ přikázala Ariana.

„Budu muset zkontrolovat systém, jestli proud neodebírá ještě něco dalšího,“ poznamenal Ingram.

„Udělejte to.“

Ingram otočil knoflíkem na svém pracovním stole a vnitřek letadla potemněl. Svítlo jen jedno světlo na každé tři metry. V matném přišetí se Ariana rozhlédla. „Chci, abyste se všichni vrátili na svá místa. Chci znát příčinu nehody. A chci získat nějakou představu o tom, co se děje kolem letadla, aniž bychom tam chodili. Je to jasné?“

Neozvala se žádná hlasitá odpověď, všichni se prostě vydali ke svým stolům a Mansor pomohl Hudsonovi do jeho komunikační místnosti. Ariana je následovala a jakmile Mansor odešel, sedla si vedle Hudsona, aby ji slyšel jen on. „Pokud zprovozníme kabel k satelitu, budeme se moci spojit s IIC?“

Hudson pokrčil rameny. „To nevím. Spojení se SATCOMem jsem ztratil ještě před dopadem, takže i kdybychom propojili moji vysílačku se satelitem na střeše letadla, který tam navíc už ani nemusí být, pořád by to nemuselo fungovat. A kdo tam půjde,“ – ukázal ke střeše letadla – „aby opravil kabel?“

„Možná to nakonec budeme muset udělat,“ řekla Ariana, „ale zatím ještě ne. Jen chci vědět, jaké mám možnosti. Pokračuj ve vysílání na vlnách FM. Tam venku musejí být pátrací skupiny.“

„Spojení FM jsme také ztratili ještě před pádem,“ upozornil ji Hudson.

Ariana se k němu naklonila. „To ale ještě neznamená, že pořád nefunguje, nemám pravdu?“

„No...“ začal Hudson, ale Ariana ho přerušila.

„Máte na starosti komunikační přístroje. Jediný způsob, jakým se odtud můžeme dostat, spočívá v tom, že se s někým spojíme, takže nechci slyšet, co nejde udělat, chci slyšet, co by udělat šlo. Je to jasné?“

Hudsonovi se zachvěla čelist a ruce mu sklouzly k poraněným nohám. „Jasně,“ procedil přes zaťaté zuby.

„Dobře.“ Ariana mu položila ruku na rameno. „Vím, že jste zraněný, ale my vás potřebujeme, Mitchi. Držte se.“

„Jo, jasně.“ Hudson se k ní otočil zády.

Ariana ho nechala pracovat a vrátila se do řídicí místnosti.

„Našla jsem něco divného,“ zavolala na ni Carpenterová, jakmile vešla dovnitř. Ariana s Markem Ingramem k ní okamžitě přispěchali.

„Oč jde?“ zeptala se Ariana.

Carpenterová civěla na svou obrazovku. „Zapnula jste nouzový program, aby se rozsvítila světla,“ řekla. „Ten běží z malého záložního počítače, který je nezávislý na hlavním počítači, aby v případě poškození nebo zavirování jednoho systému nedošlo automaticky k tomu samému i u systému druhého.“

„To vím,“ řekla Ariana.

Carpenterová se na ně podívala. „Odpojila jsem Arguse těsně před dopadem, ale...“, odmlčela se.

„Ale co?“

„Ale on se nevypnul. Po celou dobu byl zapnutý.“

Ariana se zamračila. „Takže?“

„No, tak zaprvé by měl být vypnutý. Víím, že jsem ho vypínala. Ale to je jen jedna zvláštnost.“ Carpenterová ukázala dlouhým černým prstem na police, na kterých spočíval Argusův hardware. „Je sice zapnutý, ale já se k němu nemůžu dostat.“

„Tomu nerozumím,“ řekl Ingram. „Co tedy dělá?“

„Nevím.“

„Tak to odhadněte,“ naléhala Ariana.

Carpenterová se zamračila. „No, vypadá to, jako kdyby nad ním někdo převzal kontrolu. Možná do něj pronikl nějaký Trojský kůň, který se aktivoval, nebo, já nevím, do něj někdo posílá pokyny nějak jinak.“

„Zatracený Syn-Tech,“ zahučela Ariana. „Nemohla to být právě příčina našeho pádu?“

„Nevím,“ odpověděla Carpenterová. „Řekla bych spíš, že ne, ale je to možné.“

Ariana ukázala na počítač. „Vypněte ho.“

„Říkala jsem vám, že se k němu ze své klávesnice nedostanu. Vypnout ho můžu jedině tak,“ vysvětlovala Carpenterová, „že mu odstřihnu přívod energie. Vytáhnu ho ze zásuvky.“

„Tak to udělejte.“

Zatímco Carpenterová se přesunovala k policím s počítačovým hardwarem, Ariana odtáhla Ingrama zpátky k jeho stolu. „Co máte vy?“

„Dávám dohromady data, která jsme nahráli těsně před selháním systémů,“ řekl Ingram. Oči upíral na obrazovku. „Jak víte, nejprve jsme přišli o SATCOM, GPR a FM. Mám tu naše poslední vysílání a poslední polohu podle GPR. Potom...,“ zarazil se a zamračil se na obrazovku.

„Co potom?“ pobídla ho Ariana.

„Na datech z GPR je něco divného,“ řekl Ingram.

Ariana se zakabonila. GPR byl jednoduše jen spojením letadla s nejbližšími třemi družicemi pozičního systému, díky kterému znali svou přesnou polohu. Čekala, zatímco Ingram pracoval na svém počítači.

„Někdo využíval náš signál GPR,“ řekl nakonec.

„Co to znamená?“ zeptala se Ariana.

„To znamená, že někdo z posádky vysílal tajný signál, o kterém jsme se neměli dozvědět,“ odpověděl Ingram. „Někdo odesílal naše data ještě na jiné místo prostřednictvím satelitů GPS, stejně jako my jsme je odesílali do IIC.“ Vzhlédl k ní. „Máme na palubě špiona.“

„Skvěle,“ zamumlala Ariana.

„Ach, Bože!“ ozval se výkřik od polic s počítačem.

Ariana se tam okamžitě rozběhla a ostatní jí byli v patách. Lisa Carpenterová držela v ruce šedivý panel, ale ztuhle stála a zírala na objemné kovové obdélníky, které tvořily srdce Argusu.

Ariana okamžitě spatřila, co vyvolalo Lisinu reakci: pláštěm letadla prorazil zlatý paprsek o průměru přibližně dvacet centimetrů a kousek před počítačem se rozděloval do čtyř menších paprsků s průměrem pět centimetrů, které mizely v různých schránkách počítače. Zlaté paprsky pulzovaly a vlnily se a právě v tomto okamžiku z hlavního paprsku vyrazil další, který si chvíli hmatal naslepo cestu doleva, až se napojil na další součást Arguse. Ozvalo se krátké zasyčení a paprsek pronikl dovnitř. Hlavní zlatý paprsek o několik centimetrů zesílil.

„Co to k čertu je?“ zeptala se Ariana.

„Nemám tušení,“ odpověděla Carpenterová. „Ale už vím, proč se nemůžu dostat k Argusovi. Ovládá ho tahle věc.“

„Vypněte zdroj energie!“ přikázala Ariana.

Carpenterová ukázala na konec kabelu, který ležel na podlaze. „To už jsem udělala. Ať už to je cokoliv, nejen to ovládá hlavní počítač, ale také to Argusovi dodává energii.“

Connersová vydala pokyn satelitu, který nesl Jasně oko, aby změnil oběžnou dráhu, už před dvaceti minutami. Protože dosud obíhal po rychlé polární dráze, přelet nad požadovanou oblastí vyžadoval zažehnutí přídatných raketových motorů. Počítač jí sdělil, že má ještě dalších dvacet dva minut času, než se Jasně oko dostane nad danou oblast, a to Connersové poskytlo chvilku na to, aby zavzpomínala na tajnou historii zařízení, které se právě chystala použít.

Věděla, že Jasně oko bylo vyneseno na oběžnou dráhu před více než rokem. I když projekt Hvězdných válek byl po příchodu Demokratů do Bílého domu oficiálně zastaven jako součást „mírových dividend“, Connersová věděla, co se ve skutečnosti stalo. Lidé z vládních úřadů jednoduše přejmenovali projekt Hvězdné války na projekt Odysseus a podrželi si osmdesát procent probíhajících programů pod rouškou přísně tajných operací, která v byrokratickém Washingtonu existovala už od konce druhé světové války.

Connersová už teď věděla, že vojensko-průmyslový komplex, proti němuž hlasitě vystupoval Eisenhower, když opustil prezidentský úřad, byl jen špičkou ledovce. Veřejnost si byla vědoma jen mála z toho, co se dělo. Každoročně byly utráceny miliardy a miliardy dolarů na tajné projekty.

Connersová, vzhledem k tomu, že pracovala pro Národní bezpečnostní úřad a zároveň byla zaměstnankyní NRO, Národního úřadu pro průzkum, který dohlížel nad dvěma třetinami operací černého rozpočtu, si uvědomovala, že mnohé z těchto projektů byly doopravdy důležité pro národní bezpečnost a rozhodně se nejednalo o mrhání penězi. V rámci projektu Odysseus se například podařilo udělat významné pokroky v

několika vědeckých oborech, jejichž výsledky byly zveřejňovány pomalu a postupně, aby nevzbudily podezření vědecké komunity.

Podstatná část prací na vývoji laserového Jasného oka pomohla dalším vědcům na poli lékařství. Nikdo kromě zpravodajských služeb ale netušil, že něco jako Jasně oko bylo opravdu sestrojeno a dokonce už obíhá kolem Země.

Jasně oko vzniklo původně z projektu námořnictva, který sám o sobě byl důsledkem problému, jenž potřeboval řešení. S rozvojem hrozby, kterou představovaly ponorky, zejména ponorky s jadernými hlavicemi, se vojenské námořnictvo rozhodlo klást čím dál větší důraz na možnost odhalit polohu nepřátelských ponorek.

První kroky byly podniknuty v padesátých a šedesátých letech, kdy námořnictvo vyvinulo akustický sledovací systém s kódovým jménem SOSUS, který měl detekovat pohyb ponorek. První systémy SOSUS byly uvedeny do provozu podél atlantického pobřeží. Pak je námořnictvo – tentokrát pod kódovým označením Colossus – rozmístilo i podél pobřeží Pacifiku. S dalším rozvojem technologií námořnictvo předsunulo část systémů blíže k Rusku, aby zachytilo sovětské ponorky už při vyplutí na moře – konkrétně ke dvěma sovětským ponorkovým přístavům, v Poljarnym a Petropavlovsku.

Postupem let námořnictvo systémy SOSUS rozšiřovalo a rozmístilo sérii hydrofonů do Tichého oceánu v okolí Havaje. Každé z těchto naslouchacích zařízení, velké asi jako kanystr na benzin, bylo umístěno na předem naplánované místo, ponořeno na mořské dno a podmořským kabelem propojeno s vedlejším zařízením v řadě, která končila u pobřeží Havaje. Jednalo se o technicky náročný a nákladný projekt.

Když tedy námořnictvo bylo schopno poslouchat aktivitu v obou hlavních oceánech, postoupilo o krok kupředu a všechny systémy propojilo. Do té doby dokázal systém SOSUS určit polohu ponorky jen velice přibližně. Spojením různých systémů nyní námořnictvo dokázalo určit přesnou polohu jakéhokoli zdroje zvuku v oceánech, a sice triangulací z různých zařízení. Propojené systémy SOSUS – využívající FLTSATCOM, Satelitní

komunikační systém námořnictva – pak odesílaly své údaje přímo do počítače na ústředí vojenského námořnictva.

Celkem vzato se jednalo o velice výkonný systém, až na to, že – jak Connersová věděla – s ním námořnictvo mělo od samého počátku jeden problém: systém sice určil polohu ponorky, ale nedokázal rozpoznat, zda se jedná o ponorku přátelskou či nepřátelskou. Když se o něm Connersová poprvé doslechla, přemítala nad tím, proč by to vlastně vůbec měl být problém, protože stejně jako mnoho lidí předpokládala, že námořnictvo přece musí vědět, kde má svoje ponorky, a pokud tedy daná ponorka není naše, je jejich.

Prekvapilo ji, když se dozvěděla, že námořnictvo přesnou polohu svých ponorek nezná, a to z důvodu zvýšení jejich bezpečnosti.

Ponorky operovaly na základě rozhodnutí svých kapitánů v rámci široké, předem určené oblasti. Tím pádem je nikdo nemohl najít. Po propojení systémů SOSUS si ale námořnictvo uvědomilo, že musí přijít na způsob, jak rozpoznat vlastní ponorky od nepřátelských, jinak by v případě války potápělo i vlastní lodě.

A řešení tohoto problému se stalo semínkem, z něhož vyrostlo Jasné oko. Na odpověď přišel nějaký chytrý klučina v laboratoři námořnictva, jehož řešení se nejprve setkal s širokou nedůvěrou. Každá americká ponorka, stejně jako ponorka paktu NATO dostala přidělený identifikační kód, který byl pomocí barev, odrážejících laserové paprsky, namalován velkými písmeny a číslicemi na její horní stranu. Námořnictvo si po lokalizaci ponorky systémem SOSUS mohlo laserem vyslaným z jedné z družic FLTSATCOM tento kód přečíst. Použitím silného modrozeleného paprsku mohl laser proniknout oceánem až k ponorce. Barva nápisu laser odrazila a satelit zachytil jeho odraz, který předal na námořní ústředí. Ponorka bez kódu znamenala, že se jedná o nepřítele.

Vědci projektu Odysseus se pustili do studia výsledků tohoto laserového programu. Klíčem k Hvězdným válkám vždycky bylo především nalezení a zaměření nepřátelských letadel a střel. Nemůžete je trefit, když je nemůžete najít. Kritickým bodem tedy

byla detekce a vědci hledali nějaké další snímací zařízení mimo infračervené a termální kamery, které používala i družice KH-12. Dalším logickým krokem se zdály být lasery, fungující rychlostí světla a schopné vysílat paprsky o velkých energiích. Tak se tedy zrodilo Jasné oko.

Jasné oko se skládalo z velkého kruhu laserových zářičů. Operátoři byli schopni nastavovat různé vlnové délky vyzařovaných paprsků a použitím speciálních počítačů mohly lasery velice rychle projet celé spektrum barev. Podle toho, jak rychle se jednotlivé barvy odrážely, bylo možné Jasné oko přesně zaostřit na pozorovaný předmět. Výhoda laserů nad ostatními paprsky spočívala v tom, že dokázaly proniknout i špatným počasím. Fungovaly i v noci. Problém s dostatečně silným zdrojem energie, který by mohl napájet laserové paprsky dosahující z oběžné dráhy až k zemskému povrchu, byl vyřešen vynesemím malého jaderného reaktoru na oběžnou dráhu. Tento tah byl proveden za mimořádného utajení. Byla tu samozřejmě možnost jaderné katastrofy, kdyby došlo během startu k výbuchu nosné rakety. Naštěstí všechno proběhlo dobře.

Druhý problém byl zásadní. Lasery byly tak mocné, že by oslepily každého člověka, který by se podíval proti paprsku – tím bylo používání Jasného oka omezeno.

A proto také Connersová šla za Konradem. Nechtěla být zodpovědná za stovky, ne-li tisíce, oslepených Kambodžanů.

Počítač zapípal na znamení, že Jasné oko se rychle blíží k cílové oblasti. Connersová ještě jednou všechno zkontrolovala. Vycítila Konradovu přítomnost. Díval se jí přes rameno a čekal, co se stane.

Dvě stě kilometrů nad Zemí se propojená dvojice satelitů pohybovala nad územím Číny rychle od severu k jihu. Reaktor pracoval bezchybně – byl to velký válec, kterému chybělo mohutné odstínění jeho bratranců na povrchu Země. Vedle něj letěl rovněž dokonale fungující satelit, na jehož palubě bylo vlastní Jasné oko. Sedmimetrové dveře, které chránily sestavu laserů, se hladce otevřely a odhalily tak hroty zářičů. Mechanické rameno vysunulo doprava přijímač odražených paprsků, velký

plochý panel, který měl po rozevření rozměry sto krát padesát metrů a jehož buňky byly připraveny zachytávat odražené signály.

Jakmile odpočítávání kleslo pod dvacet sekund, z reaktoru začala do laserů proudit energie, která se shromažďovala v kondenzátorech. Když Jasně oko přelétalo nad severní oblastí střední Kambodže, palubní počítač vydal pokyn. Z družice vyrazily záblesky laserů – každý zářič vystřeloval jeden paprsek za druhým, zatímco počítač měnil jednak frekvenci paprsku a jednak cílové místo, na které zářič mířil. Tyto drobné změny směru na dvousetkilometrovou vzdálenost, kterou musely paprsky urazit k zemskému povrchu, umožňovaly Jasnému oku získat obrázek o velkém území.

První paprsky dorazily rychlostí světla k Zemi a zabodly se do cílové oblasti.

„Máme obraz,“ oznámila Connersová, když se dívala na data na obrazovce, která se objevovala ve stejném okamžiku, kdy je vyslalo Jasně oko, takže ukazovala aktuální stav toho, co zachytával přijímací panel družice. „Myslím, že máme...“

Odmlčela se, když se uprostřed obrazovky objevila jasná záře. „Co to kruci je?“

Z mlhy, zahalující trojúhelník, vyrazil záblesk energie v podobě velké zářící zlaté koule s průměrem více než padesát metrů, vydal se vzhůru proti laserům, které do něj mířily seshora a odrážel je všemi směry. Jak koule nabírala výšku, její průměr se pomalu zmenšoval, ale pořád se rychle blížila k Jasnému oku.

„Vypněte to!“ vykřikl Konrad.

Oba viděli velkou zlatou kouli na obrázku normální kamery, která byla součástí Jasného oka. Obraz laseru přestal fungovat.

Prsty Connersové se rozběhly po klávesnici a vypnuly lasery, ale koule nadále nabírala výšku směrem k Jasnému oku, dokud nezaplnila celou obrazovku žlutou září. Data na počítačové obrazovce najednou zmizela.

„Máte spojení?“ zeptal se Konrad.

Connersové se sevřel žaludek, když jí došlo, čeho právě byli svědky. „Ne. Nemám nic. Jasně oko je pryč!“

„Ach, bože! Musím zavolat ředitele,“ řekl Konrad a vyběhl z její kanceláře. „Pane na nebi,“ zašeptala Connersová.

6. kapitola

„Nestvůry? Co přesně jste tím myslel?“

Dane tu otázku očekával, a přesně jak čekal, položil mu ji Freed. Na její dřívější položení nebyl čas. Od okamžiku, kdy Dane přijal jejich nabídku, měli všichni napilno, připravovali se k odletu a nakonec zamířili k letišti.

Ted' seděli v Micheletově soukromém letadle, v tom samém upraveném Boeingu 707, který dopravil Danea a Chelsea z místa neštěstí do L.A. Letěli právě nad východním Pacifikem a nejvyšší možnou rychlostí mířili na západ. Paul Michelet a Roland Beasley seděli v kožených křeslech na druhé straně malého stolu. Freed měl místo vedle okénka po Daneově pravici a Chelsea ležela a spala v uličce po jeho levici.

„Když vám v CIA řekli o mně,“ odpověděl Dane, „pravděpodobně jste také viděl moje hlášení. V něm jsem uvedl pravdu.“

Michelet zavrtěl hlavou. „Kopie toho hlášení se nám nikdy nedostala do rukou. Jestli jste ale sdělil CIA, že za selhání mise jsou zodpovědné příšery, vysvětluje to mnohé.“

„Jako třeba to, že mě na základě psychiatrického vyšetření propustili z armády?“ zeptal se Dane.

„Ano,“ odpověděl Freed a podíval se Daneovi přímo do očí. „O vašem propuštění jsme věděli, ale jedině, co jsme dokázali zjistit, bylo, že je připsali na vrub bojovému napětí.“

Dane se hořce zasmál. „Bylo to během mé druhé služby a na průzkumné akce za hranice jsem chodil šest měsíců. Měl jsem za sebou pořádnou dávku bojového napětí, ale když mě v Laosu vyslyšel zástupce CIA, nepodpořil jediné slovo z toho, co jsem říkal, a jednoduše mě předal armádnímu důstojníkovi, který mě považoval za blázna.“

Dane si s ukončením své armádní dráhy nedělal starosti. Rozhodně ne potom, co viděl. Překvapivé bylo, že ho Foreman vyslyšel velice pozorně, kladl mnoho otázek a nijak nedával najevo, co si o tom myslí. Armáda ale jednoznačně reagovala negativně a bez jakékoliv Foremanovy podpory ho rychle propustili.

„Co to bylo za nestvůry?“ zeptal se Freed, který se jako profesionál pokoušel udělat obrázek o protivníkovi, bez ohledu na to, jak podivný obrázek to byl.

Dane přemítal, proč mu ostatní věří. Pak si připomněl, že mu možná nevěří a jen mu nechťejí odporovat.

„Jestli se tam vydáme,“ řekl Dane a ukázal na neustále přítomnou mapu na stolku před ním, „musíte slyšet, co se stalo při té misi.“

Pak vyprávěl svůj příběh, od okamžiku, kdy opustili základnu CCN ve Vietnamu, přes základnu CIA v Laosu, let vrtulníkem, přistání, následný přesun přes hřeben, až po překročení řeky. Ani jednou ho nikdo nepřerušil, dokonce ani v okamžiku, kdy se pokoušel co možná nejvěrněji vylíčit setkání na druhé straně řeky. Když popsal, jak byl Flaherty odvezen modrým paprskem do mlhy, musel se na chvíli odmlčet. Od chvíle, kdy ho před třiceti lety podrobně vyslyšel Foreman, ještě nikdy nikomu neřekl celou pravdu.

Od té doby často přemítal nad tím, jestli to všechno nebyla jen noční můra, ale skutečnost jeho vzpomínek potvrzovala jizva na jeho předloktí.

„Jak jste unikl?“ zeptal se Freed.

„Utekl jsem,“ odpověděl Dane.

Čekali, až to rozvede podrobněji, ale Dane se k tomu neměl.

„Jak jste se dostal z bezprostředního okolí, unikl těm nestvůrám... těm věcem, ať už to vašemu oddílu udělalo cokoli?“

Pro Danea bylo z Freedova tónu obtížné rozlišit, jestli mu věří nebo ne. „Měl jsem kliku.“ Dane se rozhodl, že si ten hlas ve své hlavě raději nechá pro sebe. Během let práce s Chelsea se naučil mlčet o hlasech a věcech, které slyšel a viděl svou myslí, i když ostatní lidé neslyšeli ani neviděli nic. Už od dětství věděl, že je jiný. A brzy si uvědomil, že lidé se těch, kteří jsou jiní, bojí a nevěří jim.

„Kliku?“ zopakoval Michelet.

Dane pokrčil rameny. „Pronásledovali mě k řece. Jakmile jsem se dostal na druhý břeh a ven z mlhy, bylo po problému.“

„Žádné nestvůry?“ zeptal se Freed bezvýrazně.

„Žádné nestvůry.“

„Žádné paprsky světla?“

„Žádné.“

„Jak jste se dostal z Kambodže?“ naléhal na něj Freed. „Říkal jste, že jste nevěděl, kde vás měl nabrat vrtulník.“

„Řídil jsem se podle řeky. Věděl jsem, že teče na východ a vlévá se do Mekongu. Pak jsem pokračoval podél Mekongu do jižního Vietnamu, kde jsem narazil na naše vojáky a byl jsem okamžitě letecky dopraven do Laosu k výslechu.“

„Ve vašem podání to zní jednoduše,“ řekl Freed. Poklepal na mapu. „Je to víc než pět set kilometrů územím, na kterém operoval Vietkong a NVA.“

Dane pokrčil rameny, ale nic neříkal. Necítil žádnou potřebu vyprávět o strastiplné cestě těmto mužům, bezpečně uvelebeným v pohodlí Micheletova letadla. O nocích strávených pochodem džunglí. O dnech, během nichž se ukrýval pod listím a cítil, jak mu po těle leze hmyz. O larvách, kterými se živil. O pocitech naprostého osamění, kdy věděl, že po celé kilometry ve všech směrech od něj není žádný člověk. Poslouchal zvuky džungle a upadal do přerušovaného spánku, z něhož ho budily noční můry, ve kterých slyšel křik svých druhů z oddílu.

„Co si myslíte, že vás a Flahertyho popálilo?“ zeptal se Freed, který tak stočil rozhovor zpět k možným nebezpečím chystané výpravy. „O tom světelném paprsku?“

Dane považoval za zajímavé, že ze všeho, co popisoval, se Freed soustředil právě na tuto hrozbu. Cítil přítomnost zjizvené

tkáně na svém předloktí. „Nevím, co si mám myslet. Zkrátka jsem viděl paprsek světla.“

„Laser?“ zeptal se Michelet.

„Nevím.“

„Říkáte, že tam byly dvě barvy, jedna zlatá a jedna modrá?“ pokračoval Michelet.

„Ano.“

„Možná ty ostatní věci, ty nestvůry, které jste viděl, byly hologramy,“ navrhl Michelet. „Jedno z oddělení mé společnosti na nich trochu pracovalo pro filmový průmysl. Vypadají opravdu jako skutečné. Vlastně,“ dodal, „ta podivná mlha, o které jste mluvil, jejich projekci významně pomáhá.“

Danea ten nápad nepřekvapil. „Můj oddíl nezabily hologramy. Ta věc, kterou Flaherty střelil, skutečně zemřela. Myslím, že v případě hologramů něco takového není možné. Kulky by prolétly přímo skrz. A všechno se to stalo před třiceti lety. Nemyslím, že by někdo tehdy, nebo koneckonců i dnes, měl k dispozici takovou technologii.“

„Napadlo vás někdy, že jste si to mohl celé jen představovat?“ zeptal se Freed tiše.

Dane se na něj upřeně díval. „Ano, to mě napadlo.“

„CIA má spoustu zkušeností s halucinogeny,“ pokračoval Freed. „Možná jste byl součástí nějakého experimentu. Víím, že některé z oddílů, které pronikaly za hranice, používaly chemické bojové látky, občas i dost nebezpečné.“

Dane pokrčil rameny. „Jestli si myslíte, že celá věc byla jen mou halucinací, tak jste udělali velkou chybu, když jste mě přivezli až sem. Pokud samozřejmě nebyl pád toho letadla zase jen vaší halucinací.“

„Já nechci zpochybňovat vaše svědectví,“ řekl Freed. „Dělám jen svoji práci.“

„To víím,“ odpověděl Dane, „ale nezapomínejte, že jste přišel vy za mnou.“

„Slyšel jsem, že na MACV-SOG rozdávali svým lidem drogy,“ pokračoval Freed a ignoroval Daneovu poznámku.

Dane přikývl. „Na některých misích jsme používali amfetaminy, pokud se mise protáhla na několik dní, ale na té, o které jsem mluvil, jsme nic nebrali. Na to byla příliš krátká.“

„Měli jste s sebou nějaké chemické zbraně, které byste použili proti nepřátelům?“ zeptal se Freed.

„Ne.“

„Ale...“ začal Freed, ale Dane mu skočil do řeči.

„Poslouchejte,“ řekl a ukázal na magnetofon na stole. „To vy jste mi řekl, že zpráva mého starého oddílu je pravá a teprve dva dny stará. A že byla odeslána odtud.“ Daneova pěst dopadla na mapu. „Takže pokud nelžete vy, znamená to, že musíte věřit tomu, že mluvím pravdu.“

„Ehm...“ pozornost všech upoutal Beasley. „Mohl byste trochu podrobněji popsat tu věc, kterou zastřelil velitel vašeho oddílu?“

Dane nedbal na Freedův rozzlobený pohled a popsal tolik podrobností, na kolik si vzpomněl.

Jakmile skončil, Beasley vytáhl ze svého kufříku desky, kterými se rychle prohrabal, a zastavil se u jedné strany. „Vypadalo to takhle nějak?“

Dane se podíval na snímek kamenné sochy a pak na profesora. „To je přesně ono.“

„Hmm,“ řekl jenom Beasley.

„Odkud je ten obrázek?“ chtěl vědět Freed.

„Z Angkor Watu,“ odpověděl Beasley. „Před chrámovou zdí.“

„Co to je?“ zeptal se Freed, vzal od profesora desky a studoval obrázek zblízka.

„To je bytost z kambodžských mýtů,“ odpověděl Beasley. „Zdá se, že mýty ožívají.“

Dane prolistoval obsahem desek a prohlížel si další sochy. Nebylo tu žádné zobrazení válcovitého předmětu, který dostal Castlea. Zastavil se u jedné stránky. „Co je tohle?“

Beasley se podíval, na co ukazuje. „To je *naga*.“

„Ve strážní věži, kterou jsme našli, to bylo v každém rohu,“ řekl Dane.

Beasley přikývl. „To není nic mimořádného. *Naga* je v sanskrtu výraz pro hada. V této části světa je *naga* posvátný had.

Hraje důležitou roli v mytologii jihovýchodní Asie i v hinduismu. Je to tu vlastně asi ten nejdůležitější symbol. Podle hinduistické mytologie je *naga* stočený pod bohem Višnu, kterého podporuje na vesmírném talíři. Had také polyká vody života, osvobozené tím, když Indra zasáhl hada bleskem a porušil jeho kůži.

Zajímavé ale je,“ pokračoval Beasley, „že toto slovo se rozšířilo daleko za hranice světa sanskrtu. V Egyptě a dokonce i ve Střední a Jižní Americe se používá slovo *naga*, ovšem zde znamená někoho, kdo je obdařen moudrostí. V Číně představuje *naga* draka a je spojováno s císařem neboli synem nebe.“

Beasley se na chvíli odmlčel a pak se znovu dal do řeči. „Existují určité okrajové skupiny, které věří, že slovo *naga* je jedno z nemnoha slov původního, všeobecného jazyka, která přežila do moderních řečí. Jazyka Atlantidy.“ Beasley ignoroval pohledy ostatních, které toto prohlášení vyvolalo. „Mýtus hada je samozřejmě daleko rozsáhlejší než slovo *naga*. I nejstarší mýty křesťanství obsahují hada.“

„Tvrdíte, že tohle je ta věc, kterou jste zastřelili?“ Freed zíral na první obrázek.

„Ano,“ přikývl Dane.

„Chci stručné shrnutí poznatků o Angkor Watu, než přistaneme,“ řekl Michelet. „Chci vědět všechno, co se ví.“

Beasley pokrčil rameny. „To zvládnou během deseti minut, protože toho mnoho nevíme.“

„Zatím si to připravte,“ řekl mu Freed zastřeným hlasem a otočil se k Daneovi.

Vyptávali se ho na další detaily, ale přes všechny noční můry, které měl během posledních let, jim nemohl říct o mnoho víc. Vycítil, že Freed ví, že jim neříká všechno, ale Dane jim sdělil vše, co potřebovali vědět. Svoje záležitosti si nechá pro sebe.

„Mám taky jednu otázku,“ řekl Dane během jedné krátké odmlky mezi dvěma dotazy, které směřovaly na něj. „Jak se chcete do té oblasti dostat?“

Freed vytáhl zpod mapy kousek průhledné fólie a položil ji nahoru. „Tohle je obrys bezletové zóny, kterou vyhlásilo vojenské letectvo během vietnamské války.“

Byla to trojúhelníková oblast pokrývající několik set čtverečních kilometrů severní části střední Kambodže. Dane se na ni podíval podrobněji. Východní strana trojúhelníku probíhala podél řeky, kterou překročil před tolika lety.

„Kde přesně spadlo vaše letadlo?“ zeptal se.

Freed označil lihovým fixem místo na fólii. Bylo uvnitř trojúhelníku, asi pět kilometrů od východní strany. „Tady někde,“ řekl Freed.

„Kdy se objevily první problémy s letadlem?“ pokračoval Dane ve vyptávání.

Freed vyznačil další bod, tentokrát asi deset kilometrů od prvního, kousek za hranicí trojúhelníku.

„Je větší,“ podotkl Dane.

„Co je větší?“ zeptal se Michelet.

Dane ukázal. „Ten trojúhelník. Jestliže ovlivnil vaše letadlo tak brzy, znamená to, že překročil řeku.“

Ostatní tři chvíli zírali na mapu.

„Ta stará strážní věž, kterou jste našli,“ vzpomněl si Beasley.

„Ano?“ řekl Dane.

„Kde byla?“

Dane se zadíval na mapu. „Jestli, jak říkáte, jsem byl tady, pak ta věž byla tady na tom vyvýšeném místě východně od řeky.“ Dane si v duchu převedl vrstevnice na mapě do trojrozměrného obrazu. „Přímo tady.“

Freed to místo označil. „To by mohlo být dobré místo, kde začít.“

„To je váš úkol, pane Freede,“ řekl Michelet. Otočil se na Beasleye. „Nastal čas, abyste si zasloužil svoje peníze. Řekněte nám všechno o Angkor Watu a o soše toho stvoření, které podle Daneových slov zastřelil velitel jeho oddílu.“

Beasley přikývl. „Jestli chcete vědět něco o Angkor Watu, musím vás nejdřív ve stručnosti seznámit s dějinami Kambodže, protože Angkor Wat přijde na řadu až později.“ Beasley mávl nad mapou svou tučnou rukou. „Kolem roku 800 našeho letopočtu byla celá tato oblast pod kontrolou Khmerské říše. Většina lidí slyšela o Angkor Watu, což je masivní chrámový komplex ve

starém městě Angkor Thomu, které leží tady, ale prvním hlavním městem Khmerů byl Angkor Kol Ker.“

„Myslel jsem, že jste říkal, že to je jenom legenda?“ přerušil ho Michelet.

„Někdy musíme všichni pracovat s legendami,“ odpověděl Beasley. „A často také bývá na legendách nemalé zrunko pravdy. Koneckonců, legendy nevznikají z ničeho nic. V základu každé legendy je vždycky nějaká skutečnost.“

„Odkud vlastně pocházejí Khmerové?“ zeptal se Dane.

Beasley pokrčil rameny. „Kdybych na to dokázal odpovědět, vyřešil bych jednu z největších záhad v tomto konci světa. To nikdo doopravdy neví. Historicky to vypadá, jako kdyby se Khmerové objevili odnikud, a o tisíciletí později jejich království zmizelo a město bylo opuštěno. Od pátého do patnáctého století byla Khmerská říše nejsilnějším státním útvarem v jihovýchodní Asii a město Angkor Thom, jehož součástí byl i chrám Angkor Wat, bylo jedním z největších měst na světě.“

Beasley pokračoval: „Na samém počátku této říše, před založením Angkor Thomu, ale měl být hlavním městem Khmerů Angkor Kol Ker. Toto město bylo opuštěno a král se roku 800 odstěhoval na jih, aby založil Angkor Thom. Odborníci pořád diskutují o tom, proč se rozhodli k přestěhování a kde ležel Kol Ker.“

„Kdy byl založen Angkor Kol Ker?“ zeptal se Dane.

„O Khmerské říši se poprvé zmiňují čínští historikové v pátém století, což je důvod, proč jsem říkal, že tato říše vydržela tisíc let. I podle těchto zmínek ale Khmerská říše existovala už dlouho předtím. Někteří dokonce naznačují, že několik tisíc let předtím, což je docela pozoruhodné, když se nad tím zamyslíte. Vlastně,“ – zdálo se, že si Beasley svou roli přednášejícího užívá – „v jednom starém čínském textu o státu dynastie Sia, který je obvykle považován za první sjednocený čínský stát ve třetím tisíciletí před naším letopočtem, se nachází tajemná zmínka o říši daleko na jihu, jejíž obyvatelé se připlavili do Asie po velkém moři.“

Dane se zamračil. „Po jakém velkém moři?“

„Já bych to viděl na Pacifik,“ odpověděl Beasley. „Alespoň vzhledem k zeměpisným podmínkám dané části světa, i když pro tehdejší lidi i Čínské moře vypadalo jistě jako ohromná vodní plocha.“

„Pokud to byl Pacifik,“ řekl Dane, „pak to znamená, že Khmerové sem připluli z Ameriky tři tisíce let před Kristem?“

„Možná ještě podstatně dříve,“ odpověděl Beasley.

„Ale...“ Dane zavrtěl hlavou. „Ale já jsem si myslel, že Tichý oceán byl za tehdejšího stavu navigačních schopností a lodí nepřekročitelnou překážkou.“

Beasley pokrčil rameny. „Nejde jen o loď. Sama civilizace se neměla nikde na planetě objevit dříve než v roce 3000 před naším letopočtem, a to v Mezopotámii a Číně. Jak tedy mohli tito lidé, kteří zjevně byli na vysoké civilizační úrovni, přeplovout Pacifik a usadit se v Kambodži v době, kdy podle historiků žádná pořádná civilizace ještě neměla existovat? To je docela hádanka, nemyslíte?

Všichni jste se po mně divně podívali, když jsem se zmínil o Atlantidě, ale na té legendě by mohlo být něco víc, když si začnete spojovat různé pověsti z různých částí světa. S tím, co momentálně vím, bych za to hlavu na špalek nedával, ale rozhodně nemohu vyloučit možnost existence takového místa a to, že zakladatelé Angkor Kol Keru byli uprchlíky z Atlantidy.“

„Kde měl být ten Angkor Kol Ker?“ zeptal se Dane, který si vzpomněl na slova umírajícího důstojníka CIA a chtěl se soustředit pouze na současný problém.

Beasleyova ruka opsala nad mapou široký oblouk. „To nikdo přesně neví. Ale podle odhadů to mělo být někde severně a východně od Angkor Thomu a pozdějších paláců, které tu byly vystavěny. Nejpravděpodobnějším regionem je místo, kam míříme, oblast Banteay Meanchey. Džungle dokáže zakrýt jakékoliv město během několika let a tato oblast rozhodně zatím nebyla podrobně zmapována.“

„Proč ti lidé opustili Angkor Kol Ker?“ zeptal se Dane.

Beasley se ve svém sedadle předklonil. „Ať už se tam teď děje cokoli, rozhodně to vypadá jako dostatečný důvod pro

přestěhování města, že? Ta strážní věž, kterou jste popsal, mohla být postavena z toho důvodu, aby hlídala ten trojúhelník.“

„Jak dlouho byl Angkor Kol Ker hlavním městem Khmerské říše?“ zeptal se Michelet.

„To nevím,“ odpověděl Beasley. „Nikdo to neví. Jediné oficiální dějiny Khmerů, na kterých se historikové shodnou, začínají rokem 802 v Angkor Thomu. Jak jsem říkal, předtím mohli žít stovky, ne-li tisíce let v Angkor Kol Keru. A Bůh ví, kde byli ještě předtím.“

Michelet se postavil a začal přecházet uličkou sem a tam. „To je všechno nesmysl. Mluvíte o událostech, ke kterým mělo dojít před tisícem let,“ promluvil nakonec. „Co tam mohlo být před tisíci lety?“

Beasley se usmál, takže jeho tučné rty odhalily křivé zuby. „Viděl jste někdy staré mapy? Mapy z dob, kdy se lidé stále museli odvažovat do neznámých míst, kde podle všeho, co věděli, nebyl nikdo jiný před nimi?“

Nečekal na odpověď. „Na těch mapách bývala obrovská bílá místa, oblasti, o nichž nikdo nic nevěděl a z nichž se ti, kdo se je vydali prozkoumat, nikdy nevrátili. Na taková místa staří zeměpisci často psali: Zde mohou být nestvůry.“

Beasley poklepal na mapu. „Inu, a já si myslím, že tady by mohly být –“ střílil pohledem po Daneovi „– nestvůry. Pokud je na světě nějaké místo, kde by se stále mohly ukrývat nějaké příšery, je to právě tady, ve středu kambodžské džungle, na místě, které je prakticky nepřístupné.“

„Ale vy si nemyslíte, že tam jsou nestvůry, nebo ano?“ zeptal se Dane.

„Myslím, že všechny věci lze nějak vědecky vysvětlit,“ řekl Beasley. „Dlouhé roky se lidé domnívali, že nějaká nestvůra je i v jezeře Loch Ness. Dokonce měli její fotografii, nebo to alespoň příznivci této teorie tvrdili, i když se pak ukázalo, že se jedná o padělek. Žádná nestvůra tam ve skutečnosti nebyla.“

„Jenže nad Loch Nessem nemizeli lidé ani letadla,“ poznamenal Freed.

„Myslím, že by stálo za to, abychom ještě chvíli setrvali u té analogie, kterou jsem použil před chvílí,“ řekl Beasley. „Za

starých dob označovali bílá místa na mapách poznámkami o možné přítomnosti nestvůr a démonů. Když byly později tyto oblasti prozkoumány, doplnily se mapy o to, co tam skutečně bylo.“ Znovu poklepal na mapu před sebou. „Možná je na tom místě nějaký přirozený úkaz, kterému zatím nerozumíme.“

„Abyste to mohl prozkoumat, musíte se tam nejdřív dostat,“ ozval se Dane. „A tenhle plán se zatím nikomu nevyplatil.“

„Ale pomyslete na to,“ řekl Beasley, „že kdybychom našli Angkor Kol Ker, mohli bychom možná dokázat existenci kultury, která předcházela obecně uznávaný počátek všech civilizací! A jsou-li čínské legendy pravdivé, tato civilizace možná dokonce překonala Tichý oceán a pocházela z Ameriky nebo ještě odněkud dál. To by naprosto rozbilo naše současné představy o vývoji civilizace. Otevřelo by to širokou paletu vzrušujících možností.“

Freed se naklonil kupředu a, nedbaje na profesorovo akademické vytržení, soustředil svou pozornost cele na Danea. „Ty věci, které jste popisoval – jak by mohly ovlivnit letadlo? Jak by mohly rušit navigační přístroje a vysílačky?“

„To nevím,“ řekl Dane. „Vezměte ten světelný paprsek, který zvedl Flahertyho ze země. Ten měl rozhodně nemalou sílu. Ta věc, kterou zastřelil, byla nestvůra nebo nějaký tvor, možná dokonce,“ podíval se na Beasleyho, „nějaké zvíře, které přežilo hluboko v džungli po všechny ty roky, ale to ostatní...“ Dane se odmlčel. „No, ta elipsa, která dostala Castlea, to bylo něco jiného. Nemyslím si, že by to bylo něco přirozeného, ani že to byl nějaký stroj vyrobený lidmi.“

„Já tam odtud jenom chci dostat svou dceru,“ ozval se Michelet. „Tyhle spekulace nám v ničem nepomohou.“

„Můžeme si udělat představu, čemu budeme v nečekané situaci muset čelit,“ namítl Freed.

„Možná ale existuje precedens,“ řekl Beasley. „Na planetě přece existuje další místo, kde mizejí lodě a letadla a kde byla hlášena přítomnost nestvůr. Jsem si jistý, že jste všichni slyšeli o Bermudském trojúhelníku.“

„Ach, Kristepane,“ zamumlal Freed, který se přestal tvářit bezvýrazně a poprvé dal najevo svoje pocity.

„Jen se nad tím zamyslete!“ pokračoval vzrušeně Beasley. „Bermudský trojúhelník obsahuje vodní plochu oceánu. Co když tu máme něco podobného na souši?“

„Co přesně je Bermudský trojúhelník?“ zeptal se Dane, kterého profesorova poznámka zaujala. Tahle spojitost ho nikdy nenapadla.

Beasley pokrčil rameny. „To nikdo ve skutečnosti neví. Ale je zdokumentována celá řada podivných jevů, ke kterým v té oblasti dochází. Při těch několika příležitostech v nedávné historii, kdy se lidé pokoušeli proniknout do nitra Kambodže, došlo ke zvláštním věcem i zde. A navíc,“ dodal, „mají obě oblasti tvar trojúhelníku.“

„Pánové,“ vmísil se do hovoru Michelet, „držme se toho, co víme, a neodbíhejme.“ Podíval se na hodiny na stěně kabiny. „Za šest hodin budeme v Thajsku.“

„Pořád jste nám neřekl o Angkor Watu,“ připomněl Dane Beasleyovi. Zaujalo ho, že jedna z věcí, které zaútočily na jeho starý oddíl, byla zobrazena u prastarého chrámu. Byl to první hmatatelný důkaz kromě jizvy na předloktí, že jeho vzpomínky nebyly jen noční můrou vzniklou na základě napětí z bojů. Navíc to byla spojitost s reálným světem i v tom smyslu, že tyto legendární tvorové možná kdysi skutečně žili a někteří z nich přežili hluboko v neobydlených oblastech, do kterých právě míří.

„Angkor Wat je ústředním chrámem města Angkor Thom,“ začal Beasley. „Angkor Thom bylo hlavní město známé Khmerské říše od roku 802. V tu dobu se říše rozkládala od Dangrekských hor na západě po Cardomonské hory na východě a jihu, a zasahovala k pobřeží.“

Kambodžské legendy udávají, že kdysi byla celá ta oblast součástí Siamského zálivu, ale pak se jeden princ zamiloval do dcery sedmihlavého hada, krále *Naga*, o kterém jsem se už zmiňoval. Had pak vypil veškerou vodu, aby jeho dcera měla kde žít, a tak vznikla Kambodža.“

Beasley se odmlčel, protože vycítil, že tato část nezajímá ani Freeda ani Micheleta. „Pánové, je třeba mít na paměti, že v legendách bývá ukryto mnoho pravdy.“

„Sedmihlavý had?“ zavrčel Michelet. „Mě zajímá jenom záchrana mé dcery.“

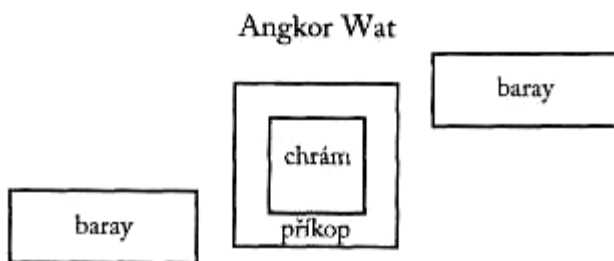
„Pokračujte,“ vybídl ho Dane.

„Dobrá,“ řekl Beasley. „Tak jenom fakta. Kromě pohoří, které Kambodžu obklopují, jsou tu dva další výrazné geologické znaky: jezero Tonle Sap a řeka Mekong. Tonle Sap je největší sladkovodní jezero v jihovýchodní Asii a je propojeno s Mekongem řekou Tonle Sap. Během období dešťů, kdy se Mekong rozvodní, teče tato řeka opačným směrem do jezera, které se zvětší na dvojnásobek. Tento fenomén je mimořádně zajímavý a způsobuje, že ohromné rozlohy země, včetně oblastí, které jsou uvnitř vašeho trojúhelníku,“ dodal Beasley a významně se podíval na Micheleta, „jsou polovinu roku zaplaveny. Tonle Sap se při povodních přibližuje na vzdálenost několika kilometrů k Angkor Watu. Nemyslím si, že by poloha města nebo chrámu byla náhodná.“

Beasley se předklonil. „Klíčem je voda. Nejen Tonle Sap a Mekong, ale voda je obecně klíčem k tomu, jak Khmerové budovali svoje města a chrámy.“ Sáhł do svého koženého kufříku a vytáhl nějaký snímek. „Tyto fotografie pořídil raketoplán v roce 1994. Je na nich Angkor Thom a Angkor Wat. Všimněte si vodních příkopů. Nikde jinde na celém světě se lidé tak usilovně nesnažili o stavbu tak masivních budov, jejichž nedílnou součástí byly vodní příkopy.“

V khmerské mytologii oddělují příkopy posvátný svět od okolního světa. Podívejte se, jak je Angkor Wat dokonale obklopený vodním příkopem.“

Dane okamžitě viděl, co měl Beasley na mysli. Chrám obklopoval tmavý pruh. „Co to je?“ zeptal se a ukázal na dva velké obdélníky po stranách chrámu.

Beasley přikývl. „To je další vodní stavba. Takzvané *baray* neboli nádrže, což je poměrně zvláštní, když uvažíme, že v této oblasti není potřeba budovat vodní nádrže kvůli zemědělství, protože tu je dostatek vody i bez nich. Tyto *baray*, které měly každá rozlohu šestnáct čtverečních kilometrů, bylo možné vypouštět do vodních příkopů kolem Angkor Thomu i Angkor Watu. Pro Khmery muselo být neuvěřitelně důležité, aby vodní příkopy nikdy nevyschly.“

Beasleyův silný prst se zabodl do čtverce, který představoval Angkor Wat. „Tento chrám je považován za jeden z největších architektonických zázraků na světě. Kdyby byl na kterémkoliv jiném místě než v kambodžských džunglích, byl by stejně známý jako velké egyptské pyramidy.“

Množství kamenů použitých ke stavbě Angkor Watu je podle odhadů opravdu přibližně stejné jako v případě Velké pyramidy v Gíze. Chrám pokrývá rozlohu celého čtverečního kilometru a jeho ústřední věž, neboli *prang*, jak se jí říká, se zvedá do výše sto padesáti metrů nad okolní vodní příkop. Je to jeden z největších chrámů na světě, podstatně větší než hlavní evropské katedrály.

Na rozdíl od pyramid ale povrch chrámu není z hladkých kamenů. Khmerové pokryli všechny dostupné plochy jemnými basreliéfy a soškami různých postav.“

Dane si všiml, že Beasleyovo vyprávění Freeda i Micheleta zaujalo a oba teď profesora pozorně poslouchají.

„Angkor Wat byl údajně postaven na základě konkrétního pojetí: aby byl schematickou interpretací hinduistického vesmíru.“

Věž ve středu představuje mýtickou horu Meru, zatímco okolní vodní příkop představuje oceán.“

„Proč říkáte, že údajně?“ zeptal se Dane.

„Musíte si uvědomit, že hinduismus a buddhismus přišly do této části světa teprve poté, co byly chrámy postaveny, takže tato vysvětlení jejich architektonické podoby, byť jsou obecně přijímána, nemohla být hnacím motorem při stavbě nebo výzdobě, ale musela být přidána dodatečně. Tuto skutečnost si řada mých vědeckých kolegů nepřipouští. To, co považují za výsledek mýtu, mohlo být ve skutečnosti příčinou jeho vzniku.

A je to právě tato původní příčina,“ zakončil Beasley, „o které věřím, že je kritická pro vyřešení této záhady, ať už objevíme cokoliv.“

„My ale nechceme řešit záhady,“ řekl Michelet. „Musíme hlavně zachránit mou dceru a ostatní.“

Beasley zavrtěl hlavou. „Myslím, že se mýlíte, pane Michelete. Myslím, že tato záhada pohltila vaši dceru – i členy vašeho oddílu,“ dodal s pokývnutím Daneovým směrem. „Nepodaří se nám splnit cíl naší cesty, pokud daleko lépe nepochopíme, proti čemu tu vlastně stojíme.“

Bangkok byl v Orientu znám jako Město hříchu. Od dnů, kdy sloužil k dočasným dovolenkám amerických vojáků bojujících ve Vietnamu až po současné bataliony japonských obchodníků, kteří sem ze svého ostrovního království jezdí na rádoby služební cesty za sexem, Bangkok sklouzl do žumpy zločinu, prostituce a korupce, kterou popravdě řečeno mocní muži Thajska vítali. Zhýralost přinášela tvrdou měnu a vzhledem k tomu, že bylo dost nepravděpodobné, že by na bahnitých březích řeky Cho Prang chtěl někdo otevřít Disneyland, musel stačit sexuální průmysl. Lidé neměli v Thajsku velkou hodnotu a přes možná nejvyšší výskyt nakažených virem HIV v poměru k počtu obyvatel se vláda nijak zvlášť nesnažila zastavit obchod s lidským masem, i když občas vydala tiskové prohlášení, v němž deklarovala opak.

V těch nejtemnějších hlubinách čtvrti červených světél u ulice Patpong, „ulice tisíce potěšení“, mezi bary, vykřičenými domy a masážními salony se krčil rekonstruovaný dvoupodlažní hotel,

jehož nedávno nabílená fasáda už získávala špinavý a plesnivý vzhled. Postranním vchodem v přízemí dovnitř a ven neustále proudili muži, na které tu čekaly mladé dívky a mladí chlapci, aby je odvedli temnými chodbami a vyplnili jejich touhy.

První patro bylo jiné. Vedla sem jediná přístupová cesta, jediné schodiště v zadní části domu. Ve stínech u schodů hlídalo několik mužů v černých oblecích s připravenými samopaly na ramenou.

Zajišťovali, aby se nahoru dostali jen pozvaní návštěvníci, a odháněli příležitostné vrávorající opilce.

Schodiště vedlo do předpokoje s kovovými stěnami a velkými trezorovými dveřmi na protější stěně. Po průchodu těmito pancéřovými dveřmi se návštěvníkovi naskytl obrázek, který by očekával spíše v podzemí Pentagonu na opačné straně světa.

Podél jedné stěny byly vyrovnány nejmodernější satelitní radiotelefony, jejichž talíře byly ukryty na střeše mezi holubníky a překližkovými boudami. Na další stěně byla přidělována elektronická mapa jihovýchodní Asie, dva a půl metru široká a dva metry vysoká. Proti ní stály tři řady počítačů, obsluhovaných upravenými mladými muži a ženami. Vzadu v místnosti, nejdále od dveří, byl stupínek, obklopený zvukotěsným, neprůhledným a neprůstřelným sklem. Uvnitř bylo jediné křeslo, obrácené k polici s počítači.

Na tom křesle zrovna seděl starý muž, který pomalu louskal mezi vrásčitými prsty arašídů a slupky odhazoval na podlahu. Ke skleněným stěnám měl připevněné tři řady snímků, které sem ofaxoval během svého letu do Thajska.

Otočil se, když na sluchátku jednoho z telefonů zapívalo červené světlo. Zvedl je.

„Foreman.“

Hlas na druhém konci linky překypoval špatně utajovaným hněvem. „Foremane, tady je Bancroft. Jen jsem vám chtěl říct, že jsme přišli o Jasně oko.“

Foremanovo bílé obočí se vyklenulo. „Přišli jsme o ně?“

Bancroft mluvil úsečně a odměřeně. „Je pryč, Foremane. Zničené. Provádělo snímání té oblasti, přesně jak jste chtěl, a něco proti němu vystřelilo nahoru a zničilo ho. Nějaký druh

energetické zbraně. Co se tam, kurva, děje?“ Bancroftův hlas byl při poslední větě posazen o několik tónů výš.

„To nevím,“ odpověděl Foreman. „Proto jsem chtěl použít Jasně oko. Máme z něj nějaká data?“

„Ještě nemám všechny informace,“ řekl Bancroft. „Nechám si od NSA poslat všechno, co mají. Hlavním problémem ale je, že mám za zády některé zatraceně mocné lidi, protože jsme nechali vybuchnout velký jaderný reaktor na oběžné dráze dvě stě kilometrů od Země. Víte, co to znamená? Máte tušení, co to znamená?“

„To znamená, že v Angkorské bráně je něco, co se nerado fotí,“ odpověděl Foreman. „A také to znamená, že něco poprvé vyšlo ven z těchto bran. Tedy pokud víme,“ dodal Foreman.

„Jděte k čertu s těma vašima bránama!“ zařval Bancroft. „Neměli jsme mít na oběžné dráze ten reaktor. Vlastně jsme tam neměli mít žádný reaktor. Tím jsme porušili všechny smlouvy ohledně kosmického výzkumu, které tahle země kdy podepsala. A to nemluvím o tom, že ten reaktor byl propojen s laserem, namířeným dolů k Zemi. Tahle drobnost porušuje i všechny vojenské dohody, na které jsme kdy přistoupili.“

„Já jsem váš satelit nezničil,“ řekl Foreman vyrovnaně. „Ale zjistím, kdo to byl.“

„To byste tedy, sakra, měl.“

Foreman se ve svém křesle opřel a snažil se neztratit sebeovládání. „Pane Bancrofte, navrhuji vám, abyste zapomněl na to, co tomu bude říkat tisk, pokud to zjistí, a místo toho zvážil tu skutečnost, že *my* nemáme žádnou zbraň, která by byla schopná vystřelit ze Země dvě stě kilometrů nahoru a zničit družici na oběžné dráze, ale někdo nebo něco v Angkorské bráně takovou zbraň má. Řekl bych, že to je momentálně daleko naléhavější problém.“

Na druhém konci linky se na okamžik rozhostilo ticho. „No dobře, Foremane. Ještě se vám ozvu. Musím jít informovat starého pána, a tomu se to líbit nebude.“

Telefon zmlkl. Foreman by se usmál, kdyby nebylo posledních událostí – pokoušel se dostat k prezidentovi po celých posledních pětadvaceti letech, ale vždycky byl zastaven Bancroftem nebo jinými

tupohlavými byrokraty, z nichž nikdo nevěřil, že se jedná o reálnou hrozbu. Teď to bylo tu.

Foreman se podíval na postavu, která se tiše objevila po jeho pravici. Jeho hlas byl sotva o něco hlasitější než šepot, když oslovil ženu, která se mezitím přesunula před něj. „Zdravím vás, Sin Fen,“ řekl Foreman.

Byla to nápadná žena, jednak svou výškou a jednak svou krásou. Byla skoro sto devadesát centimetrů vysoká a měla orientální rysy. Jako uhel černé vlasy lemovaly vystouplé lícni kosti, nad kterými se tmavé oči tvaru mandlí upřeně dívaly na muže v křesle. „Michelet přistane na letišti za dvě hodiny,“ řekla.

„A co Dane?“ zeptal se Foreman.

„V Americe nastoupil na palubu. Je logické předpokládat, že je pořád v letadle.“

„Už ho cítíte?“ ptal se Foreman.

„Blíží se,“ řekla Sin Fen. „Cítím, že sílí.“

„Co ostatní?“

„Ostatní, kteří jsou tady, nebo ostatní, kteří se tam vydali?“ zeptala se žena tajemně, ale Foreman jí rozuměl.

„Ti, kteří jsou tady.“

„Nechávám je sledovat. Myslím, že se pokusí zastavit Micheleta ještě předtím, než začne.“

„A ti, kteří se vydali do Kambodže?“

„Jak jste předvídal. Což je důvod, proč si Michelet vzal s sebou Danea.“

„Máte nějaké informace o jejich zmizení?“ pokračoval Foreman.

„Záchranný tým koordinovaný mužem jménem Lucian, který zastupuje Micheletovy zájmy v této zemi, překročil hranice Kambodže během tří hodin po pádu *Lady Gayle*.“ odpověděla Sin Fen. „Tým letěl na palubě vrtulníku CH-53.“ Její oči zabloudily od Foremana k snímkům, připevněným na sklo. „Jakmile vrtulník přeletěl hranice brány, bylo s ním přerušeno veškeré spojení. Od té doby se neozvali.“

Foreman rychle sdělil Sin Fen, co se stalo s Jasným okem. Její tvář na sobě nedala znát žádnou emoci, kterou v ní tato novinka

vyvolala. Když domluvil, vyplivl fax vedle něho několik listů papíru.

Foreman zvedl horní z nich a podíval se na něj. Vypadalo to, že Jasně oko fungovalo, i když jen krátkou dobu. Přimhouřil oči a prohlížel si to, co ukazoval snímek. Pak jej podal Sin Fen. „Aspoň známe polohu *Lady Gayle*.“

Sin Fen se podívala na snímek a pak na Foremana. „To letadlo je hodně zvláštní.“

„To je slabé slovo,“ poznamenal Foreman.

„Musí tu být nějaký důvod, proč s tím letadlem dělat něco podobného.“ Znovu si zvedla snímek k očím.

„Přesně toho se také bojím,“ řekl Foreman.

„Měla bych to předat Micheletovi?“

„Ve vhodnou dobu,“ odpověděl Foreman.

Zvedl další listy. Na vteřinu zavřel oči a pak je podal Sin Fen.

„Odkud to je?“ zeptala se Sin Fen.

„Z brány Bermudského trojúhelníku,“ odpověděl Foreman. „Z Bermudského trojúhelníku.“

„Je znovu aktivní,“ řekla – bylo to konstatování, ne otázka.

Foreman přikývl. Z faxu vyjžděly další stránky. Foreman se podíval na každou z nich a pak na Sin Fen. „V osmi bránách dochází k poruchám. Žádná z nich se ještě neotevřela, ale při rychlosti, jakou to postupuje, se to stane brzy. Dvě jsou poblíž Spojených států. Některé jsou u obydlených oblastí.“

„Jak se to vůbec může dít?“ zeptala se.

„Nevím, ale musíme to zjistit.“

„Možná byste měl informovat pana Bancrofta,“ podotkla Sin Fen.

„To udělám. Myslím, že nám teď bude věnovat pozornost. Nebo lépe řečeno, teď bude věnovat pozornost Angkorské bráně.“

„Co budete dělat s těmi ostatními místy?“ zeptala se.

„Mým prvotním zájmem je brána v Bermudském trojúhelníku poblíž Miami. Přesunu tam nějaké síly, ale protože vlastně nevíme, čemu čelíme, je obtížné odhadnout, jak bychom měli reagovat. Doufám, že se nám podaří získat alespoň nějaké odpovědi z Angkorské brány.“

„A co brána v Ďáblově moři?“ zeptala se Sin Fen. „Jak reagují Japonci?“

„Zpravodajské služby hlásí, že Japonci k této oblasti stahují řadu ponorek a lodí. Spojil jsem se s profesorem Nagojou a jsme připraveni se vzájemně informovat o dalším vývoji.“

„Co Rusové?“

„Sledují své dvě známé brány. V Černobyli samozřejmě mohou pracovat jen zpozzdálí. U jezera Bajkal mají svůj vlastní pozorovací tým. Jsem s nimi v kontaktu, ale myslím, že s nimi bude horší spolupráce než s Nagojou, jestli na něco přijdou.“ Foreman se zašklebil. „Staré myšlení odchází pomalu. Je tu ve hře mnoho podezřívavosti a než se rozhodneme opravdu pracovat spolu, mohlo by být pozdě.“ Sin Fen se otočila k odchodu, ale Foreman ji ještě oslovil: „Sin Fen.“

Zastavila se a otočila k němu jen hlavu, takže se na něj dívala koutkem oka. „Ano, pane Foremane?“

„Buďte jim nablízku.“

„Ano, pane Foremane.“

Zvedl snímky z faxu. „Nezbývá mnoho času.“

„Ne, pane Foremane, to nezbývá.“

„Sin Fen,“ zastavil ji ještě jednou. „Myslím, že to je začátek nejhorší noční můry lidstva, a my jsme jediní, kdo to ví.“

Sin Fen přikývla. „Ale nezapomeňte na to, jak málo toho víme.“

„A z toho mám právě největší strach,“ přiznal Foreman.

7. kapitola

„Máte tušení, kdo je tím špiónem?“ zeptala se Ariana tiše. Ingram už přes hodinu dešifroval data.

„Ne,“ řekl. „Jakmile se dostanou na družici GPS, může signál pokračovat kamkoliv. Může ho přijímat kdokoli na celé planetě, pokud má GPR.“

„Ale co naše normální odesílání informací? Nemí tedy přístupné všem?“

„Jak jsem říkal, někdo se na nás musel napojit. Kromě toho jsou data zakódovaná. Pro kohokoli, kdo nezná kód, nebo nezakódovaná data, podle kterých pak kód rozluští, by byly jen nesrozumitelnou změť znaků. Muselo to být právě takhle. Je to opravdu chytrá metoda.“

„Napadá vás, kdo za tím stojí?“

„Nejpravděpodobnější je Syn-Tech,“ odpověděl Ingram. „Mají potřebnou technologii a dost peněz na to, aby získali přístup k vysílači GPS.“

„Skvělé,“ zamumlala Ariana. „Přesně tohle potřebujeme. Mohl Syn-Tech sabotovat náš let?“

Ingram zavrtěl hlavou. „To by nebylo moc chytré, když mají na palubě svého špióna. Předpokládal bych, že by ho chtěli zpátky živého. Kromě toho by takovouto sabotáží ničeho nedosáhli. Chtěli by přece získat všechna data, stejně jako my. Nezapomeňte, že jsme spadli ještě před přeletem nad cílovou

oblastí.“ Zvedl ruku s CD diskem. „Máme možná tak čtvrtinu toho, co jsme chtěli.“

Ariana od něj disk vzala a nechala ho vklouznout do náprsní kapsy své košile. „Třeba to ten špion zpackal. Syn-Tech třeba chtěl data, ale nechtěl, abychom je měli i my. Možná to ten špion spustil příliš brzy.“

Oba se ohlédlí po místnosti, kde seděli ostatní, ozařovaní chabým nouzovým osvětlením, zářícími obrazovkami svých počítačů a zlatavou září vycházející z okolí Arguse.

„Ten špion může být po smrti,“ poznamenal Ingram.

„Může, ale to nevíme jistě,“ odvětila Ariana. „Nenapadá vás, kdo by mohl mít znalosti a odbornost k odesílání a kódování dat?“

„Kdokoliv s příslušným výcvikem,“ řekl Ingram. „A odeslat něco z hlavního počítače mohl každý, kdo k němu měl přístup.“

„Kruci,“ zahučela Ariana. „Ten mají všichni.“

„Museli podplatit někoho u NSA, aby se mohli svézt na našem signálu GPS,“ podotkl Ingram.

„To si klidně mohli dovolit,“ odpověděla Ariana. „Zaplatili jsme čtyřicet milionů za tohle vybavení a několik dalších milionů na úplatky, abychom se sem vůbec dostali. Klidně si mohou dovolit pustit chlup, aby nám mohli ukrást data poté, co uděláme veškerou práci.“

„Nemyslíte, že máme daleko větší problémy?“ upozornil ji jemně Ingram a ohlédl se na Carpenterovou, která sledovala, jak se zlatý paprsek napojuje na další součásti Arguse, „než úvahy o tom, kdo je špion?“

Ariana neodpověděla, což byl jediný náznak toho, že mu dává za pravdu. S tím špionem se vypořádá, až se odtud dostanou.

„Máte nějakou představu o tom, co by to mohlo být?“ zeptala se Ingrama a ukázala na Arguse.

Povzdechl si. „Na základě toho, jak to vypadá, bych řekl, že to je čistá energie v podobě atomárního laseru.“

„Atomárního laseru?“ zopakovala Ariana.

„Optický laser funguje na principu vysílání fotonů, které mají nulovou klidovou hmotnost a pohybují se rychlostí světla,“ vysvětloval Ingram. „Atomární laser vyzařuje atomy, které mají

sice nenulovou klidovou hmotnost, ale zároveň také charakter vlny. Víím, že s tím několik lidí experimentuje na poli superpočítačů, ale podle toho, co jsem slyšel, zatím nikdo nepokročil z teorie do praxe.“

„Tam vzadu to není žádná teorie,“ řekla Ariana.

Ingram si promnul čelo. „Problém s vývojem atomárního laseru byl vždycky ten, že je musíte mimořádně ochladit, aby se dostaly do společného kvantového stavu a chovaly se koherentně.“

„Jak může být někdo tady uprostřed Kambodže schopen chladit atomy?“ zeptala se Ariana.

„To nevím,“ řekl Ingram. „Ve Státech máme jen dvě laboratoře s potřebným vybavením. A to zařízení se nedá zrovna jednoduše přenášet.“

„Jaké výhody má atomární laser oproti optickému?“ pokračovala Ariana ve vyptávání.

Ingram pokrčil rameny. „To taky přesně nevím. Jeho možnosti jsou neomezené – od superpočítačů až po kdovíco.“

„Myslíte si, že se to napojilo na Argus s nějakým záměrem?“

„Tím jsem si jistý,“ řekl Ingram. „To, jak se ten paprsek napojuje na jednotlivé součásti počítačového hardwaru, není rozhodně náhodné.“

„Ale proč?“

„To je klíčová otázka, spolu s tím, kdo to dělá,“ přikývl Ingram.

„Proč by někdo, kdo má atomární laser, ztrácel čas s Argusem?“ zeptala se nahlas Ariana. „Aby získal naše data? Ale jak jste říkal, neměli jsme šanci získat dostatek dat, než jsme spadli.“

„To je stejný problém, jaký má i náš špion,“ poznamenal Ingram. Přejel si rukou po řídnoucích vlasech. „Nejsem si jistý, jestli je důvodem náš průzkum. Mám pocit, že jde o něco úplně jiného.“

„Jako co například?“

„Já...“

„Nevím,“ dokončila za něj Ariana. „Projděte to, co máme, a pokuste se na něco přijít,“ řekla.

„Dobře.“

Ariana odešla dopředu do Hudsonovy komunikační místnosti.
„Máte něco?“

Hudson vypadal unaveně. Kombinace napětí a zranění ho pomalu udolávala. „Vzpomínáte si, že jsme těsně před dopadem zachytili vysílání?“

Ariana přikývla.

Hudson otočil knoflíkem. „Tak to je ono.“

Ozvalo se hlasité zasyčení statické elektřiny, přerušované zkomoleným hlasem. „Tady... Romeo... ověření... už... jsme... Kansas... préríjní... opakuji... oheň.“

„Bylo to na spodním okraji FM,“ řekl Hudson. „Tato část spektra je obvykle vyhrazena pro vojenské účely.“

„Napadá vás, co by to mohlo znamenat?“

„Vůbec. Je to příliš přerušované, abychom mohli pochopit smysl.“

„Máte ještě něco?“ zeptala se Ariana.

„Počítač právě prohlíží pásmo FM. Myslím, že vysílačka funguje, ale nezachytili jsme žádné signály. Člověk by si mýsl, že kdyby nás ze vzduchu hledaly nějaké záchranné týmy, soustředily by se na naši poslední polohu před tím, než jsme ztratili spojení, a vysílaly by spoustu signálů. Už jsme na zemi dvacet hodin.“

Hudson nahlas vyslovil otázku, která ji trápila už dlouho. Vrtulník z Phnompenhu k nim mohl dorazit během několika hodin. Byla si jistá, že její otec o pádu letadla ví. To, že se nikde neobjevovala žádná známka po nějaké pátrací skupině, mohlo mít několik důvodů, a žádný z nich nebyl dobrý.

„Tak dobře. Pokračujte s monitorováním,“ řekla Ariana a odešla zpátky za ostatními do hlavní přístrojové místnosti.

„Už jste přišel na to, proč jsme spadli?“ zeptala se Ingrama, jakmile vešla dovnitř.

Ingram držel v ruce nějaké papíry. „Pokud to mohu z těch dat poznat, postihla nás těsně před havárií kaskáda selhání jednotlivých systémů. Můžu vám odříkat přesné pořadí, ale v zásadě se porouchalo rychle po sobě veškeré zařízení, které pracuje s elektromagnetickým zářením. Proč, to nemám

sebemenší ponětí, až na to, že muselo dojít k masivnímu rušení.“ Přešel ke stolu, na kterém byla rozložená mapa. „Mám tu naši poslední pozici předtím, než se přerušilo spojení s GPS.“

Ariana k němu přešla spolu s ostatními a zírala na mapu, přišpendlenou ke stolu. Ingram položil na mapu prst. „To je naše poslední známá poloha. O pět vteřin později přestal pracovat hlavní počítač. Odhaduji podle paměti, že jsme nemohli dopadnout déle než třicet vteřin poté. Záložní počítač mi také poskytl údaj po posledním známém směru letu.“ Zvedl tužku a narýsoval krátkou čáru. „Myslím, že jsme tady. Někde kolem tohoto bodu.“

„Ježíši,“ vykřikl Mansor, „podívejte se na ten terén! V takové kopcovité džungli přece žádné letadlo nemohlo neporušeně přistát.“

„Piloti možná našli nějakou přistávací plochu?“ navrhl Daley.

„Kde?“ zeptal se Mansor. Přejel rukou po mapě. „V okruhu sta kilometrů odsud tu není nikde ani žádné město, nemluvě o přistávací ploše. Měli bychom být roztroušeni v malých kouscích po celém okolí.“

„Ale my jsme přistáli poměrně neporušeně,“ poznamenala Ariana. „Jak to?“

„To bych se musel jít podívat ven z letadla,“ řekl Mansor.

„To ani náhodou!“ vykřikl Herrin. „Něco tam venku je.“ Divoce se rozhlížel po ostatních. „Copak to necítíte? Něco tam venku na nás čeká. Dostalo se to do Argusu. Hledá si to o nás informace. Jestli půjdete ven, dostane vás to stejně jako Craigha!“

„Tady uvnitř jsme slepí,“ namítl Mansor. „Já chci vědět, co se, ke všem čertům, tam venku děje.“

„Myslím, že je načase, abychom přinejmenším...,“ začala Ariana, ale z palubního telefonu se rozlehl Hudsonův hlas.

„Zachytili jsme nějaký signál na vlnách FM!“

Ostatních šest lidí se nahrnulo dopředu k Hudsonovu křeslu. Hudson měl na uších sluchátka a prsty ovládal tlačítka jedné ze svých vysílacích souprav. „Je to morseovka,“ řekl tiše, zatímco usilovně naslouchal a pravou rukou si znamenal tečky a čárky. Všichni se nahloučili do malého prostoru kolem něj.

Levou rukou se hrabal v zásuvce pod svým stolem. Vytáhl podivnou pomůcku, kterou si položil vysoko na své stehno, nad zranění. Pak na ní začal vyťukávat odpověď.

Čekali skoro minutu, než si Hudson sundal z hlavy sluchátka. „Spojení se přerušilo.“

„Co říkali?“ ptala se Ariana. „Kdo to byl?“

„To ještě nevím,“ řekl Hudson. „Musím vyluštit tu morseovku. Už jsem to dlouho nedělal.“

„Co jste tedy signalizoval, když nevíte, co stálo v tom vzkazu ani kdo ho vyslal?“ zeptala se Ariana.

„Poslal jsem mezinárodní signál SOS. Ale nemyslím si, že ho zachytili. Jejich vzkaz se opakoval pořád dokola a pak ztichl.“

„Sakra,“ ulevila si Ariana. Ukázala na Hudsonův zápisník. „Co se v tom vzkazu říká?“

Hudson jej přepisoval velkým tiskacím písmem. Ještě jednou výsledek překontroloval a pak jej zvedl, aby se ostatní mohli podívat:

*O-D-E-J-D-E-T-E-N-E-B-O-Z-E-M-R-E-T-E-
D-V-A-N-A-S-C-T-H-O-D-I-N-
O-D-E-J-D-E-T-E-N-E-B-O-Z-E-M-R-E-T-E-
D-V-A-N-A-S-C-T-H-O-D-I-N-*

„To je celé. Pořád se to opakovalo,“ poznamenal k tomu Hudson.

„Odejděte, nebo zemřete, dvanáct hodin,“ přečetla nahlas Ariana a podvědomě se podívala na hodinky, které ovšem nefungovaly.

„To nezní moc přátelsky,“ podotkl Ingram.

„Kdo to poslal?“ zeptala se Ariana.

„Váš odhad je stejně dobrý jako můj,“ odpověděl Hudson.

„Mohl to být ten samý chlápek, který vyslal tu zprávu, již jsme zachytili těsně před havárií?“ ptala se dál Ariana.

„Možná,“ řekl Hudson. „Teď mohl použít morseovku, protože dosáhne do větší dálky a spotřebovává méně energie.“

Ariana si zprávu přečetla ještě jednou. „Důležitá otázka zní, jestli je ten vzkaz vůbec určený pro nás.“

„Já bych řekl, že ano,“ odpověděl Hudson. „V téhle oblasti nikdo jiný nic nevysílá.“

Ariana se podívala na stěny letadla. „Budeme muset zjistit, co se děje, a pomoci si sami. Od dopadu už uběhla příliš dlouhá doba. Nemůžeme tady jen tak zůstat a doufat, že na nás nakonec někdo narazí.“

Nechala si pro sebe obavu z toho, že ten, kdo jim poslal tuto zprávu, ví víc, než oni, a že letadlo jim poskytuje falešnou záruku bezpečí. Ať už otevřelo kokpit cokoliv, stejně snadno by to mohlo otevřít i zadní části letadla. A pak tu byl ten zlatý paprsek napojený na Arguse. Ariana netušila, co to bylo ani proč se to stalo, ale měla silné tušení, že to není nic dobrého. Její analytická mysl byla přetížena daty, kterým nerozuměla, a proto se rozhodla dát na svoje instinkty.

„Tak dobře,“ řekla nahlas. Rozhlédla se po ostatních a každému z nich se krátce podívala do očí. „Takže teď uděláme to, že...“

Náhle se nalevo od letadla ozval syčivý zvuk. Všichni sebou trhli a ohlédli se. V úrovni kolen se najednou objevil malý otvor o průměru pěti centimetrů, vyrazil z něj jasný zlatý paprsek světla, dotkl se rohu stolu s počítačem, provrtal jej, narazil na protější stěnu letadla, kde chvíli syčel, až ji nakonec prorazil. Zůstával ve vzduchu jako mříž, která protínala místnost.

„Ježíši!“ Herrin se schoval za stůl. „Jdou si pro nás!“

„Uklidněte se!“ okřikla ho Ariana. Několik okamžiků počkala, jestli se nestane ještě něco dalšího, a pak přešla k paprsku. Viděla ty nejmodernější lasery, ale stejně jako ten druhý zlatý paprsek u počítače tohle bylo něco jiného. Každých několik vteřin se jí zdálo, že v proudící energii vidí nějakou drobnou změnu, ale nemohla si být jistá.

„Další atomární laser?“ zeptala se, když se k ní připojil Ingram.

„Pravděpodobně, ale nejsem si jistý ani u toho prvního, takže to nemohu vědět určitě,“ odpověděl Ingram. „Nevíte někdo, co to je?“

Carpenterová vzala kousek papíru a projela s ním paprskem. Paprsek papír hladce prorážel a hmota papíru v něm jednoduše

mizela beze stopy. „Nevím, co to je, ale rozhodně bych se tomu nechtěla dostat do cesty.“

„Třeba je to záchranný tým, který se pokouší dostat dovnitř,“ napadlo Daleye.

Mansor si odfrkl. „Měli by to o dost jednodušší, kdyby prostě otevřeli nouzový východ,“ odpověděl a ukázal k nouzovým dveřím nad křídly. „Nebo kdyby zaklepali na hlavní dveře.“

„Myslím...,“ začala Ariana, když tu místnost naplnil ten samý zvuk, jaký slyšeli po Craightově únosu – znělo to, jako kdyby se něco neuvěřitelně obrovského plazilo po střeše letadla.

Ariana přihlížela, jak zlatý paprsek na několik vteřin trochu pobledl, ale náhle zazněl hluk, který jí projel přímo do mozku. Bylo to vysoko posazené, ohlušující skřípání, jako kdyby na několika různých frekvencích byly trhány na kusy molekuly samotného vzduchu.

Po třech sekundách hluk ustal, jen aby ho následovalo další pronikavé syčení. „Pozor!“ vykřikla Ariana, ale bylo příliš pozdě.

Horním levým rohem místnosti prorazil zlatý paprsek a zasáhl Daleye do levé strany hrudi. Aniž by jej tělo jakkoliv zpomalilo, pokračoval paprsek z Daleyových zad dál a pronikl pravou přední stěnou ven z letadla.

Daleyovy oči se rozšířily šokem a vzápětí se jeho tělo zhroutilo na podlahu. Paprsek přitom prořízl tkáň stejně snadno jako před chvílí papír. Daley byl mrtvý, ještě než dopadl ve dvou kusech na zem.

„Nikdo ani hnout!“ přikázala Ariana.

Vnitřek letadla se ponořil do ticha. Všichni upírali pohledy k levé straně letadla a čekali, až tudy prorazí další paprsek. Po minutě Ariana pomalu došla k Daleyovu tělu, přes který hodila kus látky, vyhýbajíc se přitom opatrně paprsku.

Následovalo dlouhé ticho, během kterého se všichni dívali, jak Daleyova krev prosakuje látkou.

Ariana se přes paprsek upřeně podívala na Hudsona. „Bude fungovat spojení přes SATCOM, pokud se nám podaří znovu připojit kabel k satelitnímu talíři?“

„Mělo by,“ řekl Hudson.

„Já to udělám,“ ozval se Peter Mansor.

„Zbláznil jste se!“ zaječel Herrin. „Slyšel jste tu věc, která lezla po střeše? Neuvědomujete si, že vás dostanou jedním z těch paprsků, jestli půjdete ven?“

Mansor ho ignoroval. „Kudy ten kabel vede?“

„Pojďte ke mně a já vám to ukážu,“ řekl Hudson.

Přešli na levou stranu letadla a cestou se sklonili pod paprskem.

Hudson sáhl do zásuvky a vytáhl desky. „Není to tak zlé, jak si myslíte,“ řekl. „Je možné, že se kabel přerušil ještě předtím, než vychází z letadla a míří po vnější straně k radomu. Jinými slovy, může být poškozený někde v přístupové chodbě uvnitř, na horní straně letadla. Třeba vůbec nebudete muset chodit ven.“

„Nezdá se mi, že bychom zatím měli nějaké zvláštní štěstí,“ poznamenal suše Mansor.

„No tak, jsme naživu,“ odporovala Ariana, která si dobře uvědomovala, že ostatní poslouchají. „Měli jsme zahynout už při pádu letadla, ale z nějakého důvodu jsme nezemřeli. Takže si udržme pozitivní přístup. Až rozchodíme SATCOM, spojíme se s mým otcem a ten nás odsud dostane za jakoukoliv cenu.“

Herrin se tomu ostře zasmál, ale nepromluvil, protože ho umlčely pohledy ostatních.

Hudson ukázal k malému panelu nad svým pracovním místem. „Tudy se dostanete do horní přístupové chodby.“

Mansor se postavil na stůl a odsunul panel stranou. Strčil do temnoty nad ním hlavu, pak rozsvítil svítilnu a rozhlédl se kolem sebe.

„Vidíte napravo od sebe svazek drátů?“ zeptal se ho Hudson.

„Jo.“

„To je vedení, které spojuje komunikační místnost s radomem. Vedení HF míří dopředu, takže tam máte jen kabely pro FM a SATCOM. FM vede dolů k anténě na spodní straně letadla. Ty kabely, které vedou přímo dozadu, jsou tedy kabely k SATCOMu. Jediné, co musíte dělat, je postupovat podle nich.“

Mansor se podíval dolů. „Je to tu pěkně těsné.“

„Tam se vejdete,“ ujistil ho Hudson. „Jakmile kabely zmizí směrem nahoru, znamená to, že jste pod radomem. Doufejme, že dříve narazíte na to přerušení.“

„Jo, jasně,“ řekl Mansor. Chytil se za okraje otvoru a vytáhl se vzhůru.

Poslední, co z něj Ariana a ostatní viděli, byly jeho boty, které vzápětí zmizely směrem k ocasu letadla. Bylo slyšet, jak pomalu postupuje nad jejich hlavami k radomu. Všichni ho sledovali, přesunovali se pomalu pod ním a napjatě očekávali, kdy uslyší další syčivý zvuk.

Foreman měl dveře do své skleněné kabinky zavřené, takže byl izolovaný od ostatních lidí v operačním středisku. Stiskl tlačítko, aby přepnul satelitní telefonát, který právě přijal, do reproduktoru.

Hlas, který se okamžitě začal odrážet od skleněných stěn, zrovna nevěřícně reagoval na to, co mu Foreman právě sdělil. „Vy se tím zabýváte od roku 1946 a pořád nemáte tušení, o co se vlastně jedná?“

„Pane prezidente, já mám tušení, o co se jedná,“ odpověděl Foreman vyrovnaně. Na tento okamžik již dlouho čekal a věděl, že to nepůjde hladce.

Na druhé straně linky se ozvalo šustění papírů. „Dívám se na hlášení z roku 1968. Uvádí se tu, že jsme přišli o jadernou ponorku, která prověřovala tu, jak tomu říkáte, bránu Bermudského trojúhelníku.“

„To je pravda, pane. Jednalo se o ponorku *Scorpion*.“

„Ta brána Bermudského trojúhelníku je totéž co Bermudský trojúhelník, ne?“ Prezident se neodmlčel, aby počkal na odpověď. „To je přece mýtus, pro všechny svaté.“

„Ne, pane, to není mýtus. Posádka *Scorpionu* nezabil žádný mýtus.“

„A co ji zabilo?“

„To nevím, pane.“

Výbuch na druhém konci linky způsobil, že dokonce i Foreman ve svém křesle s tvrdým opěradlem poněkud ztuhl. „Ježíši Kriste, člověče! Padesát let a vy nevíte? Celá ponorka včetně posádky je fuč a vy nevíte? A co dalšího? Vidím, že se ztratilo i špionážní letadlo, když pro vás pracovalo. A oddíl

Zvláštních jednotek, který jste vyslal, aby přinesl černou skříňku toho letadla, se nikdy nevrátil.“

Foreman se trochu předklonil. „Někdo se z toho oddílu vrátil, pane.“

„Jeden člověk. No a?“

„Zdá se, že se teď do té oblasti vrací, pane.“

„A co má být?“ odsekl ostře prezident. „Právě jsme přišli o satelit a jaderný reaktor. Bůh nám pomáhej, jestli se něco z toho radioaktivního materiálu dostane do obydlených oblastí.“

Foreman se ohlédl na snímky, které měl připevněné ke sklu. „Pane, máme větší problém, než je tento.“

Následovalo dlouhé ticho a pak se opět ozval prezident, který se tentokrát pečlivě ovládal. „A to je?“

„Naše špionážní družice hlásí elektromagnetické a radioaktivní poruchy na různých místech po celé zeměkouli.“ Foreman se odmlčel, ale nikdo ho nepřerušil, a proto pokračoval. „Podoba těchto poruch je přesně stejná jako poruchy, které vždy předcházejí aktivaci Angkorské brány, brány Dáblova moře i Bermudského trojúhelníku, ale dochází k nim v daleko větším množství, než jsme dosud zaznamenali, a to i na některých místech, kde jsme měli podezření, že by nějaké brány mohly být, ale nebyli jsme si jistí.“

„Kolik jich je?“ zeptal se prezident.

„Šestnáct, pane.“

„Kde?“

„Po celém světě.“

„Kde ve Spojených státech amerických?“ upřesnil prezident.

„Údaje nejsou úplně přesné, pane, ale zdá se, že brána Bermudského trojúhelníku je plně připravena k dalšímu otevření. Pokud se rozšíří o dvacet procent za největší rozsah, jaký jsme dosud zaznamenali, dosáhne až k pobřeží Miami. Také ale máme dvě nová místa, jedno na poloostrově Baja jižně od San Diega a druhé kousek od pobřeží Aljašky poblíž Valdezu, jižního konce Aljašského ropovodu. Další je v Kanadě severně od Calgary. Podle naměřených hodnot se zdá, že každá z bran, která se může otevřít, bude mít tvar trojúhelníku se stranami o délce tři sta kilometrů.“

Na několik okamžiků se rozhostilo ticho a pak znovu promluvil prezident: „Takže abychom se vrátili na začátek našeho rozhovoru, pane Foremane, nemohl byste aspoň přibližně odhadnout, co to je za brány, kromě toho, že cokoliv nebo kdokoliv do nich vejde, se nikdy nevrátí? Název brány naznačuje, že se domníváte, že někam vedou. Kam?“

„Pane, všechna dostupná data po celou dobu studovaly a studují ty nejlepší mozky. Bohužel nemáme vzhledem k okolnostem, o kterých jste se právě zmínil, dostatek informací. Podle toho, co zatím víme, mohou být dosavadní tři brány čímkoliv z následujících věcí:

Jednou možností je, že se jedná o vstup do dalšího rozměru, který na současné úrovni fyziky zatím nepozorujeme. Další je vchod do alternativního vesmíru, který koexistuje s naším. Jinou možností je pokus nějaké mimozemské civilizace otevřít mezihvězdnou bránu spojující jejich svět se Zemí. Nebo se může jednat jednoduše o fyzikální anomálii na naší planetě, které jsme zatím neporozuměli. Taky se ovšem může jednat o něco, nač naše představivost vůbec nestačí.“

„To mi moc nepomohlo,“ řekl prezident.

„Pane, nejsem jediný, kdo se o tento jev zajímá. Studovali jej i Rusové a Japonci. Skutečností dokonce je, že se o něj Rusové zajímali víc než my. Mají dvě brány uvnitř svých hranic.“

„A na co přišli oni?“

„Nemají toho o mnoho víc než my, pane. Kromě průzkumu svých dvou bran vím, že přišli o dvě ponorky v bráně Bermudského trojúhelníku a ztratili také několik letadel nad Angkorskou bránou. Vše rovněž nasvědčuje tomu, že vyslali dvě pozemní jednotky do Kambodže k Angkorské bráně, jednu v roce 1956 a druhou 1978. Obě zmizely beze stopy.“

„A co jejich brány?“ zeptal se prezident.

„O tom přirozeně nemám tolik informací. Jedna je v jezeru Bajkal. Ta druhá...“ Foreman se odmlčel a pak se do toho vrhl po hlavě. „Ta druhá je přímo kolem Černobylu. Rusové si myslí, že ta jaderná havárie nějak souvisí s bránou.“

„Jo, to je mi jasné. Rusové by rádi věřili čemukoliv,“ odfrkl prezident, „jen aby si nemuseli přiznat, že nedokážou postavit bezpečnou jadernou elektrárnu.“

„To opravdu nemohu nijak komentovat,“ odpověděl Foreman. „Vím ale také, že i Japonci přišli o několik lodí a ponorek v oblasti, které já říkám brána Ďáblova moře, a oni jednoduše Ďáblovo moře.“

Nejnovější hlášení zpravodajské služby naznačuje, že japonská vláda má vyčleněné zvláštní oddělení, které sleduje bránu Ďáblova moře, s podobným zaměřením jako mám já.“

Foreman vycítil rostoucí zoufalství na druhém konci linky. Pokračoval: „Rusové ale mají jistou teorii, pane, a některá z nejnovějších dat našich satelitů se zdají jejich teorii v některých aspektech podporovat.“

„Co si tedy myslí, že to je?“ zeptal se prezident.

„V šedesátých letech publikovali tři ruští vědci v časopise bývalé Sovětské akademie věd *Chimijaj žizň* článek s názvem Je Země obrovský krystal?“

Neozval se žádný komentář. Foremanovi bylo jasné, že si všichni museli pomalu začít uvědomovat vážnost situace, když takové prohlášení nevyprovokovalo žádnou reakci.

„Tu skupinu tří ruských vědců tvořili historik, odborník na elektroniku a inženýr, což je poněkud různorodá skupina. Přišli s teorií, že do naší planety byl při jejím vzniku vestavěn matrix vesmírné energie a že účinky tohoto matrixu můžeme dodnes pozorovat na takových místech, jako je Angkorská brána nebo Bermudský trojúhelník.“

„Kristepane,“ vykřikl nějaký nový hlas, „takovou pitomost jsem v životě neslyšel.“

„To je profesor Simmons, můj vědecký poradce,“ řekl prezident Foremanovi. „Přišel sem před několika minutami a chtěl jsem, aby si poslechl náš rozhovor.“

„Mohu pokračovat?“ zeptal se Foreman. „Nebo má profesor Simmons nějakou lepší teorii?“

„O vyjádření ho požádám, až domluvím s vámi,“ odpověděl krátce prezident. „Pokračujte.“

„Tato teorie rozděluje svět do dvanácti pětiúhelníkových desek. Na těchto deskách je dvanáct rovnostranných trojúhelníků. Rusové upozorňují, že tyto trojúhelníky mají v mnoha ohledech na svět velký vliv: leží podél nich linie zemětřesení, magnetické anomálie a kolem některých z nich se měly dříve tendenci shromažďovat starověké civilizace.

Na současné situaci je nezajímavější, že na spojnicích některých trojúhelníků dochází k tomu, co nazývají Ničivé víry. Jedním takovým místem je brána Bermudského trojúhelníku, známá jako Bermudský trojúhelník. Dalším je Angkorská brána v Kambodži, o které se domníváme, že se rozkládá kolem starověkého města Angkor Kol Ker. Třetí je brána Dáblova moře poblíž pobřeží Japonského souostroví. Černobyl byl postaven hned vedle jednoho z těchto míst. Jezero Bajkal leží také na jednom z nich. Nové brány, které v současné době vykazují magnetické anomálie, jsou všechny v oblastech Ničivých vírů.“

„Proč se aktivita těch míst zvyšuje?“ zeptal se prezident.

„To nevím, pane. Během let jsem pozoroval, jak se tři sledované brány mění a zmenšují až do bodu, kdy po nich není ani památka. Ti Rusové navrhovali vysvětlení, že v celé krystalické struktuře Země je jakási vnitřní matematická harmonie, která vysvětluje rytmické opakování poruch.“

„A vy té ruské teorii věříte?“

„Nemohu ji vyloučit, pane, dokud nebudu přesně vědět, co ty jevy vyvolává.“

„Ehm,“ ozval se v pozadí Simmonsův hlas.

„Mluvte, profesore,“ vyzval ho prezident.

„Teorie, že Země je obrovský krystal, je snůška žvástů,“ řekl Simmons. „Litosféra, vnější vrstva planety, v níž jsou tyto brány umístěny, se pohybuje po miliony let. Jakákoliv struktura krystalu by tedy byla driftem desek zemské kůry změněna k nepoznání. Kromě toho neexistuje jediný doklad toho, že by planeta kdy měla strukturu krystalu.“

„Máte k tomu něco, Foreman?“ zeptal se prezident.

Foreman si dokázal představit, jak prezident sedí ve své pracovně obklopen svými poradci – muž, který ještě nebyl na světě, když Foreman za druhé světové války létal na bojové

operace, sedící mezi dalšími muži, kteří neměli ani ponětí o konfliktu, probíhajícím v celoplanetárním měřítku. „Teorie kontinentálního driftu ještě nebyla s konečnou platností potvrzena ani...”

„Jakou vysokou školu jste studoval?“ přerušil ho profesor Simmons.

„Žádnou,“ odpověděl Foreman. „Hovořil jsem o jedné teorii a chci jen, aby prezident věděl, že vy jste hovořil o jiné teorii. Myslím, že se až příliš spoléháme na to, co si myslíme, že je skutečnost – i když řada důkazů ukazuje jedním směrem, nemusí to ještě znamenat, že tím směrem je i pravda. Tyto brány studuji déle než padesát let. Řekl bych, že o nich vím více než vy, pane profesore, ale aspoň si dokážu přiznat, že to, co vím, je naprosto nedostatečné.“

„Je tedy zjevné, že jste věděl, že na té oblasti v Kambodži je něco divného, už předtím, než společnost Michelet Technologies vyslala nad Angkorskou bránu letadlo?“ zeptal se prezident.

„Ano, pane, to jsem věděl.“

„Nepovažoval jste za vhodné pana Micheleta varovat?“

„Pane, jak jsem ho mohl varovat? Viděl jste data týkající se zničení Jasného oka, a přesto pořád pochybujete o tom, co vám o těch místech říkám. Micheletovi jsme dali informace, které jsme o oblasti Angkorské brány měli k dispozici. O ztracených letadlech. O neúspěšné misi Zvláštních sil. Varovali jsme ho, jak nejlépe jsme mohli. Přesto se rozhodl ten průzkumný let uskutečnit.“

„Co se stalo s jeho letadlem?“

„Je na zemi, pane, v nitru Angkorské brány. Jasnému oku se podařilo získat jeho snímek a určit přesně polohu. Tento snímek posílám panu Micheletovi, aby mu pomohl v jeho pokusu získat letadlo a svou dceru zpátky.“

Následovalo krátké ticho a pak se ozval poradce pro národní bezpečnost Bancroft: „Nemohlo to náhodou být tak, že jste to všechno zmanipuloval vy, Foremane?“

„Co jsem zmanipuloval?“ zeptal se Foreman.

„Ten přelet Micheletova průzkumného letadla nad Angkorskou bránou.“

„Pane, společnost Michelet Technologies se o tu oblast zajímala již řadu let. Bylo jasné, že nakonec vyšlou nějaký průzkumný tým. Jak už jsem říkal, neexistoval způsob, jak Micheleta varovat přímo, aby to nedělal. Poslal jsem mu ale dostatek informací, aby si byl nebezpečí vědom.“

„To byla velice obezřetně formulovaná odpověď,“ poznamenal prezident. „Co když se ty brány objeví i jinde? Co se stane pak?“

„To mohu pouze odhadnout, pane, na základě zkušeností s Ďáblovým mořem, Bermudským trojúhelníkem a Angkorem. Existují legendy o dávném hlavním městě Khmerské říše, které se jmenovalo Angkor Kol Ker. Zdá se, že kolem roku 800 našeho letopočtu jej pohltila Angkorská brána.“

„A dál?“ ptal se netrpělivě prezident.

„A město bylo zničeno. Říše, která byla svého času pravděpodobně nejsilnější na Zemi, zmizela a její hlavní město je nyní známo pouze z legend.“

A to byla jediná brána, pane, ne šestnáct, které se připravují k otevření nyní. Také mám podezření, že to, co se nyní děje, předcházelo i tuto dávnou událost. Hovořil jsem s profesorem Takatem Nagojou, který vede japonský tým zkoumající bránu Ďáblova moře. Na základě různých dat se domnívá, že to, co se děje teď, se už jednou v historii Země přihodilo.“

„Kdy to mělo být?“

„Před deseti tisíci lety. Nagoja věří, že legenda o Atlantidě, jak ji popisuje Platón ve svých dvou dialozích *Timaeus* a *Critias*, vypráví pravdivý příběh toho, co se stalo, když se ve všech oblastech Ničivých vírů otevřely brány a pokoušely se propojit. Věří, že pokročilá lidská civilizace byla zničena tak dokonale, že po ní zbyly jen legendy. Že jeden z Ničivých vírů, nyní známý jako brána Bermudského trojúhelníku nebo jen Bermudský trojúhelník, se otevřel přímo pod Atlantidou a zničil ji.“

„Pitomost!“ vybuchl Simmons.

„Doktor Nagoja vystudoval několik vysokých škol, pane profesore. Vlastně se jedná o jednoho z předních japonských vědců. Pane prezidente, domnívám se, že čelíme hrozbě nejen na těchto konkrétních místech, ale celkové hrozbě pro lidstvo jako

celek. Jasně oko nezničily pusté žvásty ani pitomosti a to samé platí o zmizení ponorky *Scorpion* a havárii Micheletova letadla.

Myslím, že se těmito bránami chystá invaze, pane, a my nemůžeme jen sedět a na základě současné úrovně vědeckých poznatků dokola opakovat, že to není možné, když skutečností je, že už se to děje. Tuto hrozbu nemůžeme odstranit tím, že si zdůvodníme, proč by k ní vlastně vůbec nemělo docházet. Něco se děje, pane, a já si nemyslím, že máme čas na to, abychom strkali hlavy do písku a ignorovali fakta.“ Foreman si všiml, že několik lidí v kontrolní místnosti se na něj dívá, a uvědomil si, že poslední větu vykřikl hodně nahlas.

„Pane, z historie známe mnoho příkladů mužů, kterým byla svěřena zodpovědnost, a oni si nepřiznali existenci hrozby, dokud nebylo příliš pozdě. Vzpomeňte si na Chamberlaina v roce 1939. I tehdy měli lidé všechna fakta o Hitlerovi, která se rozhodli ignorovat nebo potlačit vlastními nereálnými představami.“

„Vydáváte se velice nebezpečným směrem.“ Prezidentův hlas byl ledově chladný.

„Pane, jestli se domníváte, že mi *záleží* na mé kariéře nebo penzi nebo postavení nebo na čemkoliv jiném, než je tato hrozba, mýlíte se. Ta invaze je skutečná a tentokrát lidem nezbude žádné útočiště, kam by se mohli uchýlit.“

Následovalo dlouhé ticho.

„A co dál?“ zeptal se nakonec prezident. „Co bychom měli dělat?“

„Pane, doufám, že brzy zjistím, co je na druhé straně Angkorské brány, a pak připravíme plán akce.“

„A jak toho, sakra, chcete dosáhnout? Nic se odtamtud nevrátilo.“

„Jak už jsem vám říkal, pane, jednomu muži se to podařilo. V současné době je s panem Micheletem. Když byl v té bráně minule, něco nebo někdo ho tam kontaktoval. Také došlo k odvysílání vzkazu právě pro něj těsně předtím, než spadlo Micheletovo letadlo. Vypadá to, že se jedná o vzkaz jednoho z bývalých druhů z toho ztraceného týmu. Netuším, jak je to možné, ale je to nejlepší vodítko, jaké máme. Ten člověk už byl jednou uvnitř a podařilo se mu vyjít opět ven. Doufám, že se mu

to podaří znovu, tentokrát s dalšími informacemi. Mezitím mám seznam různých možností, jak se můžeme připravit na různé reakce, jakmile budeme vědět, co se vlastně doopravdy děje.“

„A jestli nezjistíme, co se doopravdy děje?“ zeptal se prezident.

„Pak nám pomáhej Bůh, pane prezidentě,“ řekl Foreman.

8. kapitola

I když byly tři hodiny v noci, Danea uhodil do tváře poryv horka, jakmile vykročil na krátké schůdky vedoucí od dveří letadla. Kromě vedra ale ucítil i mnoho vůní, které v něm vyvolaly řadu vzpomínek. Byla tu vůně exotického jídla, lidského potu a slabý zápach nemoci a špíny – díky tomu měl na okamžik pocit, že se ocitl znovu v Saigonu před třiceti lety.

Dane se podíval na světla, která se odrážela na přistávací dráze: letiště Don Muang se za ty tři desítky let, které uběhly od jeho dovolenky, příliš nezměnilo. Danea se zmocnil stejně špatný pocit jako tenkrát. Tohle bylo nemocné místo. Dane strávil v Bangkoku jediný den zahrabaný v motelovém pokoji, než chytil první let zpátky do Vietnamu, do bezpečí základny MACV-SOG. V Bangkoku bylo příliš lidského neštěstí a bídy, příliš beznaděje, a on je nemohl nijak odfiltrovat ze své mysli.

„Támhle je náš člověk,“ řekl Freed, šťouchl do Danea a vrátil ho tak do přítomnosti.

Dane si všiml černé limuzíny, která na ně čekala. S Chelsea po boku následoval Micheleta, Freeda a Beasleye do vozu. Chelsea skočila za ním a stočila se do klubíčka na prostorné podlaze mezi dvěma širokými koženkovými sedačkami, které byly umístěny naproti sobě.

Uvnitř na ně čekal jakýsi stařec. Michelet si sedl vedle něj a potřásl si s ním rukou. „Zdravím, Luciane, jsem rád, že vás opět vidím.“

Dane odhadoval, že Lucianovi bylo přinejmenším sedmdesát, ne-li více. Vypadal jako jeden z francouzských uprchlíků, kteří museli odejít z Vietnamu, když v Kambodži zvítězili komunisté, a přesunout svoje obchody dál o dva státy na západ.

„S panem Freedom jste se už setkal,“ začal Michelet s představováním. „Tohle je profesor Beasley a pan Dane.“

Lucian se na každého z nich zahleděl svýma světle modrýma očima a každému pokývl na pozdrav hlavou, na které byly vidět žluté jatrní skvrny. Pak přenesl svůj pohled zpátky na Micheleta. „Seznámil jsem pana Freeda s tím, co...“ Zarazil se, když Michelet nepatrně pozvedl prst.

„Je vybavení, které jsme požadovali, připravené?“ zeptal se Michelet.

Lucian mírně sklonil hlavu. „Letadlo i vrtulník jsou připravené s plnými nádržemi na tomto letišti. Jejich posádky jakbysmet. Jsou to ti nejlepší muži, jaké jsem dokázal v tak krátké době sehnat, takže možná nebudou tak dobří, jak byste si přál.“ Vypadalo to, že se k tomu Lucian chystá dodat ještě něco dalšího, ale pak si to rozmyslel. „Na palubě už je ta bomba, kterou jste žádal. Pokud jde o to speciální vybavení, smluvil jsem vám schůzku s mužem, který vám může dodat vše, co si žádáte.“

Micheletova tvář se v chabém osvětlení zakabonila. „Nemám čas se s někým handrkovat. Říkal jsem vám, abyste se o to postaral za mě. To vybavení mělo být tady!“

Lucian se mu podíval do očí. „Já nikdy neobchoduji přímo, pokud jde o zbraně nebo o drogy. Jedině tak jsem dokázal v téhle části světa přežít tolik let. Možná už mi moc života nezbyvá, ale byl bych raději, kdyby můj život skončil z přirozených příčin. Nepůjde o žádné velké zdržení. Ten člověk je mimořádně výkonný. Musíme si jen krátce zajet, abychom to vybavení vyzvedli.“

Lucian zaklepal hůlkou na sklo, které oddělovalo zadní část limuzíny od prostoru řidiče, a vůz se dal do pohybu.

Dane se sklonil a přejel prsty po silných svalech na Chelseiných stehnech. Chelsea k němu otočila hlavu a slabě zakňučela.

Ten starý Francouz něco skrývá. Dane si tím byl jistý. Ať už se chystal říct okamžitě po jejich nastoupení do vozu cokoliv, bylo to důležité, a Michelet nechtěl, aby to Dane věděl. Dane vyhlédl zadním okénkem a všiml si dodávky, která je sledovala. Za okénkem seděli tři muži a auto mělo na střeše přidělaný těžký kulomet. Lucian rozhodně toužil po tom, aby se mu nic nestalo.

Projížděli klikatými uličkami lemovanými palmami. Všude bylo plno lidí, i přes tak časnou hodinu. Na ulicích bylo víc aut a žádní američtí vojáci, ale Daneovi město i tak připomínalo Saigon. Jihovýchodní Asie byla oblastí, kde čas postupoval velice pomalu. Míjeli farmáře, kteří táhli vozíky naložené zbožím na trh, který bude zanedlouho otevřít.

Limuzína zahнула za roh a vyrazila dolů úzkou uličkou. Dane ztuhl, když jím projel pocit, jaký nezažil už dlouhou dobu.

„Je to past,“ řekl tiše Freedovi.

Ten se podíval nejprve na Danea a pak vyhlédl okénkem na okolní okna a střechy budov, které je obklopovaly ze všech stran. Ruka mu sjela do saka, ale jinak se nepohnul. Dane si maně vzpomněl na reakci, kterou by jeho slova vyvolala u druhů z průzkumného oddílu Kansas, a pak se přiměl k tomu, aby se uvolnil. Jestli na ně někdo zaútočí, bude muset důvěřovat Lucianovým mužům, že je ochrání – pokud to ovšem nebyl Lucian, kdo tuto past přichystal. Dane o tom ale pochyboval – to by s nimi nejel v jednom autě.

Na konci uličky se otevřela vrata do skladiště a v dalším okamžiku byli uvnitř. Dane strnul, připravený vykulit se ze dveří, ale když se za nimi vrata zavřela, ke svému překvapení zjistil, že pocit nebezpečí se o něco zmírnil. Lucian vystoupil, následovaný Micheletem.

„Co to mělo znamenat?“ zasyčel Freed na Danea, než vystoupil.

Dane jen zavrtěl hlavou a protlačil se kolem něj ven. „Zůstaň,“ přikázal Chelsea, která sice nevypadala, že by jí rozkaz udělal obzvláštní radost, ale přesto poslechla, zabořila nos do silného koberce na podlaze limuzíny a obočí zvedla k Daneovi.

Dodávka s těžkým kulometem vjela za nimi dovnitř, ale okamžitě se otočila, připravena vyjet jako první ven. Vnitřek

skladiště byl osvětlen holými žárovkami, rozmístěnými asi v sedmimetrových rozestupech, které visely ze stropu. Druhá stěna byla asi osmnáct metrů daleko a celý prostor byl plný různých beden.

Za dlouhým stolem, na kterém stály dvě malé skříňky, bylo pět Kambodžanů. Lucian přešel ke stolu a mávl nad skřínkami hůlkou. „Vaše vybavení,“ řekl prostě.

„Zkontrolujte to, Freede,“ pokynul Michelet.

Prostřední Kambodžan pozvedl ruku. „Nejdřív peníze.“

„Freede, zkontrolujte vybavení,“ zopakoval Michelet, jakmile položil na stůl kovový kufřík.

Kambodžan ho popadl a pokoušel se do něj dostat, zatímco Freed otevřel první skříňku. Dane se přesunul k němu a nahlédl dovnitř. Bylo tam šest zbraní M-16A2, ještě v originálních baleních. V rozích byly zásobníky s třiceti náboji spolu s nádobami s náboji ráže 5,56 mm. Bylo tu i několik balíčků v zeleném plátně, v nichž Dane okamžitě poznal miny Claymore.

„Klíč!“ zasyčel Kambodžan rozzlobeně a zvedl kufřík.

Michelet si sáhl do kapsy a ukázal mu malý kovový klíček. „Máte peníze v ruce. Jakmile si zkontrolujeme vybavení, které jsme si od vás koupili, dostanete klíček. Pokud se kufřík pokusíte otevřít násilím, zvláštní nálož v jeho nitru peníze znehodnotí.“

Lucian sjel pohledem z jednoho muže na opačné straně stolu na druhého. „Ty peníze jsou v kufříku, Sihouku.“

Sihouk něco zasyčel kambodžsky a ostatní čtyři muži se rozestoupili do stran s rukama u opasků, kde bylo vidět rukojeti pistolí na náboje velké ráže.

„Ty peníze jsou v kufříku a ten klíček dostanete,“ řekl znovu Lucian. „Nechte je, ať se přesvědčí, že mají to, co chtěli.“

Sihouk řekl něco dalšího a jeho lidé se zarazili, stále ve střehu.

Freed otevřel druhou skříňku. Uvnitř bylo několik objemných balíčků spolu s plastovými pouzdry. Dane sáhl do první skříňky a vytáhl jednu poloautomatickou pušku M-16. Popadl zásobník, přesvědčil se, že je plný, a upevnil jej ke zbrani s hlasitým cvaknutím, které napětí ve skladišti prohloubilo ještě o několik dalších stupňů.

„Co to, sakra, děláte?“ zeptal se Michelet.

„Hraju si s vámi,“ odpověděl Dane. Se Sihoukem a jeho lidmi si nedělal moc velké starosti. Dostali svoje peníze a Dane věděl, že jim Michelet dá i klíček. Znepokojoval ho ten pocit nebezpečí, který měl po cestě do skladiště. „Nechci tu stát s prázdnýma rukama, zatímco si tu hraje na to, kdo z vás je mužnější.“

Dane držel M-16 ledabyle u boku a hlavní mířil k podlaze. Usmál se na Sihouka. Kambodžan mu pohled oplatil a pak se také pomalu usmál, odhaluje přitom dva zlaté zuby. Dane za tím úsměvem četl zradu, ale věděl, že nikdo jiný ji tam nevidí.

„Je tady všechno,“ řekl Freed.

Michelet hodil klíček. Sihouk jej chytil. Zatímco Freed a Dane odnášeli vybavení do kufru limuzíny, otevřel Sihouk kufřík. Ještě jednou se usmál, zasyčel nějaký rozkaz a všech pět Kambodžanů v mžiku zmizelo a rozplynulo se ve tmě.

„Vypadneme odsud,“ řekl Lucian. „Nelíbí se mi, když musím přepravovat takový náklad.“

Dane vytáhl ještě druhou M-16, spolu s několika zásobníky. Hodil zbraň Freedovi, než nasedli zpátky do limuzíny. „Neříkejte, že jsem vás nevaroval,“ řekl Dane, když mu podával ještě čtyři další zásobníky. „Řekl bych, že dostat se ven bude o něco obtížnější, než dostat se dovnitř.“

Freed během otočky limuzíny nabil samopal. Vrata se otevřela a dodávka vyjela do uličky, těsně následovaná limuzínou.

Dane okamžitě pocítil nebezpečí, ještě daleko zřetelněji než prve. „Stát!“ zaječel, když přední část limuzíny vyjížděla z vrat ven. Řidič automaticky zareagoval a dupl na brzdy.

Dodávka explodovala, jak do ní narazila malá granátová raketa. Z okolních střech na zem dopadlo několik střel se stopovkami. Druhý granát dopadl na ulici těsně před limuzínu. Dane vykopl dveře na své straně, zbraň připravenou v ruce. Michelet, Beasley a Lucian se skrčili na podlaze, chráněni pancéřováním a neprůstřelnými okny. Freed vyrazil protějšími dveřmi.

Dane využil boku limuzíny jako krytu a několika krátkými dávkami vystřílel zásobník směrem ke stanovištím střelců na střeše. Freed ho kryl z druhé strany vozu.

Dane poznal štěkot samopalů AK-47, zvuk, který slýchal již tolikrát předtím. Zasunul na místo další zásobník. Na střeše se objevil muž s raketometem na rameně a zacílil dolů. Dane ho pokropil krátkou dávkou a muž se zhroutil.

Dane se zarazil, když ze střech zaslechl trochu jiný zvuk automatických zbraní. Někdo tam nahoře měl jinou zbraň než AK-47. Pozvedl k ramenu svůj samopal, když tu se přes okraj střechy překulilo tělo a dopadlo na ulici před limuzínu a hořící dodávku. Následovala další dávka z té nové zbraně. Pak ještě dvě další.

Náhle všechno ztichlo. Dane se ohlédl přes vůz na Freeda, který tázavě povytáhl obočí. „Pryč odsud,“ řekl jenom Dane.

Když Freed nastupoval do vozu, Dane vyběhl kupředu a popadl tělo, které spadlo ze střechy. Hodil si štíhlého Kambodžana na rameno a odnesl jej do limuzíny – ke zděšení Micheleta, Luciana i Chelsea, která zakňučela a stáhla se od těla tak daleko, jak jen mohla.

„Jeďte!“ rozkázal Dane.

Řidič nepotřeboval přemlouvát. Odsunul stranou předním blatníkem vrak dodávky a vyrazil rychle pryč.

„Klid, holka,“ zašeptal Dane Chelsea a klekl si k tělu.

„Jaký to má smysl?“ zeptal se Michelet.

„Vždycky je dobré vědět, kdo na vás střílí,“ odpověděl Dane, zatímco rychle prohledával mužovy kapsy. Našel jen tlustý svazek místních bankovek. Nevěděl, jaká je v Bangkoku současná taxa za vraždu, ale i při vysoké inflaci to vypadalo, že takový svazek by stačil jakémukoliv nájemnému vrahovi na světě. Mimo peněz nenašel nic.

„Poznej své nepřátele,“ řekl Dane, když muži roztrhl košili, „a poznej, kdo jsou nepřátelé tvých nepřátel. Protože ti sice mohou být tvými přáteli, ale taky nemusejí. Mohou představovat ještě větší hrozbu.“

„O čem to k čertu mluvíte?“ dožadoval se Michelet vysvětlení.

„Řekněte mu to,“ vyzval Dane Freeda.

„Někdo odrazil to přepadení zezadu,“ řekl Freed.

„Jak to víte?“ tázal se Michelet.

„Slyšeli jsme ze střechy zvuk jiné zbraně, než jaké používali útočníci, a ze svého místa jsme je rozhodně nemohli zasáhnout,“ vysvětlil Freed.

Dane vytáhl z koženého pouzdra u opasku velký nůž a zabořil jej do potrhane tkáň kolem jedné stopy po kulce. Dva prsty druhé ruky zasunul do rány, nahmatal tvrdý konec kulky a s velkými obtížemi ji vytáhl ven.

Zvedl zakrvavenou ruku k jednomu ze světél. „Devět milimetrů. Kambodžané pálili z AK-47 s ráží 7,62 mm. Někdo je postřílel zezadu samopalem.“

„Kdo?“ zeptal se Lucian. Byl z toho krvavého střetnutí stále ještě pobledlý.

„Někdo, kdo věděl, že jedeme do toho skladiště. Někdo, kdo věděl, že budeme přepadeni. Někdo, kdo nás musel sledoval z letiště,“ odpověděl Dane. Byl unavený. Pocit hrozícího nebezpečí byl pryč a on byl teď vyčerpaný. Zabořil se pohodlněji do polstrování sedadla a zavřel oči.

„Byli jsme sledováni?“ zeptal se Michelet. Otočil se k Lucianovi. „Co o tom víte?“

Lucian začal koktavě protestovat, ale přerušil ho Daneův unavený hlas. „Sihouk nás někomu prodal. Dostal peníze od vás, ale taky od někoho dalšího za to, že mu prozradil, kde budeme. Pro něj to byl jenom obchodně úspěšný den, nebylo v tom nic osobního. Máte nějaké nepřátele?“

„Syn-Tech,“ řekl Freed.

„To je co?“ zeptal se Dane.

„Konkurenční společnost.“

Dane otevřel oči. „Ti by se vás pokoušeli zabít?“

Michelet se nevládně zasmál. „Bavíme se tu o stovkách milionů, ne-li miliardách dolarů. Ano, za takovou sumu by zabíjeli. Vy ne?“

„Ne,“ odpověděl Dane, což vyvolalo další Micheletův smích.

„Myslím, že vám platili daleko méně, když jste byl v armádě.“

Dane se na něj upřeně díval přes Chelsea. Chvilí hleděli jeden druhému do očí, pak Dane zase zaklonil hlavu a přikývl. „Máte pravdu.“

Tehdy mně platili podstatně míň.“ Odvrátil se od ostatních, položil ruku Chelsea na krk a zavřel oči, aby si chvíli odpočinul.

Na letiště dojeli bez dalšího incidentu, ale místo toho, aby zajeli k Micheletovu letadlu, zamířili přes hlavní přistávací dráhu ke starému hangáru. Dane znovu otevřel oči, jakmile vjeli dovnitř. Stálo tu starší letadlo C-123 se dvěma motory a vrtulník Huey.

Limuzína zastavila. Lucian s ostatními nevystoupil. Podíval se na Micheleta. „Náš obchod je u konce. Na rozdíl od vás si myslím, že existuje řada věcí, které peníze nekoupí ani nenahradí. Prosím, už mně nikdy nevolejte.“

Freed s Danem měli sotva čas vytáhnout z kufru skříňky s výzbrojí, než limuzína rychle odjela. Ze stínu C-123 se odpoutala nějaká postava a pomalu se k nim přibližovala.

„Dobrý den,“ pozdravil muž se silným australským přízvukem. „Nebo bych měl spíše říct dobré ráno, protože den ještě pořádně nezačal. Já jsem Porter, váš pilot.“

„Je letadlo připravené?“ zeptal se Michelet.

Dane si všiml, že se Michelet z událostí několika posledních hodin rychle vzpamatoval. Dane si dokázal představit, že by se Michelet nemohl dostat do takové pozice, v jaké byl, kdyby neměl pevné nervy.

„Jo, je připravené.“ Porter se ohlédl přes rameno. „Ale pokud jde o ty chlápky, který sem dohodil ten váš kámoš v limuzíně, ruku do ohně bych za ně nedával, bejt váma.“

„Vy ale nejste já,“ odpověděl Michelet příkře. Ze stínů vycházeli další muži. Byli čtyři, oblečení do jednoduchých zelených uniforem určených do džungle, které měly lepší dny už za sebou a chyběly na nich všechny odznaky hodností. Boty měli obalené blátem a za opasky trčely rukojeti dlouhých nožů. Nožů typu Rambo, všiml si Dane. Takové zbraně dělaly na pohled velký dojem, ale byly nepraktické jak pro podřezávání nepřátelských hrdel, k čemuž byl lepší malý ostrý nůž, tak i pro prosekávání cesty v džungli, na což byly zase lepší mačety. Muži měli na tvářích několikadenní strniště a zarudlé oči. Dane z nich cítil alkohol.

„Já jsem McKenzie,“ představil se největší z nich. „Major McKenzie.“

Dane přihlížel, jak kupředu pokročil Freed. „Já vím, kdo jste, McKenzie. Vy už nejste major.“

„Tohle jsou mí muži,“ pokračoval McKenzie, prohlížel si menšího černocho, který stál před ním, a pokoušel se zorientovat v situaci.

Dane se postavil po Freedově levici. Dva z těch mužů měli vybledle červené barety s insigniemi nad levým okem: pár křídel ozdobených javorovým listem. Vypadalo to, že se jedná o bývalé příslušníky Kanadské parašutistické jednotky. Dane věděl z novin, že se tato jednotka rozpadla po obviněních z různých ohavností během mírových misí v Somálsku a Bosně.

„Rozmetejte hromadu sraček a nikdy nemůžete vědět, kde zase vyplavou,“ řekl Freed, čímž potvrdil Daneův odhad toho, odkud tito nájemní vojáci pocházejí a jaká je jejich minulost.

McKenzie vyrazil s rychlostí blesku kupředu pravým hákem, ale Freed už byl v pohybu, ráně se vyhnul a sám McKenzieho udeřil čtyřikrát za sebou do kyprého břicha. Větší muž se zlomil v pase a lapal po dechu.

„Jen klid,“ řekl Dane a držel svůj samopal namířený směrem ke čtyřem ostatním parašutistům. „Myslím, že ten boj je už tak dost nevyrovnaný.“

Když se McKenzie s hvízdavým oddechováním narovnal, Freed mu zasadil další ránu, tentokrát pořádný úder do nosu, po kterém začal Kanad'an krvácet. Freed se mrštně přesunul za McKenzieho a ovinul mu ruku těsně kolem krku, takže Kanad'an musel pracně lapat po dechu.

„Už nejste major,“ zasyčel mu Freed do ucha. „Je to jasné?“

„Jdi do prdele, ty černá hubo.“

„To byla chyba,“ řekl Freed. Kotníky prstů na volné ruce zabořil McKenziemu do spánku a přiměl tak Kanad'ana k bolestnému vyjeknutí, protože zasáhl nerv. Freed přitlačil, takže McKenziemu začala po tváři stékat slza z agónie, kterou prožíval.

Dane viděl, jak McKenzie nahmatat levou rukou rukojeť velkého nože. Když ho vytrhl z opasku, Freed ho pustil a ustoupil mimo dosah. McKenzie se po něm dvakrát divoce ohnal, než

zaujal zápasnický přikrčený postoj a pozoroval svého soupeře s daleko větší ostražitostí.

„Tak poslouchajte!“ Michelet vyrazil kupředu, ale Dane natáhl paži, kterou položil staršímu muži na hrud' a držel ho na místě.

„Počkejte,“ řekl jenom.

McKenzie se pomalu narovnal. Špička nože se zachvěla a pak klesla k zemi. „Hele, mně se jenom nelíbilo, jak jste přišel a začal ponižovat mě a moje muže.“

„Ponížili jste se sami,“ odpověděl Freed.

I když to Dane považoval za nemožné, McKenzieho tvář zbrunátněla ještě víc.

„Jste najatí pomocníci,“ pokračoval Freed. „Je to jasné?“

McKenzie se usmál mírným zvednutím koutků úst, kterému nikdo v hangáru nevěřil. „Jistě. Bylo to jenom nedorozumění.“

„Moje jméno je Freed. Pro vás pan Freed. Jasné?“

„Jasně,“ McKenzie zasunul nůž zpátky do pouzdra za opaskem.

„Jasně, a dál?“

McKenzie se znovu mírně usmál. „Jasně, pane Freede.“ Zíral na menšího muže a rukou si sáhl na hlavu, kde se jemně dotkl místa, na kterém mu Freed způsobil takovou agónii.

„Předem jste dostali slušně zapláceno,“ řekl Freed. „Stejnou částku dostanete ještě po návratu. Uděláte přesně to, co vám budu říkat. Jasné?“

Všichni čtyři muži nevlídně přikývli.

„Jestli s sebou máte nějaký chlast, okamžitě ho tu nechte, nebo vás vyhodím z letadla bez padáku. Pochopili?“ Freed k nim přistoupil blíž. „Nebylo slyšet. Pochopili?“

„Ano, pane!“

„Naložte věci do letadla,“ přikázal Freed.

Zatímco Kanad'ané nakládali skřínky do letadla C-123, Freed se otočil k Daneovi. „Díky za pomoc v tom skladišti.“

„Až vám příště řeknu, že je to past,“ odpověděl Dane, „myslím, že byste měl poslechnout.“ Ukázal na Kanad'any. „Nejsem placený za to, abych vás kryl.“

Freed se už odvracel, ale Dane ho – i Micheleta – přikoval svými dalšími slovy k zemi. „Chci vědět, co se stalo s prvním

záchranným týmem, a chci vědět, jaký je náš plán, jak se dostat k tomu letadlu. Chci vědět, kdo jsou ti vaši nepřátelé, kteří na nás zaútočili, a chci vědět, kdo zaútočil na ně. Jinak nikam nejdu.“

Celou jednu stěnu v kanceláři Patricie Connersové pokrývala mozaika družicových snímků. Byla v komunikačním středisku NSA a vytáhla si všechny obrázky, které si Foreman vyžádal během posledních čtyřiaadvaceti hodin. Nepřekvapilo ji, že těch žádostí bylo víc než dvě, které vyřizovala ona. Překvapila ji ale povaha těch žádostí: byly směřovány přímo na jejího kamaráda, specialistu na elektronickou špionáž obsluhujícího satelity ELINT, který seděl v kanceláři kousek od té její. Jeho snímky zahrnovaly i data z magnetické a radioaktivní oblasti, takže pokrývaly široké spektrum.

Vytiskla si obrázky nasnímané řetězcem amerických satelitů ELINT, které obíhaly Zemi a vytvářely síť kolem celé planety. Neměla samozřejmě ani tušení, co znamenaly ty různé barvy a linie, vystupující nad normální pozadí. Věděla, že představují různé části elektromagnetického spektra, ale to bylo všechno.

Přešla chodbou a strčila hlavu do dveří. „Ahoj, Jimmy.“ Usmála se.

Mladík s dlouhými vlasy staženými do ohonu vzhledl od své počítačové obrazovky s mírně nepřítomným výrazem. „Ano?“

„Jimmy, potřebovala bych, abys mi pomohl s nějakou interpretací.“

Jimmy zamrkal. Měl na sobě volné tričko a džíny, které měly nejlepší dny dávno za sebou. Oči mu zvětšovaly silné brýle, jejichž kovové obroučky se téměř prohýbaly pod vahou čoček.

„S interpretací? Interpretací čeho?“

„Pojď do mé kanceláře, Jimmy. Udělám ti šálek toho speciálního čaje, který máš rád.“

Jimmy ji následoval. Jakmile vešel dovnitř, zarazil se, rozhlédl se po snímcích a dlouze hvízdal. „Páni, Pat, kdy jsi na tom dělala?“

„Ted, před chvilkou.“

Jimmy přešel k obrázkům, pozorně si je prohlížel a prsty objížděl linie, které na nich vytvářely různé barvy. „Tahle data

jsou nová. Tu žádost jsem vyřizoval dnes ráno. Všechny jsem je odeslal. Neměla bys je vůbec mít.“

„Ty ses na ně nedíval?“ Connersová zapnula svou malou rychlovarnou konvici.

Jimmy se na ni překvapeně ohlédl. „Nečeká se od nás, že si je budeme prohlížet, pokud k tomu nedostaneme přímý pokyn. Máme je jen odeslat a *založit*.“ Zamyšleně se zarazil. „Ty se díváš na všechny snímky, které po tobě někdo chce?“

„Ale jistě, drahoušku.“

Jimmy zvlínil spodní ret, jak nad tím hloubal. Pak se natáhl a zavřel dveře do kanceláře. „Já to vlastně dělám taky. Chci říct, jaký by byl smysl toho, co děláme, kdybychom se nedívali. Sakra, to já bych tu měl být odborník. Není to tak, že bych...“

„Jime,“ přerušila ho mírně Connersová, „mně to nemusíš vysvětlovat. Nezapomeň, že já dělám to samé. Důležité je, že ses díval i na tahle data, že ano?“

Jimmy se znovu otočil ke stěně pokryté snímky. „Jo, jsou pro Foremana. Nevím, co to je za chlápka, ale dělá na nějakých zatraceně divných sračkách – teda, promiň, věcech.“

„Na jakých zatraceně divných sračkách?“

Jimmyho ruce už zase sledovaly linie různých barev na snímcích, jako kdyby konečky prstů dokázal vnímat, co znamenají. „To modré jsou linie elektromagnetických toků. Ty červené jsou geomagnetické siločáry. Zelené ukazují radioaktivitu.“

„A dál?“ pobídla ho Connersová, když se Jimmy odmlčel.

„No,“ – Jimmy poklepal na mozaiku – „tohle není správně.“

„Co tím myslíš, že to není správně?“

„Takhle nemá nic z toho normálně vypadat. Něco se děje. Celosvětově.“

„Co se děje?“ ptala se Connersová s nucenou trpělivostí.

Jimmy pokrčil rameny. „Něco narušuje normální siločáry zemských geo- a elektromagnetických polí. To něco s sebou také nese stopovou radioaktivitu, ačkoliv naprosto netuším, jak je to možné.“

„Radioaktivitu?“ zopakovala Connersová.

„Jo, ale něco takového jsem v životě neviděl. Je to fakt divné. Zvláštní. Vlastně je to přímo nemožné.“

Connersovou to znepokojilo. „Řekl jsi o tom někomu?“

To zase na oplátku překvapilo Jimmyho. „Proč?“

„Protože podle toho, co jsi mi právě řekl, se děje něco nenormálního,“ odpověděla podrážděně Connersová.

„Ale kdybych o tom někomu řekl, věděli by, že se dívám na data, na která se dívat nemám,“ řekl jednoduše Jimmy.

„Dobrý bože,“ zavrtěla Connersová hlavou. „Setkali jsme se s nepřítelem, kterým jsme my sami.“

„Cože?“ zamračil se Jimmy.

„Zapomeň na to.“ Connersová se soustředila. „Tak dobře. Co to podle tebe způsobuje?“

„Nemám ponětí,“ řekl Jimmy. „Vzory, které to vytváří, jsou ale pravidelné a linie se protínají a soustřeďují v několika místech na povrchu planety. Takže to není nic nahodilého.“

„Není to nahodilé,“ zamumlala Connersová. „Takže to něco způsobuje?“

„Samozřejmě, že to něco způsobuje,“ odpověděl Jimmy.

„Ne.“ Connersová podrážděně zavrtěla hlavou. „Chtěla jsem říct, že to tedy způsobuje *někdo*!“

Jimmy protáhl obličej. „No, to ne. To by nikdo nemohl způsobit. Ten vzor sice není nahodilý, což by naznačovalo nějakého hybatele, který to dělá záměrně, ale nikdo by nedokázal něco takového udělat, takže...“ Jeho slova klopýtala jedno přes druhé, až se nakonec zastavila.

Connersová k němu přešla a podívala se na linie. „Jaký dopad to bude mít?“

„Na současné úrovni,“ odpověděl Jimmy, „vlastně skoro žádný. Ale zdá se, že to pořád zesiluje.“

„A kdyby to rostlo dál?“ zatlačila na něj Connersová.

„Páni, to nevím, Pat,“ Jimmy si mnul bradu, na které se několik chloupků pokoušelo předstírat, že tvoří bradku. „Kdyby to ale zesílilo, řekněme, čtyřikrát, bylo by to špatné. Elektromagnetické poruchy by vyřadily rozvodné sítě a způsobily by selhání určitých typů elektronických přístrojů. Víš přece, jak vždycky žádají cestující, aby na palubě letadla vypnuli laptopy a

walkmany, když letadlo vzlétá? Tyhle věci sice ve skutečnosti nejsou moc velkým problémem, ale letecké společnosti nechťejí pokoušet osud, že něco poplete systémy letadla. V současné době je interference v každém z těch styčných bodů asi čtyřikrát silnější než ta, jakou můžou vyvolat přenosné počítače a kapesní přehrávače.

Ta radioaktivita je něco úplně jiného. Nechápu, jak může postupně sílit, ale jestli to bude pokračovat ještě několik dní stejnou rychlostí, na průsečíku těch linií budeme mít hodně nemocné nebo mrtvé.“ Jimmyho tvář se projasnila. „Ale ono to nemůže zesilovat.“

„Proč ne?“

„No, protože...“ Jimmy se odmlčel. „Protože, totiž, ono se to sice stalo, ale...“ Jeho slova se vytratila.

Connersová si ale na mapě všimla něčeho dalšího. Sáhla po pořadači na svém stole a prolistovala jím. „Ach, bože,“ zamumlala.

„Co se děje?“ zeptal se Jimmy poplašeně, když si všiml její popelavě šedé tváře.

Connersová zabodla prst do jedné stránky v pořadači. „Myslím, že vím, jak se to šíří. A myslím, že vím, odkud to pochází.“ Vytrhla tu stránku a přenesla ji ke snímkům na stěně. Červenou fixou začala na papíru dělat malé křížky.

„Neplatí to o všech, ale některé body odpovídají.“

„Čemu odpovídají?“ zeptal se Jimmy.

„Družicím MILSTARS. Vidíš, že ty satelity jsou umístěny na geostacionární dráze přímo nad body, kde se protínají ty linie. Ať už to způsobuje cokoliv nebo kdokoliv, využívá k tomu naše družice.“ Vzpomněla si na podivná data ze satelitu MILSTARS-16. Teď už věděla, co znamenají.

„Ale jak to? To přece nejde,“ řekl Jimmy. „To je technicky nemožné.“

„Kašlu na to, že to je technicky nemožné,“ odsekla Connersová. „Někdo to prostě dělá. Poloha těch satelitů nemůže být náhodná.“

„Ale proč?“ ptal se Jimmy.

„Nevím proč, protože nevím, kdo to dělá,“ řekla Connersová. „Ale můžu ti říct naprosto přesně, kde se na to bere energie.“ Dotkla se jednoho bodu na mozaice snímku. „Přímo tady v severní části střední Kambodže, na kterou se chtěl náš starý známý pan Foreman podívat Jasným okem. A někdo zrovna neocenil to, že se ho snažíme vyfotit, a sestřelil nám Jasně oko přímo z oběžné dráhy.“

Jimmyho oči se po těch slovech rozšířily. „Jasně oko bylo zničeno?“

„To si piš.“

Jimmy zavrtěl hlavou. „Ty linie nevycházejí z jednoho bodu. Aspoň teď už ne. Původně ano, pokud vím z obrázků, které jsem pořizoval dřív, ale teď už to neplatí.“

„Jak to myslíš?“ zeptala se ho.

„Ty barvy,“ řekl Jimmy. „Ty odstíny. Udávají...“ Odmlčel se, jako kdyby se pokoušel přijít na to, jak by jí to co nejlépe vysvětlil. „Prostě mi v tomhle věř, že ty barvy a tvary dokážu interpretovat, ano?“

Connersová přikývla.

Jimmy pokračoval: „Dobře. Když jsem tohle viděl, snažil jsem se vystopovat starší snímky a zjistit, jak rychle to zesiluje.“ Mírně se usmál. „A nejenže se mi podařilo určit rychlost šíření. Taký jsem zjistil, jakým směrem probíhá. Opravdu to původně začalo v Kambodži, ale teď to vypadá, že to získává energii i z několika dalších míst.“

„Kde leží?“ zeptala se Connersová.

Jimmyho dlouhé prsty poklepaly na mapu v bodech, které postupně vyjmenoval. „Tady, kousek od Bermud. Tady, v západním Rusku, kolem jezera Bajkal, a tady, v západním Pacifiku, poblíž japonského pobřeží. Začalo to v Kambodži a tady je ta síla taky největší, ale ostatní místa zesilují a rozšiřují se – čerpají energii z toho místa v Kambodži, ať už je tam cokoliv.“

„Ale...“ Connersová se zarazila. Chystala se zeptat proč, ale věděla, že to je zbytečná otázka. „Možná Foreman ví, co to všechno znamená. Rozhodně doufám, že to ví.“

Ponorka Spojených států *Wyoming* patřila do Druhé flotily s ústředím na námořní základně v Norfolku ve Virginii. Podle normálního střídání služeb neměla vyplout na moře ještě tři týdny, ale jediný telefonát velitele námořních operací kapitánu Rogersovi, veliteli ponorky, to všechno změnil.

Poslední dvě hodiny vyzváněly po celém Norfolku a námořní základně telefony, které informovaly členy posádky o změně plánů a přikazovaly jim, aby se okamžitě hlásili do služby.

Kapitán Rogers stál na velitelské věži ponorky a díval se, jak se nalodí členové posádky, rozmrzelí z nenadálého poplachu. Morálka mužstva mu nedělala starosti – posádky ponorek byly elitou námořnictva a on věděl, že se na své muže může spolehnout. Znepokojila ho podivná povaha úkolu, kterým jej CNO pověřila.

Zprvė tu byla ta skutečnost, že byly přeskočeny všechny stupně, a těch nebylo málo, v řetězu velení mezi Rogersem a CNO. Zadruhé z CNO jednoduše přikázali Rogersovi, aby vyplul co nejdřív na moře, co nejrychleji vyrazil na místo v oceánu určené konkrétními souřadnicemi a tam počkal na další instrukce. Rogers měl nejasné a nepříjemné tušení, že ani CNO přesně neví, proč vydává takové pokyny a jedná na rozkazy někoho vyššího. A to pro Rogerse znamenalo jen dvě věci: původcem rozkazu je buď ministr obrany nebo samotný prezident. V každém případě z toho vyplývalo, že se jedná o něco zatraceně vážného.

Když se Rogers podíval do mapy na určené souřadnice, jeho zmatek se ještě prohloubil. Cíl ponorky byl asi tisíc kilometrů od Norfolku, jihozápadně od Bermud.

Rogers si přejel rukou po čerstvě oholené tváři, když k lávce přijel další autobus, ze kterého vystoupila skupina námořníků. Proč by někdo, přemítal kapitán, potřeboval mít ponorku s balistickými jadernými střelami zrovna na těchto souřadnicích? Rogers cítil pod nohama chvění motorů ponorky, přenášené ocelovými pláty trupu, jak se zvyšoval výkon reaktoru. Ohlédl se přes masivní palubu *Wyomingu* k zádi, na dvacet čtyři uzavřených poklopů rozmístěných ve dvanácti párech. Pod nimi byla ukryta jaderná síla, která by dokázala zničit svět, nebo aspoň jeho podstatnou část.

„Osm hodin do okamžiku, kdy budeme na stanovených souřadnicích,“ ohlásil mu jeho zástupce Sills, který vyšel na palubu z poklopu na velitelské věži.

„Posádka?“ zeptal se Rogers.

„Je přítomno šedesát sedm procent z povolaných.“

„Vyrážíme,“ rozkázal Rogers.

Na Sillsově tváři se zračilo překvapení. „Ale co zbytek posádky, pane?“

Rogers našlápl na první příčku žebříku, vedoucího do nitra ponorky. „V CNO říkali, abychom vypluli co nejdříve, a šedesát sedm procent námořníků stačí k tomu, abychom byli schopni určenou misi splnit. Spojte se se správcem přístavu a řekněte mu, že za pět minut vyplouváme.“

9. kapitola

„Můžete jít jednou ze dvou cest,“ řekl Hudson.

Ariana se dívala z Hudsona na Mansora, který právě slezl zpátky do komunikační místnosti malým otvorem ve stropě. Jeho pokus najít přerušení kabelu v nitru letadla byl neúspěšný. Všichni tři stáli kolem stolu, na kterém byly rozloženy plány konstrukce letadla.

Kromě Mansorovy mise byla poslední hodina prostá událostí, za což byla Ariana vděčná. Letadlo neprovrtaly žádné další paprsky světla. Kolem letadla se ani neozývaly žádné zvuky. Nic z toho ovšem atmosféře v letadle příliš nepomohlo. Těla Daleye a toho inženýra, který zahynul při dopadu na zem, byla odnesena do zadní části letadla a přikryta dekami – byly to připomínky jejich nebezpečné situace, kdyby ovšem někdo takovou připomínku potřeboval.

Ariana se podívala přes stůl. Mansor byl pokrytý vrstvou špíny a oleje a nevypadal příliš šťastně. Trvalo mu více než hodinu, než prolezl úzkým prostorem k základně dvou podpěr, které držely na střeše radom. Kabely SATCOMu byly po celou dobu neporušené a zde mizely pravou podpěrrou nahoru. Arianě docházely možnosti – zbývalo jen vyjít ven z letadla a zkontrolovat radom. Bylo klidně možné, že se celý při pádu odtrhl a talíř satelitu byl definitivně odepsaný.

„Jsou tu nouzové východy buď nad křídly nebo poklop na střechu.“ Hudson ukázal na plánu oba východy; jeden vedl na pravé křídlo, druhý na střechu letadla hned za pilotovou kabinou.

„Myslíte, že ten střešní východ mohl být poškozen spolu s kokpitem?“ zeptal se Mansor.

Ariana si vzpomněla, jak byl kov čistě odříznut. „Myslím, že ne. Otvor končil ještě před koncem kokpitu.“

„A co ty paprsky?“ zeptal se Ingram. „Co když jimi někdo venku míří na letadlo a jakmile vás uvidí...“ Zarazil se, ale ostatní konec věty znali.

„Neřekla bych, že jsme tady uvnitř v bezpečí,“ odpověděla Ariana. „Myslím, že musíme jednat, a to rychle. Můj otec by vyslal záchrannou výpravu, jakmile se přerušilo spojení. Taková výprava nás měla už dávno objevit, takže musíme předpokládat, že se nám žádná pomoci zvenčí nedostane. Nevím sice proč, ale taková je zkrátka situace. A ta zpráva, kterou jsme obdrželi, udávala, že máme jenom dvanáct hodin. Z těch už jsme něco vyplývali.

První krok spočívá v tom, že se pokusíme obnovit spojení přes satelit a zjistíme, jestli se nám podaří s někým komunikovat. Pokud to nepůjde, pak jsem se rozhodla, že budeme muset opustit letadlo. Navrhuji ale, abychom nejdřív vyzkoušeli obnovit spojení.“

Vzhledem k možnostem, které měli, všichni po jejích slovech přikývli. Mansor se postavil a oprášil si trochu oblečení.

„Půjdu s vámi,“ řekla Ariana a popadla baterku, kterou si zastrčila do kapsy.

„To ale není vůbec...,“ začal Mansor, ale záblesk v jejích očích ho umlčel.

„Takže se do toho pustíme. Vyjdeme ven střešním nouzovým východem,“ rozhodla Ariana. „Aspoň nebudeme muset šplhat nahoru z křídla.“

Mansor zvedl cívku koaxiálního kabelu. „Já jsem připravený.“

Ariana se otočila a odkráčela do přední části letadla. Střešní nouzový východ byl v její kanceláři. Odmontovali od podlahy těžký kovový stůl a umístili ho pod poklop. Mansor na něj poté, co přivázal jeden konec kabelu k noze stolu, vylezl. Popadl

poklop a zabral za rukojeť. S hlasitým praskavým zvukem se poklop otevřel dovnitř a odhalil černý obdélník. Nebyly vidět žádné hvězdy, jen černočerná temnota. Ohlédl se pod sebe. „Připravená?“

„Připravená,“ odpověděla Ariana, vylezla na stůl a nahrbila se vedle Mansora.

Ten se vytáhl vzhůru do tmy. Na vteřinu zmizel a pak se objevila jeho paže. Ariana se ho chytila za ruku a Mansor ji vytáhl nahoru na střechu letadla.

„Měli jsme v záloze záchranný tým,“ řekl Freed. „Koordinoval ho Lucian.“

„A dál?“ zeptal se Dane. Chelsea se mu otírala o nohu. Čtyři kanadští žoldáci čekali spolu s pilotem u letadla, mimo doslech.

Freed mu předložil všechna fakta: „Přesně podle našich nouzových plánů Lucian uvědomil záchranný tým, jakmile zjistil, že to letadlo spadlo. Oddíl vyrazil k poslednímu místu, kde jsme měli spojení s *Lady Gayle*.“

„A od té doby jste o něm neslyšeli,“ shrnul Dane.

„Ztratili jsme s týmem kontakt a ten se zatím nepodařilo obnovit,“ potvrdil Freed.

„Kdo si vytáhl toho Černého Petra?“ zeptal se Dane.

„Kambodžské zvláštní síly,“ odpověděl Freed. „Dvanáctičlenný A-tým, plus dva muži, kteří tvořili posádku vrtulníku.“

„To vysvětluje, proč se kambodžská vláda vůbec nehrne do další pomoci,“ poznamenal Dane.

„Kambodžská vláda se může jít vycpat,“ řekl Michelet. „Já chci tam odtud dostat svou dceru.“

„Ti kambodžští vojáci měli taky svoje životy,“ upozornil ho Dane. „A rodiny.“

„Jejich rodiny dostaly štědrou kompenzací,“ odpověděl Michelet. „Měli to v popisu práce.“

„Létat na sebevražedné mise kvůli bohatým Američanům?“ zeptal se Dane.

„Ty peníze si vzali docela dychtivě,“ řekl Michelet.

Dane ho ignoroval a díval se opět na Freeda. „Proč jste mi to neřekli?“

„Nevěděli jsme, co se s oddílem stalo, takže toho nebylo mnoho, co jsme vám mohli říct,“ řekl Freed. Když viděl Daneův pohled, vzdychl si. „No dobře. Mysleli jsme si, že když vám řekneme o zmizení toho oddílu, nebudete chtít jet.“

Dane přemýšlel o něčem jiném. „Co ta nahrávka? Ta byla pravá?“

„Ano,“ ujistil ho Freed. „*Lady Gayle* zachytila a přeposlala ten vzkaz těsně před tím, než se zřítíla.“

„Možná nás někdo v osmašedesátém roce nahrál a...“ Dane nedokončil větu.

„A tu nahrávku si třicet let schovával, kdyby se mu náhodou hodila?“ zeptal se Freed.

„Kdo nás přepadl u toho skladiště?“ zeptal se Dane. Věděl, že Freed s Michelem mu o té nahrávce nelžou. Věděl to od okamžiku, kdy ji poprvé uslyšel. Věděl ale také, že mu ti dva pořád ještě neříkají všechno.

„Museli to být lidé, které si najala společnost Syn-Tech,“ odpověděl Freed.

„Třeba to byli Kambodžané, které rozzlobilo zmizení těch mužů ze Zvláštních sil,“ navrhl Dane.

Freed zavrtěl hlavou. „Ne. Na to nebylo dost času. Museli to být lidé ze Syn-Techu. A těm Kambodžanům a jejich rodinám jsme zaplatili opravdu slušné odškodné.“

„Co ještě nevím?“ pokračoval Dane.

„Teď už víte všechno,“ ujistil ho Freed.

Dane se zašklebil. „Za předpokladu, že vy víte všechno, o čemž dost pochybuji.“

Na to Freed neodpověděl.

„Jaký je současný plán?“ zeptal se Dane.

Freed trhl palcem přes rameno směrem ke Kanadánům. „Vyskočíme s nimi...“

„Kdo my?“ přerušil ho Dane.

„Vy, já a profesor Beasley.“

„Vyskočíme?“ zeptal se Beasley a po čele mu přeběhlo znepokojené zamračení.

„Upsal jste se na celou výpravu,“ řekl mu Freed. „Jediné, co budete muset udělat, je skočit z rampy. Padák udělá zbytek.“

„Skočit z rampy?“ opakoval Beasley.

Dane se obrátil k Micheletovi. „A vy?“

Freed odpověděl za svého šéfa. „Pan Michelet poletí s námi, aby se ujistil, že jsme v pořádku seskočili, pak se vrátí sem a přiletí pro nás na smlouvané místo vrtulníkem, kde počká, než se s ním spojíme, nebo než tam dorazíme.“

„Kde je to smlouvané místo?“ zeptal se Dane.

Freed vytáhl mapu. „Vrchol tohoto kopce asi osm kilometrů od strážní věže, kde vyskočíme.“

Dane ztuhl. Podíval se dolů na Chelsea, která otočila hlavu k boku hangáru. „Někdo sem jde,“ oznámil Dane.

Freed pozvedl hlavě svého samopalů.

„Ne,“ zavrtěl Dane hlavou. „Nehrozí nebezpečí.“ Naklonil hlavu ke straně. Během let cítil aury mnoha lidí, ale ať už se sem teď blížil kdokoli, byl to někdo jiný, úplně jiný. Dane pocítil, jak mu po zádech přejelo podivné vzrušení. Chelsea také něco cítila, protože měla zvednutý ocas, kterým vrtěla a mlátila Danea do nohy.

„Klid, holka,“ zašeptal Dane, ale věděl, že Chelsea nesignalizuje nebezpečí.

Zpoza rohu hangáru vyšla žena. Byla vysoká a měla orientální rysy. Její tvář byla nápadně krásná. Dane nedokázal přesně určit, z které části Orientu pochází, ale vycítil, že jí v žilách obíhá krev mnoha různých národů – možná měla i nějaké evropské předky. Oblečená byla do černých kalhot, šedého roláku a tenkého černého saka. Přes rameno nesla nylonovou tašku. Zamířila přímo k Daneovi, zastavila se kousek před ním a dívala se na něj.

„Kdo jste?“ zeptal se Freed.

„Jmenuje se Sin Fen,“ řekl Dane s očima stále upřenýma do jejích. Nepatrně se usmál. „Nemýlím se?“

Žena mírně zavrtěla hlavou na znamení, že se vskutku nemýlí. „Vy ji znáte?“ zeptal se zmateně Freed.

„Vidíme se poprvé,“ odpověděl Dane. „Ale ona ví věci, které potřebujeme vědět, že ano?“

Žena mírně sklonila hlavu a na rtech se jí objevil náznak úsměvu. Napřáhla pravou ruku s dlouhými prsty a červeně namalovanými nehty zastřiženými do špičky.

Chelsea pokročila dopředu a sklonila hlavu k zemi. Žena se předklonila jako vysoký strom, který se ohýbá ve větru, a prsty projela Chelseinou srstí. „Hodný pejsek.“ Byla to její první slova. Přízvuk Dane nedokázal přesně zařadit, ale bylo jasné, že se někdy během života vzdělávala v Evropě.

„Ano, je to hodný pes,“ řekl Dane. Podíval se na Freeda a Micheleta. Za nimi přihlížel celé scéně Beasley. Dane poslouchal hlas ve své hlavě, v údivu nad tím, co se právě děje, a potom promluvil nahlas: „Ty útočníky u skladiště si najal Syn-Tech. Kromě toho také organizují tým, který se nás pokusí u *Lady Gayle* předběhnout.“

„Jak to víte?“ zeptal se Michelet.

Dane pokynul rukou k Sin Fen. „Ona mi to řekla.“

„Ale vždyť nic neříkala,“ namítl Freed.

Sin Fen se otočila k ostatním. „Skupina Syn-Techu je už v táboře v Kambodži, severně od Angkor Watu. Mají vrtulník a za rozbřesku vyrazí k severu.“

„Ale oni přece nemohou vědět...,“ začal Michelet, ale Sin Fen zvedla volnou ruku.

„Vědí naprosto přesně, kde mají hledat. Na palubě *Lady Gayle* je špion.“

„Špion!“ vybuchl Michelet.

Sin Fen se obrátila zpátky k Daneovi. „Nemáme moc času.“ Levou rukou si sáhla do saka, zatímco pravou stále hladila Chelsea, a vytáhla z kapsy lesklý papír. „To je družicový snímek. Je na něm vidět vaše letadlo.“

Michelet papír popadl a prohlížel si jej spolu s Freedom, který k němu přistoupil. Beasley jim nakukoval přes rameno. „Ježíši!“ zvolal Michelet. Vzhlédl k Sin Fen. „Co se s ním stalo?“

„Nevím,“ odpověděla Sin Fen.

„Ale...“ Michelet vrtěl hlavou. „To přece není možné. Trup by se rozlomil, kdyby...“ Zmateně zmlkl. „Takhle nemohlo letadlo nikdy přistát.“

„Je to možné,“ řekla Sin Fen. „Souřadnice jsou uvedeny na spodním okraji snímku. Není to daleko od místa, kde máte v plánu seskočit.“

„Jak víte, že budeme seskakovat?“ zeptal se Freed.

„Ona ví mnoho věcí,“ odpověděl Dane.

„Jak jste k tomu přišla?“ vyptával se Freed a zvedl ruku se snímkem.

„Od našeho společného přítele,“ řekla Sin Fen.

„To vy jste byla na střeše u toho skladiště,“ konstatoval Dane.

„To ona nám pomohla z té pasti?“ Freedův tón naznačoval, že tomu nevěří.

Michelet je ani neposlouchal a cele se soustředil na vyhledání uvedených souřadnic na mapě. „Je to blízko místa, kde jsme odhadovali, že to letadlo je. Vyrazíme!“ vykřikl Michelet, podal snímek Freedovi a obrátil se k letadlu.

Dane se nehýbal. Vzal si od Freeda snímek a díval se na něj. Freed následoval svého šéfa, ale Dane ještě váhal. Hleděl na Sin Fen, která stále hladila Chelsea. Pak se narovнала. Chelsea vypadala znepokojeně, stáhla se k Daneovi a otřela se mu bokem o nohu.

„Kdo jste?“ zeptal se Dane tiše.

„Jsem Sin Fen.“

„To vím. Odkud jste?“

„Pocházím z místa, které je blízko cíle naší cesty,“ řekla. „Ne.“ Zvedla ruku. „Ne uvnitř. Ale blízko. I já jsem cítila to, co vy. A i já jsem slyšela hlasy, asi ne tak zřetelně jako vy, ale dost na to, abych věděla, že jsou skutečné.“

Když se vydali k letadlu, jeho motory se zakašláním naskočily. Ostatní čekali nahoře na rampě.

„To letadlo,“ řekl Dane a zvedl satelitní snímek. „Jak se to mohlo stát? To přece není fyzicky možné.“

Sin Fen pokrčila rameny. „V Angkorské bráně se děje mnoho věcí, které jsou nemožné.“

„V Angkorské bráně?“

„Tak říkáme tomuto místu v Kambodži,“ odpověděla.

„Kdo je to my?“

„K tomu se dostaneme,“ řekla Sin Fen.

„Potřebuji víc informací,“ odpověděl Dane nahlas. Pak soustředil své myšlenky: *Potřebuji vědět, jak spolu dokážeme komunikovat bez toho, abychom mluvili.*

Po krvavě rudých rtech Sin Fen přelétl úsměv. *Jsou to jenom teorie, nic není prokázáno.*

Slova se mu objevila v hlavě v podivné směsici s obrázky, ale Dane rozuměl tomu, co se mu pokoušela sdělit. Připomínalo mu to situace, kdy jel v automobilu, najednou se mu v mysli vynořila nějaká melodie a po zapnutí rádia zjistil, že zrovna hraje právě tu písničku. Slova Sin Fen byla něco podobného, jako melodie slov, které se nečekaně objevily, a když se Dane soustředil, dokázal rozeznat jejich smysl.

„Spokojím se s teoriemi,“ řekl nahlas.

„Myslím, že bychom měli jít,“ odpověděla Sin Fen. „Cestou vám řeknu všechno, co vím.“

Foreman se podíval na malý displej. Jméno mu nic neříkalo, ale poznal, odkud ho volají: Národní bezpečnostní úřad, NSA, oddělení družicového snímkování. Stiskl tlačítko na telefonu ve své zvukotěsné skleněné místnůstce a promluvil.

„Tady Foreman.“

Místností se rozlehl ženský hlas. „Tady Patricia Connersová. Pracuji v...“

„Já vím, kde pracujete,“ přerušil ji Foreman. „Mám hodně práce, paní Connersová. Co chcete?“

„Trochu zdvořilosti by neuškodilo,“ řekla Connersová.

Foreman si povzdychl a čekal.

„Dívala jsem se znovu na data, která jste si od nás vyžádal,“ pokračovala Connersová.

„Nic takového byste neměla dělat,“ varoval ji Foreman.

„Chcete si se mnou hrát, nebo chcete vědět, co se děje?“

„Tak mi řekněte, co se děje,“ vyzval ji Foreman.

„Máte celoplanetární snímky v elektromagnetické oblasti?“ Connersová nečekala na odpověď a pokračovala: „Máte také snímky radioaktivního pozadí. Také víte, že to vychází z té oblasti v Kambodži, kterou jste si chtěl prohlédnout Jasným okem.“

„Prosím,“ Foreman se natáhl po tlačítku, kterým by ukončil hovor, „neříkejte mi, že vím, co vím.“

„A víte, jak se ty elektromagnetické vlny a radioaktivita šíří?“
Foremanova ruka znehybněla. „Řeknete mi to?“

„Na jednu družici MILSTAR je napojen nějaký divný energetický signál, který je pak sítí satelitů rozesílán dál,“ odpověděla Connersová. „Jde o satelity podél linií mezi tím, co vypadá jako kritické body.“

Foreman stáhl ruku zpátky. „Pokračujte.“

„Ověřila jsem si to u jednoho přítele v Pentagonu. Ztratili spojení s celou sítí družic MILSTARS. Nevědí proč, ale my to víme, vidíte, pane Foremane?“

„Jste si jistá, že je energie rozesílána prostřednictvím systému MILSTARS?“ zeptal se Foreman. „Jak víte, že je ty družice jen nesnímají ze zemského povrchu?“

„Ověřila jsem si šíření té věci,“ odpověděla Connersová. „Postupuje po družicích MILSTARS ven z Kambodže. Začalo to tam, ale teď to vypadá, že jsou další slabší energetické kanály ze Země i poblíž Bermud, v západním Pacifiku a na několika dalších místech.“

Foreman se opřel v křesle a ťukal si tužkou o spodní ret. „Ale jak je něco takového možné?“

„To ještě nevím, ale jeden můj kamarád na tom pracuje.“ Po krátké odmlce Connersová pokračovala: „Pomohlo by nám, kdybyste nám řekl, co víte vy.“

„Toho není moc,“ řekl Foreman.

„Víte, co zničilo Jasné oko?“ zeptala se Connersová.

„Ne.“

„Víte, co v Kambodži způsobuje ty poruchy snímkování?“

„Ne.“

„No, zdá se, že se jedná o velice jednostranný rozhovor,“ poznamenala Connersová. „Budu tedy pokračovat s tím, co vím já. Můj kolega si trochu pohrál s čísly na základě dat, která jsme vám odesílali. Předpovídá, že pokud se budou elektromagnetické a radioaktivní poruchy v těch šestnácti místech zesilovat a šířit stejnou rychlostí jako dosud, k prvním úmrtím v uzlových

bodech, kde dochází k největšímu soustředění té síly, dojde za necelých dvacet čtyři hodin.

Jedná se o geometrický nárůst, takže se s časem násobí,“ pokračovala Connersová. „Kolega předpovídá, že těch šestnáct bodů je rozmístěno tak, aby se nakonec vzájemně propojily a pokryly celý svět.“

„Kdy k tomu podle něj dojde?“ zeptal se Foreman.

„Úplného pokrytí bude dosaženo během dvou dnů.“

Foreman se nad tím zamyslel. Dva dny do konce světa.

„Má vás přítel nějaký nápad, jak bychom to šíření mohli zarazit?“ zeptal se nahlas.

„Tak daleko jsme se zatím nedostali,“ odpověděla Connersová.

„Pokouším se proniknout ke zdroji té energie,“ řekl Foreman, „ale jestli ten pokus selže, bylo by dobré, kdyby vás napadl nějaký způsob, jak zastavit její šíření.“

„Pokud nedokážete zastavit zdroj,“ řekla Connersová, „musíte se zaměřit na způsob šíření.“

„Jste si jistá, že se energie opravdu šíří družicemi MILSTARS?“

Connersová pevně odpověděla: „Ano.“

Foreman se téměř usmál. Bylo hezké, že si aspoň někdo byl něčím jistý. „Co s tím můžeme udělat?“

„Vypnout ty družice.“

„A pokud to nepůjde?“

„Zničit je.“

„Jak?“

„Použitím HMOV z Hromového kopí.“

Na Foremana to udělalo dojem. Ta žena rozhodně ví, o čem mluví.

„Pentagonu se nebude moc chtít střílet po vlastních družicích.“

„Podle těch úkolů, které jste mně posílal,“ poznamenala Connersová, „máte dostatečnou pravomoc k tomu, abyste nařídil vzlétnutí SR-75 a Hromového kopí.“

„Měl jsem ale dojem, že HMOV je ovládána ze země. Což stejně znamená, že budu muset postupovat přes Pentagon.“

„Já můžu HMMV ovládat,“ řekla Connersová. „Na testování toho systému jsme spolupracovali s Pentagonem a mnohokrát jsem dělala simulaci.“

Na Foremana její slova podruhé udělala dojem. „Ještě se o vašem návrhu poradím. Oceňuji vaše informace i nabídku pomoci,“ řekl Foreman. „Můžete sledovat tu oblast Kambodže?“

„Nevidíme do nitra té oblasti,“ upozornila ho Connersová.

„To vím, ale pro všechny případy. Kromě toho i povědomost o tom, kolik toho nevidíme, nám může pomoci.“

„S vaším povolením mohu nad to místo přesunout KH-12 a nechat ji tam.“

„Udělejte to. Budu s vámi ve spojení.“

Foreman ukončil hovor, opřel se a zíral na snímky, které si připevnil ke skleněné stěně. Začínal pronikat do toho, co se dělo, a i když většinu z toho nerozuměl, nepříjemný pocit v žaludku ho varoval, že už je možná příliš pozdě, aby to zastavili, ať už to bylo cokoliv. Věděl, že ostatním bude trvat dlouho, než se probudí a přiznají si skutečnost, a pak už bude opravdu příliš pozdě. Nebylo ale pochyby o tom, kterým směrem všechny informace ukazovaly: brány se rozšiřují a chystají se vzájemně propojit. Připravovala se invaze na Zemi.

Podíval se na panel s displeji v přední části operačního střediska. Byla na něm vyznačena současná poloha letadla C-123 poblíž hranic s Kambodžou. Stiskl jiné tlačítko.

„Něco od Sin Fen?“

„Ne, pane.“

„Buďte na lince.“

Pak zkontroloval vojenské síly, které uvedl Bancroft do pohybu. Ponorky, lodě i letadla se stahovaly k bránám. Co mohou dělat, až tam dorazí, to Foreman netušil, ale měl pocit, že je lepší být připraven.

Podíval se na mapu světa. Jestli to neznámé něco využívalo družice MILSTARS, pak mohl nyní udělat jedinou věc, aby to alespoň zpomalil – zahrát tu kartu, kterou na stůl hodila Patricia Connersová a NSA. Věděl, že to řadě lidí v Pentagonu zvedne krevní tlak, ale čas se krátil.

Ariana by přísahala, že venku na letadle doslova cítí strukturu vzduchu, který se jí lepil ke kůži a vléval se jí při dýchání do plic. Připomínal jí ty podivné směsi, které využívala při hlubokomořském potápění, ale z toho pocitu se jí trochu zvedal žaludek.

Zírala do inkoustové černě. Viděla jen zlatou linku, která se zanořovala do levého boku letadla a vycházela z něho zase na pravé straně, spolu s druhým paprskem, o něco níže a blíže zádi letadla. Paprsky se objevovaly a opět mizely v mlze asi patnáct metrů od nich.

Vyrazila a rozhlížela se kolem sebe. U ohonu letadla planul silný zlatý paprsek přímo vzhůru k obloze, asi sedm metrů nad jejich vyvýšeným stanovištěm na střeše letadla. Kromě toho tu nic jiného nebylo. Ariana slyšela Mansorovo dýchání a tlukot vlastního srdce jí hlasitě zněl v hlavě. Díky záři paprsků a tomu, že se její oči postupně přizpůsobily tmě, si začala uvědomovat, že dokáže rozeznat věci na vzdálenost jednoho nebo dvou metrů.

Sáhla si do kapsy a vytáhla baterku. Ucítila pevné sevření na zápěstí. Rozeznala Mansorovu siluetu stojící těsně vedle ní.

„Já bych to nedělal,“ řekl Mansor. „Myslím, že bychom neměli přitahovat pozornost.“

„Dobře,“ souhlasila Ariana a vysmekla se mu. „Tak jdeme.“

Postupovali po hmatu a drželi se na vrcholu oblé střechy letadla. Mansor za sebou odvíjel kabel, kterého se Ariana jednou rukou přidržovala, a pak jej pouštěla na zem. I když se soustředila, neslyšela nic. Naprosté ticho bylo zneklidňující, stejně jako naprostá tma. Přemítala, jestli za rozbřesku bude slunce schopné proniknout tou podivnou mlhou, která je obklopovala.

Postoupili asi o sedm metrů podél trupu letadla. Ariana si konečně zvykla na tmu natolik, že viděla střechu letadla pod sebou a asi sedm metrů dopředu.

Náhle ucítila něco za sebou. Otočila se. U špičky letadla se objevil kruh zlatého světla asi dvakrát větší než trup letadla, a ozařoval jeho povrch. Ariana ve světle kruhu viděla zející otvor v

kokpitu, když tu začal kruh klouzat po letadle rychlostí asi jednoho metru za vteřinu. Kruh obklopovala tma, takže to vypadalo, jako kdyby si někdo prohlížel letadlo ve zvláštním pátracím světlometu.

„Nehýbejte se,“ sykla Ariana s vědomím, že tomu nemohou utéct. Nemusela to opakovat, protože Mansor už blížící se světelný kruh viděl také.

Oba stáli dokonale nehybně, zatímco světlo postupovalo podél trupu. Už bylo u nich a Ariana cítila, jak se jí nabíjejí chloupky na kůži. Měla pocit, jako kdyby jí někdo svíral mozek pružnou páskou. Bolest v hlavě začala být nesnesitelná a Ariana stěží potlačila výkřik. Pak je světlo minulo a oba byli zase ve tmě. Bolest zmizela tak rychle, jako se objevila.

Zlatý kruh světla pokračoval k zádi a Ariana sledovala jeho postup.

„Ach, Bože,“ zašeptal Mansor, když kruh míjel střed letadla a oni tak viděli místo, kde původně byla křídla. Ariana nevěřícně zírala. Křídla byla pryč: něco je hladce odkrojilo necelý metr od trupu. Vypadalo to, že letadlo spočívá na změti opadaného listí, ale Ariana věděla, že se křídla nemohla odlomit při dopadu. Nikde po nich nebylo ani stopy a bylo jí jasné, že o ně museli přijít dlouho před pádem. Začínala rozumět některým posledním slovům, které zaslechla z kokpitu.

Sledovala, jak světlo dospělo k radomu a spatřila také zdroj kolmého zlatého paprsku. Vycházel přímo z vrcholu radomu.

„A sakra,“ zamumlal Mansor. „Teď víme, proč...“

Zarazil se, když oba zaslechli někde nalevo zvuk pohybu něčeho velkého. Ariana se pokoušela proniknout zrakem temnotu, ale jediné, co rozeznala, byl obrys ještě tmavšího stínu proti okolní černotě, pokud něco takového bylo vůbec možné. Nerozeznatelný tvar se nad nimi tyčil asi padesát metrů daleko. Poznala, že se blíží. Stromy před tím praskaly za zvuků, které připomínaly výstřely. Praskání kmenů ale přehlušovalo něco jiného: stejný zvuk plazení, jenž slyšeli už v letadle, na pozadí syčení, jaké vydává pára unikající z ohromných kotlů.

Ariana ztuhla, když začínala rozeznávat tmavý předmět: byla to přední část těla silného hada, asi tři metry široká, pozvednutá

nad zem. Ve výšce dvaceti metrů se tělo větвило do sedmi hlav, z jejichž otevřených tlam vycházelo pronikavé syčení. Hlavy se neustále otáčely všemi směry. Každá byla více než metr široká a vysoká, s třiceticentimetrovými tmavými očima. Zadní část těla mizela ve tmě.

Zatímco Ariana zůstala ztuhle stát, Mansor se otočil a rozběhl se k poklopu, kterým vyšli ven. Jedna z hadích hlav po něm vyrazila s vyceněnými, třicet centimetrů dlouhými tesáky.

Z opačné strany letadla vyšlehl modrý paprsek a uštědřil hlavě mohutný úder. S rozzlobeným zasyčením se stáhla, sotva dva metry od Mansora. Zuby o sebe zklamaně klaply.

Se znepokojující přesností vyšlehl sedm krátkých modrých paprsků během necelých dvou vteřin a každý z nich zasáhl jednu hlavu. Současně s posledním modrým zábleskem náhle Mansora zasáhl zlatý paprsek a zachytil ho ve svém sevření jako reflektory auta srnku na silnici.

„Ariano,“ vyslovil nehlasně rty.

Probrala se ze svého úžasu a rozběhla se k němu, ale zlatý paprsek ho zvedl asi tři metry nad trup letadla.

Ariana se ohlédla přes rameno a slyšela, jak se nestvůra pohybuje, ale tentokrát od ní, zpátky do okolní tmy. Obrátila se znovu k Mansorovi. Zlatý paprsek ho začal unášet opačným směrem, ke svému zdroji. Bezmocně se zastavila přímo pod ním. Popadla kabel, který stále držel v rukách a který byl připevněný ke stolu uvnitř letadla. Omotala si ho kolem levého zápěstí a pokoušela se ho stáhnout dolů, ale cítila, že je i ona pomalu zvedána nad střechu.

Z temnoty opět vyšlehl modrý paprsek a zasáhl Mansora. Jeho tělo obklopoval rej modré a zlaté barvy. Ariana si všimla, že se už nepohybuje. Zdálo se, že je zachycen v podivném přetahování, zatímco ona visela pod ním za levé zápěstí a prsty na nohou se sotva dotýkala letadla.

Vzhlédla a zachytila Mansorův pohled. Zoufale kroutil hlavou, díval se dolů na ni a ústa měl stále otevřená v bezhlesém výkřiku.

Arianin výkřik se ale rozlehl po okolí, když Mansorovo tělo vybuchlo ve změti krve a vnitřností, které se na ni snesly jako déšť.

Oba paprsky zmizely a Ariana se zhroutila na střechu letadla. Byla si chabě vědoma toho, že je tažena kupředu za koaxiální kabel, ale jediné, co si uvědomovala s palčivou zřetelností, byla Mansorova krev na jejím obličeji.

10. kapitola

Dane seděl v červeném křesle a prohlížel si letadlo. Kanad'ané byli usazeni skoro u zavazadlového prostoru poblíž Micheleta a Freeda. Přední třetinu prostoru vyplňovala velká zelená kovová bedna. Dane už podobné viděl: byla to bomba o hmotnosti dva tisíce kilogramů, která byla určena ke shození z rampy letadla. Až dopadne na zem, vyčistí okolí od vegetace, aby tu mohl přistát vrtulník. Už je viděl v akci a dokonce byl i nedaleko místa, kde jedna „sekačka sedmikrásek“, jak se jim přezdívalo, vybuchla. Rázová vlna ho zvedla metr do vzduchu a uhodila s ním o zem o kus dál.

Dane se soustředil a podíval se přes uličku na Sin Fen. *Jak to děláme?*

Její tmavé oči se vpily do jeho a Dane věděl, že ho „slyšela“. Vstala a posadila se vedle něho.

„Bude jednodušší, když budeme mluvit nahlas,“ řekla. „Ta schopnost je genetický atavismus, dědictví po předcích.“

„Pokračujte,“ vyzval ji Dane.

„Víte něco o mytologickém vědomí?“ V hlavě se jí okamžitě objevila jeho negativní odpověď, a proto pokračovala: „Dobře, tak začnu od základů, abyste mě mohl sledovat.“

Tak za prvé, jste levák, že?“

„Ano.“

„Já také. Většinu populace tvoří samozřejmě praváci. To znamená, že dominantní polovinou mozku je u nich levá

hemisféra, protože nervové dráhy se u báze mozkového kmene kříží. Už tak tedy patříte mezi tři procenta lidí, u kterých je dominantní pravá polovina mozku. Myslím si ovšem, že jste ještě vzácnější případ, protože jsou u vás dominantní svým způsobem obě hemisféry, v tom, že spolupracují daleko účinněji než u normálního člověka.“

Musela vycítit jeho zmatek.

„Vrátím se trochu do minulosti. Základní otázkou je, ve kterém bodě naší evoluce se lidé stali tak odlišnými od ostatních zvířat. V čem se lišíme řekněme od opice? Neznalý člověk by odpověděl, že myšlením, ale to není pravda. Všechny vnější projevy myšlení jsou v různých stupních přítomny u nejrozmanitějších živočišných druhů: od učení až po schopnost chápat pojmy. Pravda, tyto schopnosti jsou u ostatních zvířat vyvinuty jen na základní úrovni, ale jsou tam, takže jakákoliv dělící čára je stanovena poněkud libovolně.“

Dane zjistil, že poslouchá, fascinován dvěma úrovněmi, na kterých jejich rozhovor probíhal – na úrovni mluvy, ale ještě na další, hlubší úrovni jejich myslí, ve které, jak si uvědomoval, ona dokáže číst jeho mysl lépe než on její.

„Existují lidé, kteří se domnívají, že tím základním rozdílem je řeč, ale řada živočišných druhů má také nějaký základní dorozumívací jazyk. Je široce uznávanou skutečností, že spolu nějak komunikují třeba delfíni. Některé opice mají soubor přibližně osmdesáti signálů nebo příkazů – i to je druh komunikace.

Podle jedné teorie jsme se definitivně oddělili od světa ostatních zvířat teprve tehdy, když jsme byli schopni hovořit a jednat spolu jako jedinci spíše než jako součást skupiny. Musíte si ale uvědomit, že my lidé jsme spolu kdysi nezačali rovnou hovořit, a dokonce ani komunikovat pomocí zvuků.

Počkejte!“ zarazila Sin Fen Daneovu myšlenku, která se chystala přerušit její výklad. „Poslouchejte a dozvíte se všechno, co vím já.

Podle jedné fyziologické teorie se spolu před rozšířením mluveného jazyka raní jedinci druhu *Homo sapiens* dorozumívali pomocí telepatie, což jistým způsobem – i když to bylo důležité

pro skupinovou obranu v nebezpečné divočině – zpomalovalo vývoj, protože telepatie vyžadovala, aby skupina zůstávala pohromadě a také aby všichni mysleli podobně. Jakmile se vyvinul mluvený jazyk, byli jsme schopni podnikat daleko odvážnější činy a průzkumy jako jednotlivci. A to je bod, v němž se člověk oddělil od světa zvířat.

Zajímavou věcí je, že vývoj jazyka nebyl diktován ani tak vnějšími faktory, jako spíše fyzickou evolucí samotného lidského mozku.“

Dane cítil, jak se mu o nohu opírá Chelsea, a slyšel i pravidelné hučení motorů letadla. Dokonce si uvědomoval i to, že Freed se pohybuje po zavazadlovém prostoru, vytahuje z obalů padáky a připravuje je, ale především se soustředil na to, co mu říkala Sin Fen.

„A tady se právě dostává ke slovu mytologické vědomí,“ pokračovala. „Lidský mozek se skládá ze dvou polovin, které jsou téměř totožné, ale vzájemně jsou propojeny jen velice málo. Vědci se domnívají, že se dvě hemisféry vyvinuly proto, abychom měli určitou zálohu pro důležité procesy probíhající v mozku.

Centra řeči jsou přítomna v takřka stejné podobě v obou hemisférách, ale u devadesáti sedmi procent lidí je funkční pouze centrum v levé polovině mozku. Co se stalo s centrem řeči v pravé hemisféře? Pořád tam je – jsou to tři různé oblasti, které spolupracují na vytváření řeči: pomocná motorická oblast, ta je nejméně důležitá, Brocovo centrum v zadní části čelního laloku a Wernickeovo centrum v zadní části spánkového laloku, jejichž odstranění vede k nevyléčitelné ztrátě smysluplné řeči.

Tyto oblasti fungují u většiny lidí z levé hemisféry, ale jsou i naproti, kde zjevně nepracují. Někteří lidé jsou toho názoru, že právě tato nefunkční centra řeči jsou sídlem telepatických schopností. Dříve byly obě poloviny lidského mozku propojeny více a jejich řečová centra pracovala společně, aby všichni lidé spolu mohli komunikovat tak, jako to dokážeme my dva.“

Sin Fen se usmála a odhalila tím rovné, čistě bílé zuby. „Vždycky jste byl schopen vycítit různé věci, dokonce jste i slýchal hlasy, které nikdo jiný neslyšel, nemám pravdu?“

Dane přikývl.

„Jistě, protože tehdy ještě nebyla vyvinuta řeč, jediné zprávy, které bylo možno takto vysílat, byly velice jednoduché – vlastně se jednalo jen o pocity a emoce. Varování před nebezpečím tak bylo vyjadřováno pomocí pocitu strachu. Svým způsobem byl vznik mluveného jazyka nutný pro prohloubení a rozšíření jazyka. Tím jsme se jako druh pohnuli výrazně kupředu, i když ztrátou telepatických schopností jsme také o něco přišli.

Ale pomyslete na to, jestli někteří lidé mají plnou výbavu! Co když někteří z nás mají v hlavě jak schopnost mluveného slova, tak i pozůstatek telepatických dovedností našich předků? A to je právě náš případ!

Naše řečová centra jsou vyvinuta v obou hemisférách stejně. Obě poloviny mozku máme také propojeny více než ostatní lidé. Viděla jsem snímky svého mozku pořízené magnetickou rezonancí a vím, že to je pravda. Díky tomu dokážeme komunikovat telepatii a díky tomu máte svůj šestý smysl, který vám už tolikrát posloužil. Jde jednoduše o to, že náš mozek pracuje na vyšší úrovni a účinněji analyzuje více smyslových vjemů, než mozek běžného člověka.“

Dane na ni jen zíral. Vždycky tušil, že je odlišný, ale protože nevěděl, jaké to je být normální, nemohl poznat, v čem přesně jeho odlišnost spočívá.

Sin Fen pokračovala: „Fyziologové a psychologové se přinejmenším shodují v tom, že v hemisféře, která se nepodílí na mluvené řeči, je přítomno Wernickeovo centrum. U většiny lidí je lze odstranit, aniž by to způsobilo nějaké viditelné problémy. Někteří se ale domnívají, že právě v této zdánlivě nefunkční oblasti je centrum naší představivosti, že je to oblast, kterou slyšíme hlasy bohů.“

Dane na ni překvapivě hleděl. Po celý život slyšel ve své hlavě hlasy a z toho, jakým způsobem se hlas Sin Fen rozléhal v jeho hlavě, věděl, že nemá na mysli „bohy“ v tradičním slova smyslu, ale ve smyslu vyššího uvědomování.

„Nejen že díky této oblasti můžete se mnou mluvit beze slov,“ vysvětlovala Sin Fen, „ale díky ní máte i řadu dalších schopností,

kterých si zatím ani nejste vědom. To vy máte část moci, kterou lidé dříve připisovali bohům.“

Dane viděl, jak Freed kontroluje ocelové lano, které procházelo podél letadla celým zavazadlovým prostorem.

„Co to má společného s místem, kam jdeme?“ zeptal se Dane ve snaze přivést hovor do známějších vod.

„To nevíme,“ řekla Sin Fen.

„Kdo je to ,my‘? Pro koho pracujete?“

Dane sebou trhl, když spatřil obraz, který projel vědomím Sin Fen těsně předtím, než uzavřela svou mysl za neproniknutelnou oponu. „Foreman!“

„Cože?“ zaječel Freed, kterého bylo přes zvuk motorů sotva slyšet. „Co jste říkal?“

Dane přerušil kontakt se Sin Fen a vysloužil si souhlasné štěknutí od Chelsea. „Co?“

„Něco jste řekl,“ křičel Freed.

„Ale nic,“ odpověděl Dane.

„Je načase připravit se k seskoku.“

Dane se ohlédl na Beasleye, který v tom okamžiku nevypadal vůbec nadšeně. Když si stoupl, vyslal k Sin Fen myšlenku: *Chci znát celou pravdu.*

Sin Fen se mu podívala do očí. *Řeknu vám všechno, co vím, ale není toho moc.*

„Kde je Mansor?“ ptal se Ingram Ariany, držel ji za paži a prsty jí zarýval do bicepsu. Věděla, že se bojí, že je v šoku, ale zatím ještě nebyla připravena vrátit se do reality. *Chtěla* být v šoku a zapomenout na to, co právě prožila.

Dovnitř ji vtáhli pomocí kabelu. Ariana vzhlédla. Nad jejich hlavami byl poklop stále otevřený. To ji přivedlo zpátky do života jako plesnutí do tváře. „Zavřete! Zavřete!“ vykřikla na ostatní.

Lisa Carpenterová vyskočila na stůl, zavřela nouzový východ a otočila klikou.

„Co se stalo Mansorovi?“ zeptal se znovu Ingram, když Ariana odstrčila jeho prsty ze své paže. „Je někde venku? Máme pro něj dojít?“

Ariana se na něj dívala a bojovala s bláznivým smíchem, který se jí dral z hrdla. Rozpřáhla ruce, aby všichni viděli, jak je celá pokrytá krví. „Tohle se stalo Mansorovi. Tohle je Mansor.“

„Dobrý bože,“ zamumlal Ingram a v šoku se posadil.

„A co je se SATCOMem?“ zeptala se Carpenterová.

Ariana zvedla kabel, který původně držel Mansor. Jeho konec byl hladce přerušen. Protáhla volný konec a rozvázala uzel, který měla kolem pasu. Místa, kde se jí kabel zařízl do těla, ji bolela, ale ne moc. Hodila kabel na podlahu a zhroutila se do křesla.

V duchu hodnotila situaci a pomalu se začala znovu ovládat. Zbývalo jich jenom pět. Hudson seděl v druhém křesle a zraněné nohy měl opřené před sebou. Herrin se krčil v koutě a jeho skelný pohled Arianě prozrazoval, že se s ním nedá počítat. Ingram se zdál být v pořádku, ale jeho nevýhodou byl věk. Carpenterová vypadala připravená, jak tu stála se svalnatými černými pažemi založenými na prsou. Ale připravená na co? napadlo Arianu, když si nepřítomně přejela rukou přes obličej a rozetřela si tak lepkavou krev ještě víc.

„Tady máte,“ řekla Carpenterová a podala jí ručník.

Ariana si jej vzala a otřela se, jak nejlépe to šlo.

„Co se tam venku stalo?“ zeptal se Ingram.

Ariana jim to řekla. Když domluvila, rozhostilo se ticho, dokud se neozvala Carpenterová: „Co budeme dělat teď?“

„Nic,“ odpověděla Ariana. „Nebudeme dělat nic. Budeme čekat a modlit se, ale nevím, jestli to bude k něčemu dobré, protože podle toho, jak to vypadá, jsme možná v samotném pekle.“

Bez ohledu na to, jak moc Foreman nenáviděl byrokracii, čas od času oceňoval slepou loajálnost těch, kteří pracovali na všech možných i nemožných postech ve vládních strukturách.

V tomto okamžiku byl v satelitovém spojení s představitelem Národního úřadu pro průzkum NRO v laboratoři u Groom Lake, obecněji u médií a fanatiků UFO známém pod názvem Oblast 51.

Vydal pokyn před dvaceti minutami a NRO zareagoval se svou obvyklou výkonností a rychlostí.

„SR-75 je připraveno ke startu,“ oznámil pracovník NRO Foremanovi.

„Odstartujte,“ přikázal Foreman.

Groom Lake má tu čest hostit nejdražší startovací dráhu na světě, postavenou na vyschlém jezeře. Je přes deset kilometrů dlouhá a vzlétala z ní taková exotická letadla, jako neviditelné stíhačky Stealth nebo první testované bombardéry B-2.

Vedle letadla, které bylo na Foremanův rozkaz vytaženo z obrovského hangáru na startovací dráhu dnes, by ale všechna ostatní vypadala jako dětské hračky. Bylo osmdesát metrů dlouhé, téměř tolik jako fotbalové hřiště, a rozpětí křídel ve tvaru V bylo více než třicet metrů. Letadlo nazvané SR-75 Penetrator bylo nejmodernějším letadlem, jaké mělo lidstvo k dispozici. Mělo tvar jako protažený bombardér B-2. Tříčlenná posádka se skládala z pilota, druhého pilota a průzkumného důstojníka (RSO), který byl usazen ve zvláštním oddíle na špičce letadla. V břiše letadla seděl čtvrtý muž a čekal.

Po konečném Foremanovu rozkazu pilot pustil naplno tradiční tryskové motory a obluda se začala čím dál rychleji rozjíždět po startovací dráze. Letadlu trvalo skoro čtyři kilometry, než získalo potřebnou rychlost, aby křídla ve tvaru řeckého písmene delty poskytla dostatečnou vztlakovou sílu a kola letadla se odlepila od země.

S motory pracujícími naplno pilot pokračoval ve stoupání a stále zrychloval.

„Potřebuji, abyste pokračovala ve sledování a okamžitě mě informovala o případných změnách.“

Patricia Connersová si unaveně přejela rukou po vráscitém čele. „Budeme pokračovat ve sledování.“ Podívala se přes stůl na Jimmyho, který souhlasně přikývl.

Následovala odmlka a pak se kanceláři znovu nesl Foremanův hlas. „Oceňuji vaši pomoc.“

„To nic,“ odpověděla Connersová. „Jsem ráda, že se někdo odhodlal k činu.“

„Máte spojení s HMOV?“

„Ano, prostřednictvím NRO,“ řekla Connersová. „Převezmu řízení, jakmile bude HMOV odpálena.“

„Máte jenom jednu ránu,“ upozornil ji Foreman. „Já vím,“ odpověděla Connersová.

11. kapitola

„Zahákněte se!“ vykřikl Freed, ohnul prsty a naznačil pohyb nahoru a dolů.

Dane přehodil hák výtažného lana, které spojuje padák s letadlem a slouží k jeho otevření, přes ocelový kabel v letadle, zacvakl jej a protáhl malým otvorem tenký bezpečnostní drát. Bylo to už třicet let, co měl Dane naposledy na zádech padák, ale pocity, které tehdy prožíval ve Fort Benningu během svého základního parašutistického výcviku, i dovednosti, jež se naučil, se mu teď vrátily. Chystal se k seskoku z letadla ve výborném stavu. Na rozdíl od prvního výcviku se Dane nijak nebál samotného skoku. Tentokrát mu starosti dělala země, na kterou dopadne.

Měl na sobě ochrannou výstroj, určenou pro výskoky nad nerovným terénem: chrániče na rukách a nohách, přilbu s ochranným roštem přes obličej a silnou, vycpanou vestu, která mu chránila tělo. Na vnější straně batohu měl připevněné sedmdesátimetrové lano, s jehož pomocí by se spustil k zemi, kdyby se zachytil v koruně nějakého stromu. Do batohu si uložil samopal M-16, miny, munici a další vybavení.

Beasley se před ním lopotil se svým hákem. Dane mu ho vzal z rukou a zahákl jej. Beasley mu nepoděkoval.

„Nebojte se,“ řekl mu Dane.

Beasley jen zaúpěl.

Dane otočil hlavu. Chelsea stála u Sin Fen a taky se netvářila dvakrát šťastně. Vyslal k Sin Fen obrázek Chelsea, stulené doma na svém polštáři.

Postarám se o ni, zazněla mu v mysli odpověď.

Dane se k ní naklonil a zakřičel, aby přehlušil motory: „Foreman vás poslal jako spojku, že ano?“ zeptal se. „Myslí si, že spolu dokážeme komunikovat, až budu na místě.“

„Ano.“

„Na jak velkou vzdálenost se se mnou dokážete dorozumět?“

„To nevím.“

„Skvělé.“

„Foreman se také domnívá, že máte daleko větší schopnosti než jenom komunikovat se mnou,“ dodala Sin Fen.

„Pomohlo by mi, kdybyste mi naznačila jaké.“

„To musíte zjistit sám, protože je to mimo naše znalosti.“

„Skvělé,“ zopakoval Dane. „Máte tušení, co je tohle místo vlastně zač?“

„Víte o něm víc než my, protože jste byl uvnitř. Ale potřebujeme vědět, jestli jsou družice MILSTARS využívány silou uvnitř Angkorské brány.“

„Využívány k čemu?“ zeptal se Dane. Trhl sebou, když mu v mysli vyvstala obraz celé planety, překryté různobarevnými liniemi. Podél linií si všiml několika zářících bodů. Také viděl špionážní družici přímo nad místem, kam mířili, a Dane věděl, i když nevěděl, jak to ví, že ta družice je jako slepá, že v nitru brány nic nevidí.

„To je energie, která se šíří ze zdroje v Angkorské bráně. Ty tečky jsou satelity MILSTARS. Energie během necelého dne dosáhne nebezpečných a smrtelných hladin. Musíme to zastavit.“

„Co chce Foreman, abych udělal?“

„Zjistěte, co to způsobuje. A zastavte to.“

„Jasně. Na večeri budu zpátky.“

„Je to nebezpečné, ještě nebezpečnější, než si myslíte. Ty oblasti se rozšiřují a mohou zničit celý svět.“

„Díky, že jste mi to řekla.“

Dane se pokoušel proniknout do její mysli, aby se podíval, co tam ještě bylo, co před ním skrývala, ale jeho pokus se zastavil u

černé stěny, která mu nedovolila, aby postoupil dál. V duchu zaklel a nad jeho kletbou se mu v hlavě rozezněl hlas.

Je to věc cviku. Mám za sebou dlouhý trénink v tom, jak ovládat svou mysl.

„Tak to byste tehle padák měla mít na zádech možná spíš vy,“ řekl Dane nahlas.

Ne. Vy jste ten pravý.

„Jedna minuta!“ vykřikl Freed.

Dane myslel na to, jak se ta oblast v Kambodži rozšiřuje. Sjel rukou dolů, ujistil se, že má bezpečně připevněny popruhy batohu, a utáhl je o kousek přes nohy.

Zadní rampa se začala otvírat, horní polovina zmizela nad otvorem a dolní se vyrovnala směrem ven. Freed k ní vykročil.

Dane zamrkal, když mu do tváře začal šlehat vítr. Byla ještě tma, ale Dane věděl, že zanedlouho začne svítat. Freed klečel a držel se hydraulického ramene, které pohybovalo plošinou. Čtyři Kanad'ané a Beasley, všichni oblečení do ochranné výstroje, si sedli mezi Freeda a Danea a čekali.

Freed vstal. „Připravte se!“ Přešel k okraji plošiny a ukázal Paulu Micheletovi zvednutý palec.

„Jdeme!“ Freed vykročil do tmy a Kanad'ané ho rychle následovali. Dane viděl, jak se jejich padáky vlní kousek pod letadlem. Beasley se na konci plošiny zastavil, ale Dane do něj jednoduše strčil.

Pak ho následoval sám, kráčel po kovové plošině, až pod sebou najednou žádnou plošinu neměl. Okamžitě se dostavil známý pocit volného pádu, následovaný náhlým zatáhnutím, když se mu rozevřel padák.

Dane vzhlédl a zkontroloval, zda padák není poškozený. Pak přenesl pohled pod sebe. Sotva dokázal rozeznat rychle se blížící tmavě zelený koberec vegetace. Když se o něco přiblížil, poznal, že klesá na svah hřebene, porostlého trojitým baldachýnem džungle. Viděl i ostatní padáky – dva z nich už byly mezi stromy.

Když se vršek džungle přiblížil na dosah, Dane si zakryl tvář lokty a zpevnil držení těla. Ucítil listy a pak byl uvnitř, odrazil se od jedné větve, další zlomil a najednou zůstal na svém padáku viset.

Jako první věc Dane zavřel oči.

Sin Fen.

Okamžitě v duchu uslyšel odpověď.

Slyším vás.

Letadlo SR-75 letělo rychlostí 2,5 Machu ve výšce dvaceti kilometrů nad východním okrajem Tichého oceánu. V takové výšce se uplatňovala jedinečná konstrukce letadla, kdy konvenční tryskové motory přesně podle návrhů inženýrů účinně lapaly v extrémní rychlosti a výšce po vzduchu.

V kokpitu odsunul druhý pilot kryt nad řadou čtyř červených tlačítek. „Připraveni na zažehnutí PDWE,“ ohlásil pilotovi.

„Zážeh.“

Druhý pilot postupně odleva doprava stiskl tlačítka. V zadní části letadla pod tryskovými motory se probudil k životu motor PDWE, založený na pulzních detonačních vlnách. Jeho koncepce byla poměrně jednoduchá ~ skládal se ze skupiny malých komor, v nichž pravidelně docházelo k minivýbuchům. Tyto exploze vytvářely nadzvukové vlny, které pokračovaly do větší spalovací komory. Nárazové vlny stlačily směs paliva a vzduchu, takže k zádi letadla odtud pokračovala ještě silnější vlna, která představovala dosud nevídaně silný pohon.

SR-75 za sebou nechalo ve vysoké atmosféře řadu bílých obláček a vzletlo ještě výše. Přitom zrychlilo nejprve na 5 Machů a nakonec na svou maximální rychlost 7 Machů, tedy osm tisíc kilometrů za hodinu.

C-123 se ve vzduchu naklonilo. Deset kilometrů od místa seskoku byla rampa stále ještě otevřená. Jeden z členů posádky pomalu rozmotával nylonové pásky, které upevňovaly sekačku sedmikrásek k jejímu lůžku. Lůžko bomby mělo kolečka a člen posádky ji dotlačil na samý okraj plošiny. Z vrcholu padáku vytáhl obrovský hák a připevnil jej k výtažnému lanu.

Na uších měl sluchátka a čekal na pilotův pokyn. Jakmile jej obdržel a rozsvítilo se zelené světlo, přeřízl ostrým nožem nylonovou zarážku a bomba přepadla přes okraj rampy.

Při pádu se rozevřel obrovský padák. Letadlo kroužilo na místě, zatímco bomba se snášela k zemi. Narazila do džungle a propadla horními vrstvami stromů. Těsně před tím, než dopadla na zem, dva tisíce kilogramů účinné trhavin vybuchlo.

V letadle nad místem výbuchu si Paul Michelet prohlédl přistávací plochu pro vrtulník, kterou právě vytvořili. Stiskl tlačítko palubního telefonu. „Tak dobře, vracíme se do Thajska.“

Pak se obrátil k Sin Fen, která po celou dobu klidně seděla se psem u nohou. „Chci vědět, kdo jste a pro koho pracujete,“ přikázal jí Michelet, když se posadil vedle ní.

Oči Sin Fen byly nezaostřené a zdálo se, že si jen pomalu začíná uvědomovat svoje nejbližší okolí. Mírně se pohnula, aby se mohla podívat na Micheleta. „Na tom, co chcete vy, už *nezáleží*.“

Sáhla do své kabelky a vytáhla malý satelitní telefon. Michelet se k ní naklonil a popadl ji za zápěstí.

„Tak poslyšte,“ zasyčel na ni. „Tohle je moje letadlo a tohle je moje...“

Bolestí *zalapal* po dechu. Sin Fen mu položila volnou ruku na paži a stiskla.

„Už se mě nikdy nedotýkejte,“ řekla. „Už nikdy mi nepřekázejte.“

Uvolnila svůj stisk a vytřukala číslo.

„Seskočili,“ ohlásila, jakmile se jí někdo ozval. Několik vteřin poslouchala a pak telefon vypnula.

„Z Angkor Watu vyrazil vrtulník,“ řekla Micheletovi, který se na ni hněvivě díval a třel si paži.

„Cože?“

„Syn-Tech,“ řekla Sin Fen prostě.

„Sakra práce!“ vybuchl Michelet. „Ti zatracení...“

„To stačí,“ přerušila ho Sin Fen. „Syn-Tech není tím, s čím byste si měl dělat starosti.“

„Moje doporučení zní, abychom vyřadili satelity MILSTARS,“ řekl Foreman. Oči nespouštěl z počítačové obrazovky, na které mohl sledovat postup letadla SR-75. Teď

letělo ve výšce 40 kilometrů nad západním Pacifikem a pohybovalo se sedminásobkem rychlosti zvuku.

„Prokristapána, člověče,“ vyprskl Bancroft. „Máte představu, kolik miliard dolarů jsme do toho systému investovali?“

Foreman poradce pro národní bezpečnost ignoroval. „Pane prezidente, ta síla nějakým způsobem využívá naše družice. Poblíž některých bran budeme mít první úmrtí za necelých dvanáct hodin. Musíme to zastavit, než bude příliš pozdě.“

„Můžete to dokázat?“ ptal se Bancroft. „Nemáme žádný důkaz, že se ta energie šíří prostřednictvím systému MILSTARS.“

„Mám důkaz z NSA,“ řekl Foreman.

„Ne, máte teorii z NSA,“ oponoval Bancroft. „Prošel jsem si jejich tvrzení, a jediné, co mají, je shoda okolností. Sakra, některé družice MILSTARS se ani nezdají být infikované. To není žádný pořádný důkaz.“

„Než získáme definitivní důkaz, bude pozdě,“ odpověděl Foreman. „Nezapomeňte na to, co se stalo s Jasným okem.“

Konečně se ozval prezident. „Moji poradci s vámi nesouhlasí, pane Foremane. Nevěří tomu, že ta hrozba je tak velká, jak ji líčíte, a nevěří ani tomu, že je možné takto využít satelity MILSTARS. Říkají, že to je nemožné.“

„A přesto se to děje, pane prezidente.“ Foreman se přinutil mluvit vyrovnaným hlasem. „Mají vaši poradci nějaké vysvětlení toho, co se odehrává?“

„Zatím ještě ne.“

„V tom případě, pane...“ Prezident jeho slova přerušil.

„Chcete po mně, abych zničil přístroje v hodnotě několika miliard dolarů,“ řekl.

„Přístroje lze nahradit,“ odpověděl Foreman. „Lidi ne.“

„Dokonce ani nemáme žádnou možnost, jak ty satelity sestřelit,“ řekl prezident.

Foreman se znovu podíval na obrazovku před sebou. „Ve skutečnosti máme, pane.“

„Jakou?“

„Hromové kopí,“ odpověděl Foreman.

„Co to, ke všem čertům, je?“ zeptal se prezident.

„Ježíši Kriste,“ vybuchl Bancroft, než mohl Foreman odpovédět. „Už jste nás připravil o Jasně oko. Teď chcete ohrozit ještě Hromové kopí?“

Foreman se ve svém křesle opřel. Tohle byla ta podoba byrokracie, kterou opovrhoval. „Jeho nosič už je ve vzduchu a Hromové kopí je dvě minuty od cíle.“

„Foremane!“ zaječel Bancroft.

Foreman se předklonil a promluvil s plnou vážností do mikrofonu satelitního telefonu. „Pane prezidente, nechte Hromové kopí sestřelit jeden z infikovaných satelitů MILSTARS, ten nejbližší Angkorské bráně. Ten, který byl infikován jako první. Uvidíme, co se stane. Pokud se zpomalí šíření té energie, budeme vědět s jistotou, že to využívá naše družice. Pokud se nezpomalí, jediné, oč přijdeme, je jeden nefunkční satelit.“

Následovalo dlouhé ticho. Foreman se opět podíval na obrazovku. Hromové kopí bylo jednu minutu od cíle.

„Tak dobře,“ řekl nakonec prezident. „Sestřelte ho.“

Dveře na břiše letadla SR-75 současně sklouzly dopředu a nahoru. Byly zkonstruovány s ohledem na to, aby vydržely nápor řídkého vzduchu, který letadlo proráželo rychlostí 7 Machů. Otevřený prostor byl také aerodynamický, takže letadlo zpomalilo o pouhých osm set kilometrů za hodinu.

V nitru letadla odpočívalo na dvou hydraulických ramenech Hromové kopí, jako plod SR-75 a druhá polovina Penetratoru. Mělo také křídla ve tvaru písmene delta, sklopená pod úhlem 75 stupňů, a bylo rovněž vybaveno motorem PDWE, i když podstatně menším.

Hromové kopí bylo dlouhé asi třináct metrů a rozpětí křídel dosahovalo necelých deset metrů.

Ve speciálně postaveném izolovaném kokpitu trpělivě čekal na svou chvíli major Frank Mitchell. Rukou v rukavici pevně uchopil páku plynu a palec držel připravený nad červeným tlačítkem.

„Samá zelená světla?“ zeptal se ho druhý pilot mateřského letounu SR-75.

Mitchell se během posledních deseti minut na nic jiného neřídil, ale přesto ještě naposledy obhlédl všechny kontrolky. „Všechno zelené.“

„Uvolnění za pět,“ oznámil mu druhý pilot. „Čtyři. Tři. Dva. Jedna.“

Mitchell pocítil stav beztlaku, když hydraulická ramena vysunula Hromové kopí ven a to okamžitě přišlo o tíži vyvolávanou neustálým zrychlováním letadla SR-75. Obloha pod ním byla světlá, ale vznášel se tak vysoko, že před sebou jasně viděl zakřivení Země. Hromové kopí pilotoval potřetí, i když na simulátoru nalétal více než tři tisíce misí. Žádný simulátor se ale nemůže vyrovnat pocitu volného pádu ve výšce 40 kilometrů s počáteční rychlostí pohybu kupředu téměř 8 000 kilometrů za hodinu. SR-75 nad ním mírně zatočilo a zmizelo mu z očí.

Mitchell stiskl palcem červený knoflík. Jeho tělo se prudce zabořilo do opěradla sedadla, když pulzní motor naskočil. Zatáhl jemně za páku a zvedl špičku Hromového kopí o pět stupňů vzhůru. Vyhlédl z kokpitu. Viděl, že okraje jeho stroje už začínají rudě žhnout horkem, ale to bylo normální. I v této výšce je ještě dostatek molekul vzduchu, které vyvolávají tření. Speciální titanová slitina, ze které byl zkonstruován trup letounu, si s horkem dokáže poradit, pokud on neztratí kontrolu nad letem.

Vzhlédl nad sebe a spatřil černotu vesmírného prostoru. Sklopil oči k letové dráze, vyznačené červeně na obrazovce počítače. Zelený trojúhelník, který představoval jeho letoun, byl mírně odchýlen doprava. Mitchell pohnul pákou nepatrně doleva a vyrovnal let.

„Všechny systémy jsou on-line,“ řekl Jimmy. „Jestli se něco změní, dozvíme se to.“

Seděl naproti Connersové, před sebou měl otevřený laptop a byl připojený na ústřední síť, která mu umožňovala přímý přístup k satelitům, jež vysílaly data o radioaktivitě a elektromagnetismu.

Connersová seděla za svým stolem. Vedle klávesnice na ni čekal malý joystick. Zvedla baseballovou čepici s astronautskými křídly a nasadila si ji na hlavu kšiltem dozadu.

Jimmy se na ni podíval a usmál se: „Připravena na nadsvětelnou rychlost, kormidelnice?“

Connersová se usmála. „Připravena.“

„Všechny systémy připraveny,“ řekl major Mitchell do své kyslíkové masky. Zelený trojúhelníček na jeho obrazovce byl přesně vycentrovaný na vyznačené linii. Výškoměr udával 45 kilometrů. Mitchell věděl, že okolní vzduch je tak řídký, že i pulzní motor začíná mít potíže.

Znovu se podíval na obrazovku. Přímo uprostřed matně blikala červená kružnice.

„Vypouštění zahájeno,“ ohlásil Mitchell. Volnou ruku položil dlaní na vrchní stranu silného displeje. Jeho povrch byl sestrojen tak, aby přesně odpovídal tlakové rukavici, každý prst byl nad příslušným tlačítkem.

„Nabíjím MHV.“ Mitchell měl celý postup pevně zafixovaný v paměti a jeho prsty bezpečně vytukaly kód. V pulzech motoru postřehl slabounké klokotání.

„Spojte se s majákem a naved'te na něj MHV,“ ozval se mu ve sluchátkách hlas.

„Rozumím,“ odpověděl Mitchell. Stiskl prsty příslušná tlačítka. V pravé horní části displeje se objevilo několik čísel. „Zapínám maják MILSTARS. Maják zapnut. MHV navedena na maják MILSTARS. Maják nastaven jako primární cíl.“ Díval se, jak červená kružnice přestala blikat a ustálila se. Palcem stiskl tlačítko na jiném panelu. „Země, jste připraveni převzít řízení?“

Odpověděl mu ženský hlas: „Tady je Země. Přebírám řízení.“

„Jsem připraven vypálit,“ řekl Mitchell.

„Pal.“

„Pálím.“ Mitchell zmáčkl palcem tlačítko na vrcholu řídicí páky.

Pod břichem Hromového kopí se s výbuchem uvolnilo několik šroubů a MHV se oddělila od těla letounu. MHV, necelé tři metry dlouhá a pouhých dvacet centimetrů široká raketa, byla výsledkem osmi generací vývoje protidružicových střel. Jakmile se oddělila od Hromového kopí, naskočil její vlastní

miniaturizovaný a velice důmyslný pulzní motor a MHV zamířila vzhůru k vesmíru.

Major Mitchell mírně sklonil svůj letoun a začal pečlivě propočítaný sestup k zemi. Přitom na obrazovce sledoval let MHV. „Vypuštění proběhlo hladce,“ ohlásil.

Patricia Connersová věděla, že zkratka MHV znamená „miniature homing vehicle“, tedy miniaturní řízená střela. Nosový kužel rakety odpadl a aktivovalo se vestavěné infračervené snímací zařízení. Jeho obraz zaplnil Connersové celou obrazovku počítače.

„Támhle!“ řekl Jimmy a ukázal na velice malou tečku ve středu obrazovky. „To je satelit MILSTARS 16. MHV se navádí pomocí družicového majáčku, takže by neměl být problém zasáhnout cíl.“

Connersová pro všechny případy nespouštěla ruku z joysticku.

Naváděcí počítač ve špičce rakety MHV znal přesnou polohu majáku MILSTARS 16 – byl to ten samý majáček, jaký využívaly raketoplány k vyhledávání satelitů, aby jim jednou za dva roky mohly doplnit palivo. Maják byl normálně neaktivní, s výjimkou případů, kdy jej spustil zvláštní přístupový kód, podobně jako se rozsvěcují světla na přistávací dráze nějakého odlehlého letiště jen tehdy, pokud jim přilétající letadlo vyšle signál na určité frekvenci vln FM.

Ve špičce rakety byla i infračervená kamera. Ta vysílala Connersové obrázek MILSTARS a zlaté záře, která družici obklopovala.

„Co to sakra je?“ zeptal se Jimmy.

„To nevím,“ odpověděla Connersová. Ruku svírala na ručním ovládání rakety. „Ale vypadá to hodně podobně jako to, co dostalo Jasné oko.“

„No páni!“ vykřikl Jimmy, když se záře začala rozšiřovat. „Jak to k čertu ví, že se blíží MHV?“

„Díky rádiovým signálům.“ Connersová to ani nedořekla a volnou rukou už ťukala do své klávesnice. „Vypnu rádiové

spojení mezi MHV a Hromovým kopím.“ Klepla na klávesu Enter a druhou rukou sevřela joystick ještě pevněji. „Převzala jsem ruční řízení,“ řekla do mikrofonu, který měla připevněný u úst.

Jimmy tiše ustoupil. Věděl, že Connersová právě ovládá střelu o průměru dvaceti centimetrů, letící rychlostí šest tisíc kilometrů za hodinu na cíl, který nebyl širší než sedm metrů. Po obvodu rakety bylo sice rozestaveno čtyřicet přídatných raketových motorů, kterými mohla měnit směr, ale bylo to jako kdyby se Connersová pokoušela prostrčit nit uchem nehybné jehly, vykloněná z auta jedoucího rychlostí sto kilometrů za hodinu.

„Třicet sekund do kontaktu,“ řekla Connersová.

Zlatá záře kolem družice se rozšiřovala. „A do hajzlu!“ zamumlala Connersová a jednou částí mozku se snažila přemýšlet i v okamžiku, kdy ručně udržovala malou tečku představující MILSTARS 16 ve středu obrazovky.

„Ach bože!“ vykřikla. „Jimmy, řekni Hromovému kopí, ať...“ zarazila se, když se z hlavní záře kolem družice oddělila ohnivá koule a vyrazila prudce doprava.

„Věnuj se MHV!“ zaječel Jimmy.

Major Mitchell viděl totéž co Connersová. Okamžitě přidal plyn, jak nejvíce mohl, a cítil, jak jeho letoun zrychluje.

Neměl tušení, jak rychle se ta ohnivá koule blíží. Před sebou viděl zakřivení Země a jeho výškoměr ukazoval 35 kilometrů.

„Vypadněte tam odtud!“ slyšel ze sluchátek křik té ženy.

„To si pište,“ zahučel si Mitchell pro sebe a sklonil páku doprava. Hromové kopí se začalo otáčet, ale Mitchell vůbec nevěděl, jestli se tak nebezpečí vyhne nebo ne.

O vteřinu později už věděl, že nevyhne. Cítil, jak mu začíná šustit a praskat kůže a kokpit zahalila zlatá záře. Mitchell bouchl pěstí do červené páčky. Celá skořápka kokpitu se oddělila od hlavního trupu Hromového kopí. Mitchella to mrštilo proti ramenním popruhům takovou silou, že ztratil vědomí.

„No tak, no tak,“ šeptala Connersová, zatímco se satelit na obrazovce zvětšoval. Čísla v pravém horním okraji obrazovky

klesala závratnou rychlostí s tím, jak raketa zmenšovala vzdálenost od svého cíle. Tři vteřiny před kontaktem Connersová stiskla spoušť.

Nálože MHV se vznítily. Jádro rakety vybuchlo do tisíce ocelových nábojů o průměru dvou centimetrů. Ty se rovnoměrně rozptýlily a pohybovaly se vzduchoprázdňem stejnou rychlostí jako původní raketa a nyní pokrývaly oblast širokou asi dvě stě metrů.

Více než dvě stovky těchto projektilů narazily do satelitu MILSTARS 16 a roztrhaly ho stejně účinně jako rána z kulovnice roztrhává plechovku.

Connersová se zhroutila v křesle a ohlédla se přes stůl na Jimmyho, který se upřeně díval do svého laptopu. „Tak co?“

„Stahuji data.“

Connersová stiskla tlačítko na satelitním telefonu. „Foremane, co je s pilotem?“

„Katapultoval se i s kabinou. Pokoušíme se ho vystopovat. Vyšlu záchranný tým, ale nemá moc šancí.“

„Ksaku.“

„Nikdo se ještě nikdy nekatapultoval, ani uvnitř kabiny, při rychlosti šest tisíc kilometrů v hodině,“ poznamenal Foreman. „Co šíření té energie?“

Connersová se podívala na Jimmyho. Přečetla si odpověď z výrazu, který mu přeběhl po obličeji, ale přesto čekala.

„Negativní,“ řekl Jimmy. „Linie se kříží v místě, kde byl dříve satelit MILSTARS, bez přerušení. Sestřelili jsme ho pozdě. Je tu příliš mnoho křížových propojení. Ať už je to cokoliv, přesměrovalo se to, a pravděpodobně to může dělat rychleji, než my bychom byli schopni sestřelovat satelity.“

Connersová předala tu informaci dál. Následovalo dlouhé ticho a pak Foreman promluvil: „Takže to vypadá, že jedinou možností je zastavit to přímo u zdroje.“

12. kapitola

Spánek mrtvých, pomyslela si Ariana, když naslouchala neklidnému oddechování svých spoluvězňů. Byli vzhůru už déle než dvacet čtyři hodin bez přerušení a vzhledem k tomu, že nemohli vůbec nic dělat, rozhodli se, že si pokusí trochu odpočinout. Ariana také přikázala Ingramovi, aby zhasl i nouzové osvětlení, ve snaze šetřit co možná nejvíce baterie. Vnitřek letadla se tak ponořil do tmy, kterou narušovaly pouze dva zlaté paprsky a zlatavá záře vycházející z polic s Argusovým hardwarem.

Ariana věděla, že si musí projasnit mysl a přijít s nějakou možností, jak postupovat dál, ale její mozek byl tak unavený, že byla sotva schopna přemýšlet. Spánek se jí však přesto vyhýbal, protože se jí v podvědomí neustále střídaly různé obrazy, od umírajícího Mansora až po obludného sedmihlavého hada, jehož tlama se se syčením sevřela těsně vedle ní.

Zlatý paprsek v Argusu se přestal šířit. Zjevně už obsáhl všechno, co potřeboval. Odmontovali kryty a zjistili, že paprsek vystupuje ze zadní strany Argusova hlavního hardwaru a mizí stropem vzhůru. Ariana nepochybovala, že se jedná o ten samý, který viděli nad radomem.

Do letadla už nepronikl žádný další paprsek, ani se neopakoval ten klouzavý zvuk. Ariana ostatním popsala toho ohromného sedmihlavého hada, ale viděla na jejich tvářích nepochopení. Věděla, že kdyby všichni neslyšeli zvenku ty zvuky, neuvěřili by

jí vůbec. Takhle se domnívali, že v šílené situaci, v jaké se ocitla, viděla přeludy. To se Arianě moc nezamlouvalo.

Obrátila se na bok a pokusila se najít ve svém křesle nějaké pohodlnější místo, když tu zaslechla tichý zvuk. Někdo nebo něco se pohybovalo chodbou. Ariana sáhla pro svou berettu. Tak tiše jak mohla zkontrolovala komoru a ujistila se, že je v ní náboj. Pak zbraň odjistila a natáhla. Ze stolu vedle sebe sebrala baterku a opatrně vstala ze svého křesla.

Zvuk zmizel v přední části letadla, za její kanceláří v komunikační místnosti. Pokradmu ho následovala. Ozvalo se tlumené kovové klapnutí otvírané zásuvky.

Ariana držela pistoli pravou rukou, prst nespouštěla z kohoutku a baterku v levé ruce přiložila podél hlavně. Rozsvítila ji ve stejném okamžiku, kdy vyšla zpoza rohu do komunikační místnosti.

Spatřila pohyb a prstem stiskla spoušť tak daleko, že byla jen na šířku vlasu od výstřelu, a zarazila se, když poznala Hudsona, skloněného nad něčím na podlaze.

„Nehýbejte se!“ nakázala mu.

„Ježíši!“ vykřikl Hudson a mrkal v záři baterky. „K smrti jste mě vystrašila.“ Začal si stoupat.

„Říkala jsem, abyste se nehýbal,“ zopakovala Ariana. Vykročila dopředu a nespouštěla z něj hlaveň pistole.

Hudson ztuhl. „Co se děje?“

„Co to děláte?“

„Jen si kontroluju nějaké věci,“ odpověděl.

„Potmě?“ Ariana se přesunula doleva a nepřestávala na radistu svítit a mířit. Chtěla vidět, co tam dělal.

„Nechtěl jsem nikoho vzbudit,“ řekl Hudson. Sáhl po předmětu, který před ním ležel. „Jenom jsem...“

Ariana klepla Hudsona hlavní do hřbetu ruky a přiměla ho tak k bolestnému vyjeknutí. „Řekla jsem, abyste se nehýbal.“ Zaryl mu zbraň do hrudi. „Ustupte.“

Hudson zvedl ruce a opřel se o hlavní pult s přístroji. Ariana si rychle posvítila na podlahu. Na trojnožce tu stál malý skládací satelitní talíř. Znovu namířila baterku Hudsonovi do obličeje.

Nouzová světla nejprve zablikala a pak se rozsvítila. V chodbě se objevili Ingram s Carpenterovou a nahlíželi do místnosti. „Co se stalo?“ zeptal se Ingram a v ruce nejistě svíral druhou pistoli.

„Našla jsem našeho špiona,“ řekla Ariana.

„Poslouchejte...,“ začal Hudson, ale další slova se mu zadrhla v krku, protože Ariana přikročila až k němu a přitiskla mu hlaveň zbraně doprostřed čela, přesně mezi oči.

„Sabotoval jste letadlo?“ zasyčela.

„Ne!“

Přitlačila na pistoli, takže ta se Hudsonovi zabořila do kůže. „Mluvte pravdu!“

„Já jsem nic neudělal!“

Kývla hlavou směrem k satelitu. „Koho jste se pokoušel zavolat?“

„Počkejte chvíličku,“ řekl Ingram a stoupl si vedle Ariany. „Jak víte, že je to špon?“

„Stačí, abych jen nepatrně přitlačila na spoušť,“ řekla Ariana a očima se vpíjela do Hudsonových. „A mám takový dojem, že zrovna to bych měla udělat. Jestli mi teď budete lhát, já vás nechám naživu a později zjistím, že jste lhal, dohlédnu na to, aby vaše smrt byla velice bolestivá. Je to jasné?“

Hudson jí pohled oplácel a začal přikyvovat, ale zbraň žádný pohyb nedovolovala. „Ano.“

„Jste špon?“ zeptala se Ariana.

„Ano.“

„Pro koho pracujete?“

„Pro Syn-Tech.“

„Tím satelitem jste se s nimi pokoušel spojit?“

„Je to jen majáček,“ řekl Hudson.

Ariana od něj o krok ustoupila. Hudson se zhroutil do křesla a po ochablých tvářích mu stékaly krůpěje potu. „Přísahám, Ariano, že jsem nic neudělal.“ Přejel si rukama po obvázaných nohách.

„Ne,“ odsekla. „Jen jste nechal Mansora a mě jít tam ven,“ – trhla hlavní ke stropu – „natahovat kabel k satelitu v radomu, ačkoliv jste po celou tu dobu měl satelitní talíř tady v letadle.“

„Nemohl jsem ho vyndat dřív,“ řekl Hudson. „To byste zjistili, že jsem špion.“

„Tak jste radši nechal Mansora zemřít.“ Ariana na něj opět namířila pistoli.

„Ale já jsem to nevěděl! Jak jsem to měl vědět?“ úpěnlivě prosil Hudson. „Je mi to líto!“

„Počkejte!“ ozval se Ingram a stoupl si mezi ně.

„Uhněte mi z cesty, Marku,“ pokynula mu Ariana.

„Poslouchejte mě,“ řekl Ingram. „Říká, že to je maják. Ať ho tedy zapne!“

Carpenterová poprvé promluvila: „Kdo čeká na signál toho majáku, Hudsone?“

„Syn-Tech má tým nedaleko Angkor Watu,“ odpověděl Hudson rychle. „Zaměří ten maják a zachrání nás.“

Ariana sklonila zbraň k zemi a vyrazila krátký smích, ve kterém zazníval drsný podtón. „Tak fajn. Zapněte to. Ať sem přijdou.“

„Nemusel jste do mně strkat,“ skučel Beasley a opatrně se dotýkal dlouhého škrábance na tváři. „Já bych skočil sám.“

„Buďte zticha,“ řekl Dane. Pozorně se rozhlížel po okolí a v ruce držel připravený samopal.

Nad trojitou klenbou korun stromů se začínalo rozednívat, ale dole v džungli byla tma, v níž bylo sotva vidět na sedm metrů. Dane pomohl Beasleyovi ze stromu na zem. Na východě slyšel výbuch sekačky sedmikrásek, ale pak se vrátily zvuky džungle.

Postupovali podél dráhy letadla – Dane je vedl podle svého vnitřního orientačního smyslu. Už si zkontroloval kompas a zjistil, že nefunguje. Věděl, že Kanadáné s Freedom jsou kousek tímto směrem. Dokonce zaslechl, jak někdo nedaleko před nimi slézá ze stromu.

Cítil, jak se mu navrací všechny staré dovednosti a jak se stává součástí džungle, jedním z její flóry a fauny. Kromě zneklidňující přítomnosti Beasleye a ostatních cítil v nejbližším okolí klid a mír.

A také cítil stín na východě, stejně jako ho cítil tenkrát před třiceti lety.

Foreman se díval na hlavní panel, na němž byla zachycena poloha helikoptéry Syn-Techu, jak ji zaznamenával satelit KH-12. Družice ji zachytila, jakmile vyletěla ze základního tábora společnosti Syn-Tech u Angkor Watu. Letěla podél hranic Angkorské brány. Foreman si musel přiznat, že ať už to plánoval kdokoli, nebyl hloupý – takhle se vrtulník dostane co nejbližší zříčenému letadlu, aniž by do oné oblasti vstoupil.

Ten vrtulník ale přesto Foremana příliš nezajímal. Zajímavý pro něj byl signál majáčku, který vrtulník naváděl do nitra Angkorské brány. Ze skutečnosti, že tomu signálu bylo dovoleno opustit elektromagnetickou anomálii brány, Foremana mrzilo. Někdo nebo něco chtělo, aby ta helikoptéra přiletěla.

„Kudy?“ zeptal se Freed.

„Ta strážní věž je tamhle nahoře,“ odpověděl Dane a ukázal hlavní svého samopalů. Jediné, co bylo ve všech směrech od nich vidět, byla džungle, ale Dane neměl žádné pochybnosti o tom, kterým směrem se mají vydat. „Ten potok je na druhém břehu. Podle toho snímku je letadlo dalších pět kiláků za potokem.“

Freed šel v čele, škrábal se do příkrého svahu a Dane byl hned za ním. Kanadáné a Beasley se jim snažili stačit, ale všichni byli v podstatně horší fyzické kondici než oba muži vpředu.

Dane se ani nenamáhal ohlížet přes rameno. Na vteřinu se zastavil a zavřel oči. Představil si v duchu Sin Fen.

Pořád jste tam?

Zase oči otevřel a vykročil.

V duchu se mu vynořil obrázek. To letiště, z něhož vyrazili. Chelsea a Sin Fen vystupovali z letadla a mířili k vrtulníku. V jeho představě se Sin Fen zarazila. Obraz se změnil. Teď viděl nad hlavou satelit, který vybuchl. Nad tímto obrazem se vznášel neklamný vzkaz Sin Fen, že pokus zastavit to, co vychází z brány, pomocí zničení satelitu, ztroskotat.

Dane na okamžik nahlédl do skutečnosti, aby zkontroloval, že je pořád těsně za Freedem, a vrátil se ke svým niterným představám. Obraz se opět změnil. Viděl startující vrtulník a z

podtextu, který mu Sin Fen posílala, věděl, že ten vrtulník míří jeho směrem a patří společnosti Syn-Tech.

Vrtulník postupoval po lince. Dane se zamračil, jak se pokoušel přijít na to, co ta linka znamená. Pak si uvědomil, že to je znázornění navádění rádiovým majáčkem z nitra brány.

Na chvíli se zarazil, když si uvědomil, co z toho plyne. Ohlédl se za sebe, na Beasleyův zpocený obličej, a pak se otočil zpátky dopředu.

Dane začal stoupat ještě usilovněji a cítil, jak mu po zádech stékají kapky potu, které mu promáčejí látku košile pod batohem. Najednou na tváři ucítil čistý, čerstvý vzduch, který mu okamžitě začal vysušovat pot z čela. Vzhlédl. Byli u strážní věže.

Rychle překonal zbývající vzdálenost a přidal se u její základny k Freedovi. Natáhl ruku a dotkl se mohutného kamenného bloku. Kámen byl na dotek hladký a uklidňující.

„Není vidět ani ň,“ řekl Freed.

Momentální dobrý pocit Danea ihned opustil, jakmile se podíval naznačeným směrem. Slunce, které měli v zádech, vrhalo dlouhé stíny dolů do říčního údolí, ale za řekou byla ta samá hustá mlha, jakou Dane viděl už poprvé. Byla ještě hustší a neproniknutelnější, než jak si ji pamatoval. Táhla se od severu na jih, kam až mohl na opačné straně údolí dohlédnout.

„Podíváme se nahoru,“ vytrhl Freed Danea ze zadumání.

Na mýtince se objevili Kanadané s Beasleym a všichni ztěžka oddechovali.

„Beasley,“ křikl Freed. „Pojďte s námi. McKenzie, chci, abyste se rozestavili kolem základny věže.“

Dane viděl, jak Beasleyovi rychle mizí únava z obličeje, když si vědec začal prohlížet věž a starobylou kamennou práci.

„To je neuvěřitelné,“ vydechl Beasley, když došel ke kamenům.

Freed vešel dovnitř jako první a Dane s Beasleym ho následovali. Začali stoupat po schodišti při vnitřní zdi a Beasley se zastavoval, aby si prohlédl vytesané reliéfy. Jakmile Dane vyšplhal až na ochoz, slyšel, jak Beasley pořizuje jeden snímek za druhým a jeho těžké oddechování se vracelo ozvěnou od starých kamenů.

Dane došel k Freedovi, který se rozhlížel dalekohledem. Výhled za řeku nebyl z větší výšky o nic jasnější, ale v opačném směru viděli do větší dálky.

„Ty stěny!“ Beasley lapa po dechu, když se k nim připojil. „Je toho na nich tolik. To není jako Angkor Wat nebo jakékoliv jiné naleziště. Tohle je něco jiného! Je to starší. Ano! Rozhodně starší.“

„Hlavně klid,“ řekl Dane. „Jestli tu dostanete infarkt, bude pěkně těžké vás odsud vytáhnout.“

„Ale copak to nechápete?“ Beasley se neptal nikoho konkrétního. „Na ostatních místech jsou jenom sochy. Tady je písmo!“ Beasley se obrátil na Danea a popadl ho za ramena. „Je to písmo! Raná forma sanskrtu.“

„Dokážete to přečíst?“ zeptal se Dane.

„U něčeho dokážu pochopit smysl,“ řekl Beasley.

„Tak to přečtete,“ pokynul mu Dane. Obrátil svou pozornost zpátky k Freedovi. Ten spustil dalekohled od očí a tvářil se ustaraně.

„To je ono,“ řekl mu Dane tiše.

Freed po něm střílil pohledem. „Myslím, že bychom...“ Zarazil se, když všichni uslyšeli zvuk vrtulníku, blížící se z východu.

„Syn-Tech,“ řekl Dane.

„Jak to víte?“ zeptal se Freed a znovu si přiložil dalekohled k očím.

„Řekla nám o nich Sin Fen, vzpomínáte?“

„Je to huey,“ řekl Freed, když zachytil do zorného pole vrtulník. „Asi tři kilometry od nás.“

„Mám signál na vlnách FM!“ vykřikl Hudson.

Ariana seděla v křesle naproti němu a na klíně volně držela berettu. Nezareagovala jako Ingram a Carpenterová, kteří oba po Hudsonově oznámení vyskočili. Mike Herrin se k nim přidal v přední části letadla už o něco dřív, ale zdálo se, že nevnímá okolí. Seděl v koutě komunikační místnosti se zavřenýma očima, kolébal se dopředu a dozadu a potichu si pro sebe hučel.

„Je to vrtulník,“ řekl Hudson a přitiskl si sluchátka k jednomu uchu. Otočil knoflíkem na své vysílačce FM. „Bravo dvě devět, tady je Rybář. Bravo dvě devět, tady je Rybář. Přepínám.“

„Rybář?“ zopakovala se Ariana. „To je vaše kódové jméno?“ Hudson přikývl.

„Jak dlouho už pracujete pro Syn-Tech?“ zeptala se.

„Souhlasil jsem jenom s tím, že jim přepošlu data z téhle mise,“ odpověděl Hudson.

„Pomocí signálu GPS,“ poznamenala a vysloužila si tak jeho překvapený pohled.

„Vy jste o tom věděla?“ Hudson přenesl svou pozornost zpátky k vysílačce. „Bravo dva devět, slyším vás špatně a zkomoleně. Přepínám,“ řekl Hudson a zakryl rukou mikrofon. „Dám to do reproduktoru.“

Otočil se zpátky k vysílačce a stiskl tlačítko. „Bravo dva devět, čekáme na váš přílet. Naše situace je kritická a potřebujeme okamžitou pomoc. Přepínám.“

Z reproduktoru se ozval přerušovaně hlas, který se občas ztrácel v šumu statické elektřiny. „Tady je Dva devět. Ještě nikdy jsem nic takového neviděl. Viditelnost je špatná. Přijímáme... majáčku, ačkoliv... občas ztrácí. ...čtyři... vaše... blížíme.“

Hudson zapnul mikrofon. „Bravo dva devět, zopakujte to. Slyšíme vás přerušovaně. Přepínám.“

Z reproduktoru teď vycházelo skoro jen samé praskání. „Tohle... obtížně...“

Hudson počkal několik vteřin. „Bravo dva devět, tady je Rybář. Čekáme na vás. Přepínám.“

Odpovědí bylo jen uši trhavící skřípání statické elektřiny.

„Tady je máme,“ řekl Freed, když jim vrtulník přeletěl nad hlavami a vyrazil dolů do údolí. Před mlžnou stěnou se zarazil, zabočil ke straně, udělal nad řekou kružnici a po celou dobu nabíral výšku.

„Nechce se jim tam,“ poznamenal Dane. Ruce měl položené na kamenné stěně. „Jestli vletí dovnitř, je po nich.“

Beasley s Freedem si vyměnili pohled.

„Letí tam,“ řekl Dane.

Vrtulník vyrazil přímo proti mlze a stále stoupal. Necelý půlkilometr od okraje mlhy se kolem helikoptéry objevil velký kruh zlatého světla. Rychle se stáhl kolem vrtulníku. Zahlédli zablesknutí a do džungle začaly dopadat malé kousky. O několik vteřin později se k nim donesl zvuk zkázy jako vzdálené rachocení hromu a převalil se přes ně.

„Ježíši!“ zašeptal Beasley.

„To znamená, že naše rozhodnutí dovnitř neletět, ale vydat se tam pěšky, bylo správné,“ řekl Freed.

„Myslíte si, že když půjdeme pěšky, dopadneme lépe?“ zeptal se ho Dane.

Křik pilota vrtulníku se chvíli odrážel od stěn komunikační místnosti a pak nastalo zlověstné ticho.

Náhle vyskočil Mike Herrin. „Musí nás odsud dostat! Musíme odtud pryč! Čekají tam na nás. Slyším vrtulník.“

Skočil na stůl a natáhl se po poklopu nouzového východu, jehož páku pevně uchopil oběma rukama. Ariana s Carpenterovou ho popadly za nohy, ale on zběsile vykopl, zasáhl Carpenterovou do obličeje a odhodil ji dozadu. Padající černoška s sebou strhla i Arianu.

Poklop se otevřel. Ariana viděla, jak za Herrinem víří mlha, kterou proráží mdlé světlo slunce.

„Mikeu!“ zaječela a znovu ho chytila za nohy. „Vrať se dovnitř!“

Ingram nahradil Carpenterovou u druhé Herrinovy nohy a společnými silami ho drželi napůl uvnitř. Ariana se dívala vzhůru zrovna v okamžiku, kdy Herrinovo tělo zastřel velký stín, který vyplnil nouzový východ. Slyšela Herrinův křik a pod rukama cítila, jak se mu křečovitě stahují nohy. Křik ustal právě tak náhle, jako začal a nahradil ho velice hlasitý klapavý zvuk. Pak Herrin padl zpátky do nitra letadla – lépe řečeno jeho dolní polovina. Ariana zvedla oči od šubajících se nohou. Z rozpůleného těla vytékalo překvapivě malé množství krve.

„Ach Ježíši,“ zamumlala. Ten zvuk se vrátil – jako by něco obrovského klouzalo po střeše letadla, ale teď otevřeným

poklopem navíc slyšela šustění velkých šupin. Vytáhla berettu a namířila ji nahoru.

„Ne!“ zaječela Carpenterová a popadla ji za paži. „Nedělejte to!“

Ariana se odpotácela zpátky a Carpenterová rychle poklop zavřela. Teď cítili, jak se celé letadlo pomalu pohybuje a naklání se mírně doleva. Zvuk pokračoval ještě dalších deset vteřin a pak byl najednou pryč. Letadlo opět znehybnělo.

V reproduktoru to znovu zapraskalo a ozvaly se tečky a čárky Morseovy abecedy. Zatímco Ariana zakrývala spodní část Herrinova těla prostěradlem, Hudson horlivě přepisoval vzkaz do normálních písmen.

*N-E-V-Y-S-I-L-E-J-T-E-H-L-A-S-E-M-
N-E-V-Y-S-I-L-E-J-T-E-H-L-A-S-E-M-
V-Y-P-N-E-T-E-P-R-O-U-D-P-O-C-I-T-A-C-I-
N-E-B-O-Z-E-M-R-E-T-E-
J-E-M-A-L-O-C-A-S-U-
V-Y-P-N-E-T-E-P-R-O-U-D-P-O-C-I-T-A-C-I-
N-E-B-O-Z-E-M-R-E-T-E-
J-E-M-A-L-O-C-A-S-U-*

„Pomohlo by nám, kdyby nám i poradili, jak to máme udělat,“ poznamenala Ariana, když si zprávu přečetla. „Zeptejte se jich jak!“ přikázala Hudsonovi. Ingram s Carpenterovou jen zírali na to, co zbylo z Herrina. Prostěradlo pomalu nasakovalo krví.

„Dělejte!“ štekla Ariana na Hudsona. Radista vytáhl svůj telegraf a začal opakovaně vytíkávat otázku ze tří písmen:

*J-A-K-
J-A-K-
J-A-K-
J-A-K-*

Ariana přihlížela, jak. Hudsonova ruka vypisuje písmena odpovědi, která vzápětí přišla.

*Z-K-U-S-T-E-T-O-
N-E-V-I-M-J-A-K-*

Z-K-U-S-I-M-E-V-A-M-P-O-M-O-C-T-
V-E-N-K-U-

„Požádejte je o nějakou identifikaci,“ řekla Ariana Hudsonovi.

K-D-O-S-T-E-

Okamžitě se ozvaly další tečky a čárky.

R-T-K-A-N-S-A-S-

„Tomu nerozumím,“ řekla Ariana a pokoušela se přijít na to, co ta písmena znamenají.

„Já ano,“ ozvala se Carpenterová.

Ostatní tři se otočili a podívali se na ni.

„RT Kansas znamená Reconnaissance Team, neboli Průzkumný oddíl Kansas,“ vysvětlila jim Carpenterová. „To je kódové označení oddílu Zvláštních sil, který zmizel v této oblasti roku 1968.“

„1968?“ zopakoval Ingram.

„Jak to sakra víte?“ zeptala se Ariana.

„Je to v tajné složce CIA o této oblasti, která je známá pod krycím označením Angkorská brána,“ odpověděla Carpenterová.

„Ale jak to víte?“ zopakoval Ingram.

Ariana civěla na druhou ženu. „Vy jste ze CIA?“

Carpenterová přikývla. „Ano.“

„Je tu aspoň někdo, kdo nemá nějaké tajné poslání?“ zeptala se Ariana.

„To teď není vůbec důležité,“ řekla Carpenterová. „Naší prioritou by mělo být dostat se co nejdřív odsud.“

„Jak?“ Ariana pokynula ke stropnímu poklopu. „Viděla jste tu věc. Už víte, že jsem o tom sedmihlavém hadu mluvila pravdu. Nevím, jak je to možné, že je tam venku něco takového, ale je to prostě tak.“

„Někdo se nám pokouší pomoci,“ podotkl Ingram a ukázal na Hudsonův zápisník s přepsanými zprávami.

Ariana si projela rukou svoje dlouhé vlasy – cítila, jak je má špinavé – a přitom usilovně přemýšlela. „Kdo se nám pokouší pomoci? Kdo je RT Kansas, a jak tu můžou být od roku 1968?“

„V průzkumném oddíle Kansas byli čtyři muži,“ řekla Carpenterová. „Tři z nich jsou oficiálně pohřešovaní. Jméno velitele oddílu bylo Flaherty.“

„Zeptejte se, jestli to s námi mluví Flaherty,“ poručila Ariana Hudsonovi.

Ten vytřukal požadovaný dotaz.

Obratem přišla stručná odpověď.

„Ano,“ řekl Hudson, který ji ani nezapisoval.

„Flaherty je ten člověk, který se odsud dostal?“ zeptala se Ariana.

„Ne. Flaherty je jeden z pohřešovaných v akci,“ odpověděla Carpenterová.

„Jak je to možné?“ podivila se Ariana.

„To nevím,“ přiznala Carpenterová, „ale když budeme dělat to, co chce, bude nám třeba schopný nějak pomoci.“

Ariana pleskla otevřenou dlaní do přístrojové desky. „Tak dobře. Už mě nebaví pořád jenom tady sedět a pasivně reagovat na to, co se stane. Má někdo nějaký dobrý nápad, jak vypnout Arguse, aniž bychom se přitom neusmažili?“

„Zničíme letadlo,“ navrhla Carpenterová.

„V tom letadle jsme i my,“ upozornil ji Ingram.

„Budeme ho muset opustit tak jako tak,“ odpověděla Carpenterová.

„Jak můžeme zničit letadlo?“ zeptala se Ariana.

„Vyhodíme do povětří palivové nádrže,“ řekla Carpenterová.

„To nemůžeme,“ řekl Ingram. „Copak jste neposlouchala? Křídla jsou pryč, což znamená, že jsou pryč i nádrže na křídlech.“

„Všechny ne,“ Carpenterová ukázala dolů. „Prostřední nádrž je pod hlavním trupem mezi křídly. Má objem deset tisíc galonů paliva, což je víc než dost na to, aby to rozmetalo letadlo na malinkaté kousíčky.“

„Jak ji ale odpálíme?“ zeptala se Ariana.

„To nechte na mě,“ řekla Carpenterová.

Ariana se otočila k Hudsonovi. „Řekněte Flahertymu, že vyhodíme letadlo do povětří. Řekněte mu, že jakmile všechno připravíme, budeme potřebovat jeho pomoc, abychom se odtud dostali.“

„Se Syn-Techem si nemusíte dělat starosti,“ oznámila Sin Fen Paulu Micheletovi.

Michelet si zapnul bezpečnostní pás, když pilot zvýšil otáčky motoru. „Jak to můžete vědět?“

„Jsem ve spojení s někým, kdo to ví,“ odpověděla Sin Fen.

„Kdyby nešlo o mou dceru, já bych...“

„Nechte si plané výhrůžky,“ přerušila ho Sin Fen. „Můžeme pracovat spolu. Stačí, když budete dělat to, co vám řeknu.“

K vrtulníku došla dodávka a prudce zabrzdila. Vystoupili z ní dva muži v černých pracovních oděvech a s hrubými plátěnými vaky na ramenou. Dokráčeli k vrtulníku a vaky do něj, než si nastoupili a usadili se, hodili.

Sin Fen se podívala na Micheleta, který se chladně usmál. „Pojistka,“ řekl.

Vrtulník se se zachvěním odlepil od přistávací dráhy.

Sin Fen si sňala sluchátka, aby už nemusela poslouchat Micheleta. Sáhla dolů a pohladila Chelsea po uších. „Hodná holka.“

Chelsea otočila hlavu a její zlaté oči se upřely do očí Sin Fen.

„Nic se mu nestane,“ řekla Sin Fen. „Nic se mu nestane.“

„Naměřili jsme divné údaje, pane.“

Kapitán Rogers se podíval na svého hlavního vědeckého důstojníka. „Upřesněte to,“ vyštěkl. Řídící místnost *Wyomingu* byla úplně něco jiného než přelidněné, tmavé kovové kobky ponorek z druhé světové války. Rogers seděl v koženém křesle, pečlivě připevněném k podlaze, z něhož měl dobrý výhled na obsluhu nejmodernějších zařízení. Místnost byla zalita měkkým světlem, ve kterém si každý člen posádky mohl nastavit světlost své počítačové obrazovky a přístrojových displejů.

„Radioaktivita je tu vyšší než obvykle. Také jsme zaznamenali elektromagnetické rušení.“

„Je nebezpečné?“
„Na této úrovni ne.“
„Zdroj?“
„Něco ve vodě před námi.“
„Vzdálenost?“
„Osmdesát kilometrů.“
„Dobře. Podle rozkazů se máme přiblížit k hranici. Uděláme to. Neustále sledujte všechny ukazatele a informujte mě o dalších změnách.“

13. kapitola

„To je prostě úžasné!“ Beasley přešel rukama po kamenech a vytesaných reliéfech. „Něco takového ještě nikdy nikdo nenašel. Nikdo neměl ani tušení, že něco takového vůbec existuje. V Angkor Watu nic takového není. A tohle je starší. Podstatně starší.“

Dane poslouchal historikovo brebentění, ale díval se na Freeda. Ten si dalekohledem prohlížel místo, kde byla zničena helikoptéra. Kanad'ané její zkázu viděli také a Dane cítil, jak se jim do toho údolí nechce pokračovat.

„Nikdo to nepřežil,“ řekl Dane.

Freed sklonil dalekohled od očí. „Jak to víte?“

„Budete muset začít věřit tomu, co vám říkám,“ odpověděl Dane. „Jaký jiný smysl má to, že mě máte s sebou?“

Freed se na něj upřeně díval. „Tohle se mi nelíbí.“

„To je dobře,“ řekl Dane.

„Ne, to nemyslím,“ trhl Freed palcem směrem k mlze. „Nelíbí se mi, že vás mám s sebou, nelíbí se mi ta divná ženská, která se zničehonic objevila na letišti, a nelíbí se mi, když se dějou věci, kterým nerozumím.“

„Tak to vítejte do klubu.“ Dane ukázal přes řeku. „Myslím, že bychom se měli zaměřit tam. Navrhuji, abyste zůstal s Kanad'any tady a nechal mě jít dovnitř samotného.“

„To nemůžu,“ odpověděl Freed.

„To jsem čekal, ale nejsem si jistý, jestli se vám podaří přesvědčit ostatní, aby šli s vámi.“

„Oni půjdou,“ řekl Freed tónem, který Daneovi prozradil, že asi opravdu půjdou. Při Beasleyově výkřiku se oba ohlédlí.

„Už tomu začínám rozumět!“ Beasley se pořád soustředil na obrázky na kamenné stěně a nedbal na nic, co se dělo kolem něj. Vzpomínka na zkázu vrtulníku už mu pomalu bledla v mysli.

„Čemu?“ zeptal se Dane.

Beasley zavrtěl hlavou. V doširoka rozevřených očích se mu zračilo překvapení. „To je neskutečné.“

„Co je neskutečné?“

Beasley ohromeně o krok ustoupil. „To, co ty symboly naznačují. Kdybych je neměl přímo před sebou, nevěřil bych, že jsou pravé.“

„Tak nám to řekněte,“ oslovil ho Dane vyrovnaným hlasem, aby zklidnil historikovo vzrušení.

„Dobře. Nechte mě vteřinku přemýšlet.“ Beasley si promnul čelo. „Podle těch nápisů tu bylo Khmerské království založeno před více než pěti tisíci lety. Říká se tu, že Khmerové sem přišli odjinud, z místa, kde měli jiné obrovské království po celých pět tisíc let předtím. Ale to nemůže být pravda.“

„Proč ne?“ zeptal se Freed.

Dane viděl, jak se Beasley s nadlidským úsilím ovládl, aby po té otázce nevybuchl. „Protože podle všeobecně přijímaného konceptu dějin lidstva nejsou lidské civilizace starší než tři tisíce let! Khmerové nemohli mít království, které by bylo starší o plných sedm tisíciletí.“ Beasley se probíral svým plnovousem. „Ale tady se píše, že ho měli.“ Beasley ukázal na jeden úsek nápisů. „A nejen to, ale i...“ Odmlčel se.

„Co?“ pobídl ho Dane.

Beasleyovi se náhle po obličeji rozlilo porozumění a historik promluvil podstatně jistějším hlasem. „Ne, není to nemožné. Dává to smysl.“

„Co dává smysl?“ zeptal se znovu Dane.

„Khmerové. To, odkud přišli. Jejich civilizace.“ Beasley odpověděl jen přerývaně, protože postupoval podél steny a četl další úsek.

Dane se nutil do trpělivosti. Beasley se konečně zastavil a obrátil se čelem k nim.

„Podle toho, co je tu napsáno, se Khmerské království předtím, než přišli sem do jihovýchodní Asie, rozkládalo na velkém ostrově někde v oceánu za zemí za mořem.“ Beasley rychle pokračoval. „Chápu to tak, že to znamená ostrov v Atlantském oceánu, protože země za mořem by mohla být Amerika.“

„Ale...“ začal Dane, ale Beasley ho přerušil.

„Zmiňují se tu o nějakém temném Stínu. Vypráví se tu, jak Khmerové opustili svoje starobylé království a vydali se přes oceán, aby unikli Stínu, ale ten je následoval. Jak jejich bojovníci po celé generace stáli na stráž proti Stínu.“

„A dál?“ zeptal se Freed.

„Neřekl bych, že tu došlo k nějakému happy endu,“ poznamenal Dane, zatímco Beasley četl dál.

„Pak se tu hovoří o boji s... ehm...“ Beasley se zarazil.

„S čím?“ ptal se Freed.

Beasley se usmál na Danea. „S nestvůrami. S *nagou* a dalšími.“ Ukázal na východní stěnu. „Tam se hovoří o ještě starších dobách. O dobách, než Khmerové přišli sem. Když byl jejich ostrov, jejich domov, asi před pěti tisíci lety zničen tím, co nazývali ohněm z temného Stínu, jeho obyvatelstvo se rozprchlo po celé Zemi.“

Ale to, jak popisují ten ostrov! Prstence země a vody obklopovaly ústřední kopec, na kterém stál chrám a palác vládců. Existuje jediné jiné místo, o kterém jsem slyšel, že by bylo takto popisováno. To odpovídá naprosto přesně starým legendám!

Tím ostrovem byla Atlantida!“ uzavřel Beasley. „Musela to být ona.“ Beasley zavřel oči a odříkal z paměti. „Atlantida byla říší Poseidona. Když se Poseidon zamiloval do smrtelné ženy jménem Kleitó, postavil palác ve středu země a obklopil jej prstenci s vodou, aby ji ochránil.“

Kleitó porodila pět párů dvojčat, samé chlapce, kteří se stali prvními vládci Atlantidy. Jméno prvního krále Atlantidy znělo Atlas.

Postavili velký chrám, určený k uctívání Poseidona, a prstence spojili vodním kanálem, aby urychlili obchod.“ Beasley otevřel oči. „Je toho víc, ale předpokládám, že to teď asi nechcete slyšet. Tohle všechno napsal Platón kolem roku 360 před naším letopočtem.

A teď se zamyslete nad Angkor Thomem a Angkor Watem,“ pokračoval Beasley. „Nad vodními příkopy, které Khmerové vybudovali kolem města. Odhaduji, že se pokoušeli napodobit to, co měli dřív na Atlantidě, jenže tady neměli k dispozici oceán. Museli si najít nějakou jinou zásobu vody a zajistit, aby nikdy nevyschla.“

Dane poslouchal Beasleye, ale větší starosti mu dělalo, co se děje za řekou. Jestli byl ten vzkaz poslaný vysílačkou skutečný a Flaherty tam někde byl, pak – Dane sebou trhl. Jestli Flaherty vyslal ten vzkaz teprve před několika dny...

„Půjčte mi vysílačku,“ řekl Dane Freedovi a přerušil tak Beasleyovo vzrušené drmolení.

„Proč?“

„Jestli ta zpráva, kterou jste mi přehráli, byla pravá, tak je tam pořád někde můj oddíl a mají i vysílačku,“ vysvětlil Dane.

Freed si stáhl ze zad batoh a podal jej Daneovi. Ten ho otevřel a hned navrchu spatřil zelenou barvu vysílačky. Zatočil knoflíkem pro ladění frekvence a klapavý zvuk na něj působil téměř uklidňujícím dojmem, protože mu připomínal dávné mise, kdy musel vytáčet frekvence ve tmě po hmatu. Roztáhl anténu a zapnul vysílačku. Nastavil nouzovou frekvenci FM z jejich poslední mise a uchopil mikrofon.

„Big Red, tady je Dane. Přepínám.“

Dane počkal pět vteřin a pak znovu stiskl vysílací tlačítko. „Big Red, tady je Dane. Přepínám.“

Pořád nic.

„Big Red, tady je Dane. Jestli mě slyšíte, dejte mi znamení. Přepínám.“

„A do hajzlu,“ sykl Freed, popadl Danea za rameno a ukázal k západu. Asi kilometr a půl od nich, přímo naproti za řekou se v mlze vytvářel velký zlatý kruh.

Ve vysílačce to dvakrát zapraskalo a následovaly tečky a čárky morseovky. Dane se soustředil na vzkaz, převáděl si signály na písmena a sestavoval z nich slova, než znovu uchopil mikrofon. „Big Red, tady je...“ Dane se zarazil, když se mu písmena v hlavě seřadila do slov:

Z-A-D-N-Y-H-L-A-S-

Sklonil se, když ze středu kruhu vyšlehl blesk a vyrazil přímo jejich směrem. Freed popadl Beasleye a vtáhl tělnatého vědce za ochranu kamenného ochozu. Blesk dopadl s hromovou ránou. Dane slyšel tříštění kamene a ucítil spršku odštěpků. Překulil se na záda a vzhlédl. Zmizela velká část ochozu, jehož kameny byly roztříštěny na malé kousky.

„Jste v pořádku?“ zeptal se Freed a pomalu si stoupal na nohy.

„Jo,“ odpověděl Dane. Beasley civěl na otvor ve zdi.

„Žádný hlas,“ řekl Dane. „To mi sdělovali tou morseovkou.“

„Příště si to uvědomte trochu rychleji,“ poznamenal Freed.

„Není vám nic?“ dolehl k nim zezdola hlas majora McKenzieho.

„Jsme v pořádku,“ odpověděl mu hlasitě Freed.

„Co to k čertu bylo?“ ptal se McKenzie.

„Nevím. Vraťte se na obranné pozice,“ přikázal Freed.

„Obranné?“ zopakoval nevěřicně McKenzie. „Proti bleskům z mlhy?“

„Zpátky na pozice,“ zasyčel na něj Freed.

Kanaďan potřásl hlavou a udělal to, co po něm Freed chtěl.

„Můžeme vysílat morseovku?“ zeptal se Dane.

„Ne.“

„Sakra,“ zabručel Dane.

Vysílačka se opět rozezněla tečkami a čárkami. Dane vytáhl z náprsní kapsy malý zápisník a rychle je zapsal. Když poznal, že se zpráva opakuje, přestal psát a začal ji překládat do písmen.

D-A-N-E-

B-I-G-R-E-D-

N-E-V-Y-S-I-L-E-J-T-E-Z-A-D-N-Y-H-L-A-S-

J-D-E-T-E-N-A-S-O-U-R-A-D-N-I-C-E-

Dane vzhlédl od zápisníku a nově proraženým otvorem v ochozu se zadíval do mlhy. Někde tam byl Flaherty. Živý.

Freed se díval do své mapy. „Ty souřadnice jsou asi deset kilometrů severně od místa, kde spadlo letadlo.“

Dane se postavil. Bez možnosti vysílat morseovkou nemohli s Flahertym „mluvit“, a bylo mu jasné, že jeho bývalý velitel nebude posílat o mnoho víc než stručné vzkazy, jaké právě obdrželi. Takhle si rozhodně nemohl nijak ověřit, co se děje s družicemi MILSTARS. Podíval se na mapu.

Souřadnice byly přímo uprostřed něčeho, co vypadalo jako velká prohlubeň vytvarovaná jako hrubý obdélník o rozměrech sedm krát dvanáct kilometrů. Zelená barva v celé oblasti naznačovala, že je místo zarostlé hustou džunglí. Poznámka u spodního okraje mapy ovšem informovala uživatele mapy, že data ze všech oblastí nebyla ověřena. Dane si všiml, že tato prohlubeň neobsahuje žádné vrstevnice ani další podrobnosti, jako kdyby byla výsledkem pouhého odhadu kresličů. Vzpomněl si na Beasleyovu poznámku v letadle o prázdných místech na starých mapách. Vypadalo to, že se taková místa dají najít i na mapách moderních.

Dane vzhlédl. „Je to tady nahoře.“ Ukázal k pravému okraji mapy.

„Nejdřív půjdeme k tomu letadlu,“ řekl Freed.

Dane zavrtěl hlavou. „Ne.“

„Poslyšte, tohle je moje mise...,“ začal Freed.

„Dobře,“ skočil mu do řeči Dane. „Vy jděte k letadlu a vezměte si s sebou i ty Kanadány. Já půjdu na stanovené souřadnice. Flaherty říkal, že nás bude krýt, pokud půjdeme na souřadnice, které nám dal.“

„Jaké krytí nám asi může poskytnout?“ zeptal se Freed.

„To nevím,“ připustil Dane, „ale vítám jakoukoliv pomoc. Jestli půjdete k letadlu, myslím, že vám nepomůže vůbec nikdo.“

„Jen ztrácíme čas mlácením prázdné slámy,“ řekl Freed. Vykročil v čele trojice dolů ze schodů. „Pokračujeme,“ kývl venku na Kanadany.

„Co se stalo s tím vrtulníkem?“ zeptal se McKenzie. Ostatní tři vojáci stáli za ním a nervózně svírali v rukách svoje zbraně.

„To je důvod, proč jsme nemohli letět dovnitř,“ odpověděl Freed. „Ta mlha nějak poškozuje elektromagnetické přístroje.“

„Tu helikoptéru nesundala žádná mlha,“ namítl McKenzie. „A vás taky málem neroztříštila na malé kousky žádná mlha.“

„Jdeme,“ přikázal Freed.

„Já ne...“

„Pokračujeme,“ přerušil ho Freed. „Nebo se můžete klidně vydat pěšky domů. Jediný způsob, jak se můžete dostat k vrtulníku, který vás dopraví zpátky do Thajska, spočívá v tom, že zůstanete se mnou, a já jdu dolů.“

„To zní povědomě,“ řekl Dane.

Freed ho ignoroval. „Vyrážíme.“

Dane se nehýbal. „Kam?“

Freed zaváhal. „Co když půjdeme nejdřív k letadlu a pak na sever k těm souřadnicím?“

Dane zavrtěl hlavou. „Tam uvnitř rozhodně nehodlám trávit víc času, než bude nezbytně nutné. Ed musí mít nějaký dobrý důvod, proč po nás chce, abychom šli k těm souřadnicím, a on už je uvnitř. Musí taky vědět o tom letadle. Já mu věřím a myslím, že bychom měli udělat, co říká. Já jdu k těm souřadnicím.“

Dane si všiml, jak se Freed mimoděk podíval k čerstvému otvoru v kamenném ochozu věže. „Tak dobrá. Ale jen když pak půjdeme ještě k tomu letadlu.“

Dane neviděl potřebu na to odpovídat. I když je Flaherty hodlal „krýt“, ať už to znamenalo cokoliv, nebyl příliš optimistický ohledně toho, že se jim vůbec podaří dojít k stanoveným souřadnicím.

Kanadané se rozestoupili a vyrazili v čele dolů k řece. Freed, Dane a Beasley je následovali.

Dane měl ten samý pocit strachu a neklidu, který se v něm vzedmul i při první návštěvě, ale po letech procházení zhroucených budov a míst neštěstí se tento pocit naučil lépe

zvládat. Soustředil svou mysl na momentální úkol, kterým bylo sejít dolů ze svahu.

„Jste pěkně vybavená,“ poznamenala Ariana, když Carpenterová rozložila modrou zápalnou šňůru. Obě byly v centru řídicí místnosti. Přímě pod nohama měly podle plánů letadla mít prostřední palivovou nádrž. Ingrama nechaly v komunikační místnosti hlídat Hudsona, který čekal, jestli nepřijde ještě nějaký vzkaz od Flahertyho v odpověď na jejich žádost o pomoc, jakmile opustí letadlo.

„Vždy připravena, jako skauti,“ odpověděla Carpenterová, když ze své kabelky vytáhla rozbušku.

„Proč vás vyslali, abyste nás sledovala?“ zeptala se Ariana.

„Kvůli téhle oblasti,“ řekla Carpenterová. „CIA ji pozorně sleduje už dlouhou dobu.“

„Proč?“

„Protože...“ Carpenterová se zarazila a ukázala prstem nahoru. „Co si sakra myslíte? Děje se tady něco zatraceně divného a děje se to tu už hezky dlouho a my se prostě snažíme přijít na to, co to je.“

„Proč jste mě tedy nevarovali?“

Carpenterová na chvílku ustala v práci a vzhlédla k druhé ženě. „Váš otec obdržel dostatek informací, aby věděl, že se jedná o podivnou a nebezpečnou oblast. Řekli jsme mu o ostatních letadlech, která tu spadla, i o pohřešovaných lidech. Řekla bych, že si prostě spočítal, že se mu vyplatí zkusit sem poslat průzkumné letadlo.“ Carpenterová zvedla rozbušku. „Podržte mi to.“

Ariana poslechla. Věděla, že to, co Carpenterová říkala, byla pravda. Její otec o tom věděl a stejně je sem poslal. Zisk. Vždycky jde o zisk.

Carpenterová opatrně připojila rozbušku ke konci zápalné šňůry. Ariana sledovala, jak se jí obratně pohybují prsty, a bylo jí jasné, že to Carpenterová nedělá poprvé.

„Co to je za místo?“ zeptala se Ariana.

„To jste mě dostala.“ Carpenterová se narovnala a otřela si pot z čela. „K téhle věci mě přidělili těsně před naší misí. Podle toho,

co mi říkali, to vlastně nikdo neví. Proto jsme tady. Jako morčata v pokusném bludišti. Všichni čekají, co se s námi stane. Řekla bych ale, že se nejedná jen o nás. Váš otec určitě zahájil záchrannou operaci a protože nám zatím nikdo nezaklepal na dveře, odhaduji, že je dostal ten velký had nebo něco jiného. To samé se určitě stalo s tím vrtulníkem Syn-Techu. A to samé by se určitě stalo i se záchrannou výpravou mého úřadu, pokud tedy vůbec nějakou výpravu vyšlou. Z toho chlápka, který mě seznamoval se situací, jsem neměla pocit, že by mu na mě záleželo. Chtěl prostě vědět, co je v téhle Angkorské bráně, jak tomu říkal. A nemyslím, že by si dělal hlavu s jakoukoliv cenou, kterou by bylo třeba zaplatit za to, aby tu informaci získal.“

„Ježíši,“ zamumlala Ariana.

„Jo, holka, jsme pěkně v řiti,“ řekla Carpenterová. Držela v ruce připravenou rozbušku se zápalnou šňůrou. „Tak a můžeme to odpálit.“

Ariana se obrátila k přední části letadla. „Podíváme se, jestli nepřišly nějaké novinky o tom, jak se máme odsud dostat.“

Když vešly do komunikační místnosti, Ingram jim okamžitě podal list papíru. „Tohle právě přišlo.“

Ariana si zprávu přečetla.

*J-D-E-T-E-N-A-S-O-U-R-A-D-N-I-C-E-
7-8-2-9-4-3-
J-D-E-T-E-N-A-S-O-U-R-A-D-N-I-C-E-
7-8-2-9-4-3-*

Vytáhla z police mapu a pleskla s ní o stůl. „Dobře, takže to je všechno, co máme.“ Podívala se na místo, které určovaly ty souřadnice, a pak se ohlédla na Ingrama, Hudsona a Carpenterovou. „Je to asi pět kilometrů na sever.“

„Tak daleko nedojdu,“ řekl okamžitě Hudson.

Ariana pokrčila rameny. „Dobře. Necháme vás tady.“

„Ale to nemůžete...,“ začal Hudson, ale pod pohledem, který na něj vrhla, zmlkl.

„Pomůžeme ti tam, ale neopovažuj se mi říkat, co můžu a co nemůžu dělat, ty parchante.“

„Ale jak víme, že tam něco nebo někoho najdeme?“ zeptal se Ingram.

„Myslím, že v dané chvíli nemáme na výběr,“ odpověděla Ariana. „Takže se připravíme na cestu.“

„Ariano!“ Ze zadní části letadla k nim ozvěnou dolehl hlas Carpenterové. „Tohle musíte vidět.“

Ariana přiběhla do přístrojové místnosti, vyhýbajíc se cestou zlaté lince, která zabíla Daleye. Carpenterová nahlížela do Argusových spojů.

„Co je?“

„Podívejte,“ řekla Carpenterová. „Něco se děje.“

Ariana přihlížela, jak kousek Argusova hardwaru zmizel ve zlaté záři, jež ho obklopovala.

„Co to má sakra znamenat?“ zeptala se.

„Dvanáct hodin,“ řekla Carpenterová. „Myslím, že už může být pozdě.“

„Tak vyrazíme!“

„Využívalo to satelity MILSTARS,“ potvrdil Jimmy, když si prohlédl poslední snímky, „ale styčné body na nich nejsou závislé.“

„Ale ta energie se přece přenášela prostřednictvím MILSTARS,“ namítla Connersová. Byli v její kanceláři. Všechny stěny byly polepeny snímky a počítačové výtisky pokrývaly každé volné místo podlahy. „Co ji přenáší teď?“

Jimmy hodil na zem další výtisk a zhroutil se do křesla, nedbaje na list papíru, který v něm byl položen. „Myslím, že už to odrostlo potřebě využívat MILSTARS. Plno těch linek probíhá přes evropské a ruské družice. Ta věc, ať už je to cokoliv, využívá všechno, co se jí tam nahoře dostane do drápů. Řekl bych, že už pomalu nepotřebuje žádné satelity. Řekl bych, že už se pomalu dokáže postarat sama o sebe.“

„Sakra,“ vyrazila Connersová. „Asi bychom to měli říct Foremanovi.“

Vrtulník se zastavil ve vzduchu nad vyčištěnou oblastí. Ti dva muži v černém zaklesli na střechu vrtulníku provazy a druhé

konce shodili dolů k zemi. S vaky přehozenými přes ramena vykročili do vzduchu a slanili dolů.

Sin Fen potichu přihlížela a soustředila se na jiné věci. Vrtulník odletěl mírně stranou, a tak teď viděla, jak ti dva muži vytáhli z vaků motorové pily a začali ořezávat větve a další trosky, které by překážely vrtulníku v přistání.

Cítila, jak se Chelsea vedle ní neklidně pohnula, ale pořád ji držela pevně za obojek. Zavřela oči a vyslala svou mysl kupředu. Dane byl blízko Angkorské brány. Velice blízko. A brzy bude uvnitř.

14. kapitola

Jakmile Foreman domluvil satelitním telefonem s Connersovou, dlouze se *zadíval* na elektronickou mapu na přední stěně operační místnosti a pozoroval různé pohyblivé symboly, které představovaly vojenské síly organizované Pentagonem. *Wyoming* se přibližoval k bráně Bermudského trojúhelníku a další letadla a lodě mířily k vírům s nejvyšší aktivitou. Část Sedmé flotily obeplouvala kolem jižní špičky Vietnamu, aby se dostala na určené stanoviště v Thajském zálivu.

Zatím ale nebyl vypracovaný žádný plán. Všichni byli ještě příliš šokováni ze selhání mise Hromového kopí. Použili proti hrozbě tu nejmodernější techniku, jakou jejich země měla, a byli poraženi. Pilota z Hromového kopí se sice podařilo zachránit, ale letadlo za 2,2 miliardy dolarů bylo rozdrceno jako moucha.

Nešlo ale jenom o Spojené státy. Foreman byl ve spojení se svými ruskými i japonskými protějšky. Rusové použili bojový satelit, vyrobený k pronásledování a ničení nepřátelských družic, proti jednomu vlastnímu komunikačnímu satelitu, který se podílel na šíření té neznámé síly. Výsledkem celé operace byl zničený bojový satelit, rozmetaný na kousky výbuchem po zásahu zlaté záře. Japonské námořnictvo vyslalo svůj nejmodernější torpédoborec do nejbližší brány do středu Ďáblova moře a od té doby už o něm neslyšelo.

Foreman se podíval na komunikační desku. Světlo označující spojení se Sin Fen bylo tmavé. Naposledy mu poslala Beasleyovu

interpretaci kreseb ve strážní věži, kterou získala z Daneovy mysli.

Zatímco se díval na desku, rozsvítilo se jiné světélko a ozvalo se zabzučení. Foreman se předklonil a stiskl tlačítko.

„Tady Foreman.“

Prezident neztrácel čas zdvořilostmi. „Co bude dalšího, pane Foremane? Zatím jsme přišli o Jasně oko, Hromové kopí a jednu z družic systému MILSTARS.“

Foreman neříkal nic.

„Moji vědečtí poradci potvrzují, že se radioaktivita i elektromagnetické anomálie rozšiřují,“ pokračoval prezident. „Mluvil jsem s ruským prezidentem a ten potvrdil některé věci, které jste mi říkal vy. Probíhají výzkumy u Černobylu i jezera Bajkal, ale nevědí o mnoho víc. Také jsem dostal hlášení z NSA, že Rusové přišli o jeden satelit, když se tomu pokoušeli čelit. Potřebuji nějaké další možnosti.“

„Můj člověk se připravuje na vstup do Angkorské brány,“ řekl Foreman.

„K čertu s tím!“ vybuchl prezident. „Podle hlášení, která dostávám, začnou lidi kolem těch bran umírat během dvanácti hodin.“

„Nemůžu vám říct nic dalšího, než co jsem vám už řekl, pane,“ odpověděl Foreman. „Jakmile se dozvím něco dalšího z nitra Angkorské brány, okamžitě se s vámi spojím.“

„To mi nestačí.“

„Ozvu se vám, pane,“ řekl Foreman. Nedodal, že se obává, že už je příliš pozdě.

Telefon ztichl.

„Všechno je připraveno,“ řekla Carpenterová. Zvedla malou zelenou plastovou trubičku. „Tohle je rozbuška. Máme pět minut.“ Od rozbušky vedla zápalná šňůra dolů mezi panely podlahy, kam Carpenterová připevnila necelý kilogram trhaviny C-4 přímo proti horní stěně prostřední palivové nádrže.

Ariana přikývla. „Dobře.“ Držela v ruce pistoli ráže 9 mm a přes rameno měla přehozený malý batoh. Ingram uchopil Hudsona za pravou paži a pomohl mu vstát. Všichni byli shromáždění vedle nouzového východu nad pravým křídlem.

Lépe řečeno nad místem, kde bývalo pravé křídlo, připomněla si Ariana.

„Vyrážíme dveře,“ instruovala ostatní, „pak sklouzneme po nouzové skluzavce, která se nafoukne.“ Rozhlédla se po obličejích, které ji obklopovaly. Carpenterová se tvářila bezvýrazně. Ingram vypadal vystrašeně, ale odhodlaně. Hudson byl jen vyděšený.

„Tak jdeme na to.“ Ariana popadla nouzovou páku a zatáhla za ni. S hlasitým zasyčením se dveře otevřely, ven se vysunula skluzavka a rychle se nafoukla.

Ariana hbitě vyhlédla ven. Byl den, ale mlhou pronikalo jen chabé šedivé světlo. Pod letadlem viděla rozmačkané kmeny stromů a pouhé tři metry od letadla začínala hustá džungle. Neviděla dál než na nějakých sedm metrů.

„Jdeme!“ vykřikla na Hudsona s Ingramem. Oba muži vyskočili na skluzavku a zmizeli jí z očí. Ariana se obrátila na Carpenterovou. „Zapalte to.“

Carpenterová zatáhla za rozbušku, zkontrolovala ji a vztyčila palec na znamení, že všechno funguje tak, jak má. Pak černoška minula Arianu a sklouzla dolů na zem. Ariana se ještě naposledy rozhlédla po vnitřku letadla a po přikrytých tělech a uvědomila si, že její otec by si dělal větší starosti s nákladnými počítači a ostatními přístroji, které se právě chystala vyhodit do povětří. Vykročila na skluzavku.

Dane cítil, jak mu kolem nohou proudí chladná voda, a zarazil se. Mlha na opačném břehu řeky byla hustší, než si ji pamatoval. Viditelnost byla sotva několik metrů, ale nebyly to jeho oči, co ho varovalo. Varování mu tepalo v hlavě jako pravidelný tlukot srdce, nabádalo ho, aby byl opatrný a aby se bál, ale na rozdíl od situace před třiceti lety ho také táhlo dál, do nitra mlhy.

Ohlédl se přes rameno. Freed, Beasley a ti čtyři Kanad'ané byli těsně za ním. Dane se brodil dál. Došel k druhému břehu, bez dalšího ohlédnutí na něj vyšplhal a okamžitě ho obklopila mlha.

Vrtulník opatrně usedl na vyčištěný prostor v džungli. Sin Fen vystoupila, jakmile se začaly snižovat otáčky motoru. Přešla k

okraji prostranství a stála čelem k džungli směrem na západ. Oči měla ale zavřené. Chelsea si sedla vedle ní, máchala ocasem a měla vyplazený jazyk.

Natáhla se po Daneovi. Cítila ho, jeho mysl, ale ta se neklidně chvěla a Sin Fen věděla, že vkročil do brány. Cítila vodu, kterou právě překročil, a dokázala rozeznat obrazy z jeho mysli – už dříve hovořil s Flahertym vysílačkou.

Soustředila se, aby mu vyslala jediný vzkaz: *Poslouchejte hlasy bohů.*

Chelsea začala štěkat s nosem namířeným k východu. Sin Fen se tím směrem otočila. Vedle vrtulníku, kterým přiletěli, se k zemi pomalu snášela helikoptéra Huey.

Vyskočilo z ní šest mužů s připravenými zbraněmi. Byli to běloši, oblečení v pruhovaných vojenských uniformách, s tvrdými výrazy, které hovořily o smrti a bolesti. Viděla, jak přešli k Micheletovi, který ukázal jejím směrem.

Vyrazili k ní, s Michelem v patách. Vycítila z jejich myslí hrozbu, ale bylo těžké oddělit jednotlivé myšlenky.

„Nedělejte nic pošetilého,“ varovala je Sin Fen.

„Vy jste Foremanova děvka,“ řekl Michelet. „To on to všechno narafičil.“

„Dal vám dostatek informací, abyste vycouval,“ odpověděla Sin Fen. „To vy jste poslal vlastní dceru a celou posádku do nebezpečí.“

Michelet zavrtěl hlavou. „Je to lhář a manipulátor.“

Sin Fen se zasmála. „Tak to je docela ironie, nemyslíte?“

Koutkem oka zachytila pohyb. Jeden z pruhovaných mužů zvedl nějaký předmět a vyrazil k ní malý kousek kovu. Sin Fen sklopila zraky a podívala se na malou kovovou špičku, která se jí zabodla do vesty. Soustředila se na muže s omračující pistolí. Odpotácel se zpátky a pustil zbraň, aniž by podruhé stiskl spoušť. Rukama si svíral spánky.

Z omračující zbraně vystřelil druhý muž a šipka ji zasáhla do zad. Ten byl rychlejší. Stiskl spoušť, když se k němu otáčela.

Sin Fen ztuhla díky elektrickému proudu, který jí začal pronikat tělem, pak celý svět zčernal a ona se zhroutila k zemi. Chelsea zavyla a utekla do džungle.

Velitel šesti mužů se zastavil nad jejím tělem a tázavě pohlédl na Micheleta. Michelet ukázal k rokli na severním okraji mýtiny. „Svažte ji a hod'te ji tam. Ať ji sežerou zvířata.“

Velitel pokynul dvěma svým mužům. Ti vytáhli kus nylonového provazu a začali Sin Fen svazovat.

„Co Syn-Tech?“ zeptal se Michelet velitele.

„Na tom se právě pracuje, pane. Zkoordinoval jsem s Kambodžany operaci, která ten problém vyřeší.“

„Na kolik mě ta koordinace přišla?“ zeptal se Michelet.

„Na dvě stě tisíc.“

Michelet přešel ke středu přistávací plochy mezi dva vrtulníky a podíval se k západu. Stál s rukama opřenýma v bok. „Nikdo si se mnou nebude beztrestně zahrávat. Nikdo.“

Velitel námezdných vojáků se na něj beze slova díval.

15. kapitola

„Pohyb!“ zaječela Ariana, popadla Hudsona za paži a táhla ho změtí vegetace. Ohlédla se přes rameno na letadlo. Ocas byl zahalen mlhou, ale viděla radom i se zlatým paprskem, který z něj vystřeloval k obloze.

Carpenterová chytila Hudsona za druhou paži. Spolu ho přenesly přes velký rozdrcený kmen stromu a pak byli na pevné zemi. Ariana se otočila a vyhlédla přes dřevo. Letadlo už téměř zmizelo v mlze asi o padesát metrů dál.

„Sehněte se,“ vykřikla Carpenterová.

Ariana schovala hlavu do úkrytu za kmenem. Ozvalo se prudké třesnutí výbuchu, následované hromovou druhotnou explozí. Ariana slyšela, jak jim nad hlavou přeletěl ostrý úlomek a zasekl se do rostlinstva. S hlasitým žuchnutím dopadla asi deset metrů od nich sedmimetrová část trupu letadla. Ariana si stoupla a podívala se. Letadlo zmizelo. Nahlédla do mapy a ukázala do džungle zahalené mlhou.

„Tudy.“

* * *

Dane se zarazil, když zaslechl zvuk výbuchu. Mlha zaburácení ztlumila, jako kdyby k němu došlo pod vodou, a o vteřinu později se rozlehla druhá, podstatně silnější exploze.

„Co to sakra bylo?“ zeptal se Beasley.

Freed i všichni Kanadťané se také otočili směrem, odkud se výbuch ozval.

„Je po letadle,“ řekl Dane.

„Cože!“ Freed si stoupl před Danea. „Jak to víte?“

„Prostě to vím,“ odpověděl Dane.

„Ale...“

„Přežilo to několik lidí.“

„Jak to víte?“

Dane se nenamáhal odpovídat.

„Ale co to zařízení,“ pokračoval Freed. „A snímky, které pořídili.“

Dane ho odstrčil stranou. „Musíme pokračovat v cestě. Nemůžeme se zastavovat.“

„Proč?“

Dane jen zavrtěl hlavou. Pokusil se zavolat Sin Fen, ale neodpovídala. Cítil její nepřítomnost ve své mysli jako malé prázdné místo.

Vyrazil do džungle. Zvuk tekoucí řeky nechali za sebou. Mlha byla hustá, ale Dane dokázal vycítit světlejší oblasti a vybíral si jimi cestu kupředu. Věděl, že někde před nimi je Flaherty, v blízkosti oblasti, kam byli nasměrováni. Flahertyho „neslyšel“ stejným způsobem jako Sin Fen, ale cítil přítomnost svého starého přítele jako vzdálenou pochodeň plápolající na okraji vědomí. A to, jak pochodeň plápolala, Daneovi napovědělo, že ten výbuch představoval zkázu *Lady Gayle* a že lidé, kteří jej přežili, nyní mířili na stejné místo jako oni. Také vycítil, že pokud se budou držet ve světlejších oblastech mlhy, budou v bezpečí, protože na nich je ti tvorové z mlhy nenajdou. Flaherty jim nějak pomáhal a ochraňoval je před nebezpečími, která v nitru brány číhala. Přinejmenším prozatím.

Dane se zastavil a zaposlouchal se do zvuků dýchání a tlumeného cinkání zbraní a vybavení. Snažil se proniknout očima mlhu před sebou. Cítil stejný strach jako při své první návštěvě Angkorské brány, ale dokázal ho ovládat, stejně jako to dokázal na misích do týlu nepřítele kromě té poslední výpravy před třiceti lety. Nevěděl, jaká je podstata hrozby, které čelil, ale věděl, že tu nějaká hrozba je, a ze své předchozí zkušenosti měl dobrou

představu, jakou formu na sebe může vzít. A někde tu byl Flaherty. Dane se opět vydal na cestu a ostatní ho následovali.

„Změnilo se to,“ řekl Jimmy.

„Tvar?“ zeptala se Connersová. Pocítila ve svých unavených žilách nával adrenalinu. Už to bylo nějakou chvíli, co Hromové kopí sestřelilo tu družici MILSTARS, ale možná se účinek projevil až nyní.

„Ne, zdroj.“ Jimmy posunul laptop k ní přes stůl, aby se mohla podívat. „Na chvilku to bliklo, jako kdyby vypadl zdroj energie, ale teď to funguje jako dřív. Až na to, že to proudí trochu jinak. Podobně, ale ne úplně stejně.“ Jimmy poklepal na obrazovku. „Vidíš, jak se změnila ty linky?“

Connersová to sice neviděla, ale přesto přikývla.

„To znamená, že se zdroj radiace a elektromagnetických anomálií posunul. Ne o mnoho. Asi o sedm nebo osm kilometrů.“

„Má ta změna vliv na rychlost šíření?“

„Ne.“

„Na intenzitu?“

„Ne.“

„Skvěle.“ Connersová zvedla telefon. „Řeknu o tom Foremanovi.“

Ozbrojený vrtulník AH-1 Cobra měl na boku namalované odznaky Kambodžského letectva. Byl to pozůstatek vietnamské války, zabavený vietnamské armádě, když před lety pronikla do Kambodže, který byl udržován v provozuschopném stavu díky náhradním dílům z jiných helikoptér AH-1, které byly sestřeleny nebo opuštěny, když se Vietnamci stahovali ze země.

Tábor společnosti Syn-Tech se skládal ze čtyř stanů kolem malého otevřeného prostranství, na kterém stál ruský vrtulník Hind-D.

AH-1 letěl nízko a pomalu a začal pálit z kulometu ráže 7,62 mm, jakmile se mezi stromy objevil tábor. Brzy následovaly i sedmicentimetrové rakety, které rozstřílely Hind-D na malé kousky. Pilot cobry se vznášel na jednom místě ve vzduchu a pokračoval v palbě na uprchlíky, kteří se pokoušeli zmizet v

džungli, dokud tábor zcela nezničil. Micheletova pomsta byla dokonána.

Ariana kolem nich slyšela pohyb, ale nic neznělo jako ten obrovský had, který zabil Herrina. Vytrvale postupovali ze svahu dolů. Ariana udržovala směr tak, že si vybrala strom, který viděla v mlze, namířila k němu a pak si vybrala další. Střelka kompasu se protáčela kolem dokola, ale podle mapy měli jít dolů z kopce.

Ariana odhrnula z cesty větve a zastavila se, vlasy na zátylku zježené. „Ježíši!“ slyšela Ingramův výkřik.

Před nimi bylo kolmo do země zapíchnuté velké letadlo, které vypadalo jako velký kříž, až na to, že křídla mělo zkosené, takže se skoro dotýkaly země. Nos letadla se ztrácel v mlze asi čtyřicet metrů nad nimi. Konec masivního ocasu mizel v zemi. Šedá barva byla oprýskaná a pod ní se objevovaly rezavé linie. Do nitra letadla se pomalu probojovávaly rostliny. Bylo zřejmé, že už tu nějakou dobu je.

„To je bombardér B-52,“ řekla Carpenterová.

„Jak se sakra mohl zapíchnout do země právě takhle?“ zeptal se Ingram nahlas.

„Stejně jako jsme my mohli přistát bez křídel a přežít to,“ odpověděla Ariana.

„Chybějí mu motory,“ všimla si Carpenterová. Ariana vzhlédla. Tam, kde kdysi musely být na křídlech motory, byl kov hladce odřezán. Rozhlédla se kolem. Po motorech nebyla pod letadlem nikde ani stopa. Ať už ta křídla odřízlo cokoliv, vzalo si je to s sebou.

„Je otevřený bombardovací otvor,“ poznamenala Carpenterová.

Ariana potřásla hlavou. „Pokračujme v cestě.“

„Já nikam dál nejdu,“ řekl Hudson. „Jsme v hajzlu. Jsme dokonale v hajzlu. Tudy se ven nedostaneme. Tudy míříme do nitra.“

„Do nitra čeho?“ zeptal se Ingram.

„Já nevím a ani to nechci vědět.“ Hudson ukázal na letadlo před nimi. „Tohle je varování. Já tam nejdu. Navrhuji, abychom se otočili a zmizeli odsud.“

„Vy nemáte co navrhnout,“ připomněla mu Ariana.

„Houby nemám,“ vykřikl na ni Hudson. „Mám právo rozhodovat o tom, kam půjdu. A já dál nejdu. Počkám tady, dokud se nebudete vracet.“

„Třeba nepůjdeme zpátky tudy,“ upozornil ho Ingram.

Ariana se na Hudsona dlouze zadívala. Pořád slyšela v džungli kolem nějaký pohyb. „Tak dobře.“ Otočila se k ostatním. „Jdeme.“

„Nemůžete...“ Ingram zmlkl, když Ariana prudce máchl rukou.

„Jak řekl, je to jeho rozhodnutí. Já za něj nejsem zodpovědná. Moje zodpovědnost skončila okamžikem, kdy vzal peníze od Syn-Techu. A taky zabil Mansora tím, že ho nechal jít ven z letadla, i když měl celou tu dobu satelitní talíř vevnitř. Zvysoka na něj kašlu.“ Otočila se. „Vyrážíme.“

Prošli pod jedním třicetimetrovým křídlem. Ariana a Carpenterová se dívaly před sebe a Ingram se ohlížel na Hudsona, dokud radista i bombardér nezmizeli v mlze.

„Tohle je zatracený hřbitov!“ syčel McKenzie. Kanadánova tvář byla bledá, když se s doširoka rozevřenýma očima rozhlížel kolem sebe.

Dane nic neříkal. Jeho mysl pádila kupředu, protože cítila, jak blízko Flaherty je. A tam, kde je Flaherty, najde i odpovědi.

Ale dokonce i Freed vypadal otřesený. Byli u ústí úzké strže. Jejím středem protékal malý potůček, míjel je a mířil k řece, přes kterou se před časem přebrodivili. Pozornost Freeda i ostatních ale upoutaly kostry, které ležely po obou stranách potůčku a vytvářely doslova koberec z rozházených bílých kostí.

„Tady musely být stovky lidí,“ řekl McKenzie. „A podívejte se na ty zbraně.“

Mezi kostmi ležely poházené samopaly AK-47, jejichž čern se kontrastně odrážela od běloby kostí.

„Ta jednotka,“ řekl Freed.

„Jednotka?“ zopakoval McKenzie.

„Jednotka Rudých Khmerů, která zmizela v téhle oblasti a o které už nikdy nikdo neslyšel,“ rozvedl Freed svou odpověď.

„Co je zabilo?“ ptal se McKenzie. Shýbl se a zvedl jeden samopal.

Druhou rukou nabral plnou hrst prázdných nábojnic. „Bojovali zuby nehty.“ Rozhlédl se kolem, jako kdyby Čekal, že se na něj z mlhy mezi stromy každou chvílí něco vyřítí.

„Tady už nic nesvedeme,“ řekl Dane. „Musíme pokračovat.“

„Tudy nepůjdu!“ protestoval McKenzie. „Tady něco zabilo všechny ty muže! Podívejte se na tohle!“ Kanad'an zvedl lebku. Její levá polovina byla hladce odříznuta. „Co to sakra mohlo udělat?“ Ukázal doleva před sebe. Pod skálou byla řada koster, jako kdyby je něco doslova mrštilo proti skále. „Co to udělalo?“

„Jdeme,“ opakoval Dane tiše.

„Kulový!“ trval na svém McKenzie. „Tudy nepůjdu.“

Dane pokrčil rameny a vykročil. Pod botami mu křupaly kosti. Nemohl se jim nijak vyhnout.

„Počkejte!“ zavolal na něj Freed.

Dane se zarazil, ale neotočil se.

„Jestli nepůjdete s námi, jste tu na svou pěst,“ křičel Freed na McKenzieho. „Nedostanete zapláceno a nikdo vás nedopraví z Kambodže.“

McKenzie se rozesmál. „Mrtvým jsou peníze k ničemu a nepotřebují ani dopravu.“ Otočil se a všichni Kanad'ané se vydali zpátky směrem, odkud přišli.

„Jdete?“ zeptal se Dane Freeda. „Nebo bylo letadlo a získaná data důležitější než lidé?“

„Jdu s vámi.“ Freed poklepal poslednímu tichému pozorovateli celé scény na rameno. „Doktore Beasley?“

Beasley pozoroval, jak Kanad'ané mizí v mlze, a pak se svěšenými rameny dospěl k rozhodnutí. „Tak dobře.“

Mitch Hudson sledoval, jak se ostatní rozplývají v mlze, a pak si ze zad stáhl svůj malý batoh. Ležel pod pravým křídlem B-52, jehož kov se nad ním vznášel jako ohromný pilíř nějakého středověkého kostela. Podepřel si zraněnou nohu o kmen padlého stromu, otevřel vak a vytáhl z něj malou černou krabičku. Zrovna ji začal otvírat, když zaslechl, jak něco praská v podrostu po jeho levici. Znehybněl a vystrašeně se tím směrem podíval.

Otevřel víko krabičky, aniž by spustil oči z džungle. Uchopil klubko tenkého stočeného drátu, který ležel navrchu a odhodil jej od sebe. Drát se natáhl do vzdálenosti sedmi metrů a zůstal ležet na polámaných větvičkách a uschlých listech. Malé vysokofrekvenční rádio bylo jeho poslední nadějí a také podmínkou, s níž musel Syn-Tech souhlasit, ještě než pro něj Hudson začal vůbec pracovat. Základní tábor Syn-Techu u Angkor Watu měl sledovat dohodnutou frekvenci dvacet čtyři hodin denně. A měli také vyslat pomoc, jakmile Hudson zavolá. Ze všech informací, které Syn-Tech získal ze CIA, se Hudson zaměřil na tu, že v téhle podivné oblasti zřejmě fungují vysokofrekvenční vysílačky.

Věděl, že vrtulník, který přivolał majáčkem SATCOM, byl zničen, ale byl si jistý, že to Syn-Tech věděl také a že další výprava bude postupovat daleko opatrněji, že přistane mimo Angkorskou bránu a vyšle pro něj někoho pěšky. Než vysílačku zapnul, nahmatal ještě kapsu košile a prsty objel hranu počítačového CD disku. Byla na něm všechna data, která *Lady Gayle* nashromáždila ještě před pádem. To byla jeho jízdenka ven. Nebyl natolik pošetilý, aby věřil tomu, že by Syn-Tech vyslal další záchranný tým jenom kvůli němu. Ten disk ale byl něco jiného.

Otočil knoflíkem. Rozzářila se malá obrazovka. Lithiová baterie mu umožní jen patnáct minut vysílání, ale Hudson nečekal, že by potřeboval vysílat tak dlouho. Minuta na navázání spojení se Syn-Techem a zbytek využije k jejich navedení sem.

Hudson zvedl malá sluchátka s mikrofonem a nasadil si je na hlavu. Mikrofon si upravil tak, aby jej měl těsně před ústy.

„Velký táto, tady je Rybář. Přepínám.“

Odpovědí mu bylo jen šumění statické elektřiny.

„Zatraceně,“ zamumlal Hudson. Naklonil se nad vysílačkou. „Velký táto, tady je Rybář. Mám data. Přepínám.“

Praskání zesílilo, ale žádná srozumitelná odpověď se neozvala. Hudson si dělal největší starosti s tím, že Syn-Tech přestal tuto frekvenci sledovat. Věděl, že vysílačka funguje a byl si poměrně jistý, že vysokofrekvenční vlny pronikají ven.

„Velký táto, tady je Rybář. Mám data. Potřebuji vyzvednout. Přepínám.“

Foreman se ve svém křesle předklonil. Šumění statické elektřiny bylo velice silné, ale bezpochyby z něj zazníval nějaký hlas. Někdo se pokoušel vysílat vysokofrekvenční vysílačkou.

„Velký... tady... bář...“

„Můžete to zesílit?“ zeptal se Foreman svého odborníka na komunikaci.

„Ne, pane, je to příliš slabé a rozptýlené.“

„Něco od Syn-Techu?“

„Ne, pane.“

Foreman se podíval na přístrojovou desku. Sin Fen se neozývala příliš dlouho. Foreman otočil hlavu do strany, kde tiskárna právě vyjížděla snímek od Connersové. Pořád to rostlo. V mlze nad Angkorskou bránou byl temný vír, jehož ramena se natahovala k ostatním bránám. Vypadalo to jako ohromné tornádo vysoko v atmosféře se středem nad bránou. Každou chvíli vypukne bouře.

Hudson měl dojem, že něco zaslechl. Přitiskl si sluchátka k uším, aby odstínil veškeré okolní zvuky.

„Zopakujte to. Přepínám.“

Pak si uvědomil, že ten hluk nevycházel ze sluchátek. Věděl, že za ním někdo nebo něco je. Prostě to věděl, stejně jako věděl, že je mrtvý muž. Strhl si sluchátka z uší a prudce se otočil. Nikde nic. Ulehčením vydechl, ale pak mu dech zamrzl v hrdle, když se seshora k němu sneslo šest eliptických koulí, připomínajících přerostlé míče na americký fotbal o délce jednoho metru, a obklopily ho ze všech stran. Podíval se ještě výš a všiml si, že z otevřeného bombardovacího prostoru letadla B-52 jich vylétá ještě víc.

Hudsonova ruka se křečovitě sevřela na mikrofonu. „Velký táto, tady je Rybář. Velký táto, tady je Rybář.“

Ted' viděl, že na koulích se křižují dva černé pruhy, které vypadaly, jako by se pohybovaly a leskly se tekutou černí, z níž se k němu odráželo matné denní světlo.

„Velký táto, tady je Rybář. Mám data. Velký táto, tady je Rybář. Mám data.“ Hudson zavřel oči a odříkával ta slova jako nějakou mantru.

Foreman si právě prohlížel snímky, když se ten hlas vystupující chvílemi ze šumotu poruch a volající Velkého tátu na dvě vteřiny zarazil a pak ticho protáhl děsivý jekot, který mrazil krev v žilách a zněl tak jasně, jako by ten muž byl s nimi v kontrolní místnosti. Všichni operátoři znehybněli a vzhlédli k reproduktorům, umístěným v přední části místnosti.

Následovalo jen syčení statické elektřiny.

Foreman zvýšil hlas: „Zpátky do práce!“ Odhodil snímky na stůl.

Hudson držel vysílačku přitisknutou na hrudi. Jeden ze zelených eliptických předmětů se právě prořízl kmenem stromu necelé tři metry od něj a zasypal jej sprškou třísek, které ho přiměly hlasitě zaječet. Sáhl si na pravý bok, kde mu začala stékat krev.

„Ach bože, ach bože,“ šeptal a couval, dokud nenarazil zády do kovu křídla.

Předměty před ním vytvořily půlkruh a začaly se přibližovat.

V tom okamžiku z mlhy džungle vystřelil modrý paprsek, zasáhl ho přímo do hrudi a vyrazil mu dech. Cítil, jak klouže po křídle, když ho modrý paprsek obklopil a zvedl ho ze země. Podíval se dolů a viděl, jak eliptické předměty reagují a míří nahoru za ním, ale v tu chvíli ho paprsek rychle odtáhl nad nimi směrem ke svému zdroji.

McKenzie se zastavil a ostatní tři Kanad'ané za ním také.

„Ztratili jsme se, že ano?“ zašeptal chraptivě Teague, druhý voják v pořadí velení.

„Musíme tudy,“ ukázal McKenzie, ale chvějící se špička prstu byla v rozporu s hranou jistotou jeho prohlášení.

„Ach Bože, já jsem věděl, že tuhle práci nemáme brát,“ řekl Teague. „V téhle části světa neexistuje nic takového jako snadno vydělané peníze. Všechno má nějaký háček. Mohli jsme

prostě...“ V džungli napravo od nich se ozvalo zapraskání. Hlavně čtyř samopalů M-16 se natočily tím směrem. Pak zaslechli nějaký zvuk nalevo a všichni čtyři se obrátili čelem vzad.

Stromy kolem nich vybuchly v reji pohybujiících se předmětů. McKenzie napumpoval skoro celý zásobník do něčeho, co se k němu blížilo na čtyřech nohách. Kulky se od objektu odrazily. McKenzie měl dojem, že se to skládalo jen ze samých řad blýskavých zubů.

Jeden z mužů vykřikl, když jeho tělo explodovalo v oblaku krvavé kaše. Z hrudi se mu vynořila špička zelené elipsy s pohyblivými černými zuby.

McKenzie o pár kroků ustoupil a zaklapl do samopalu další zásobník. Teague byl po jeho boku a pálił po elipse, od níž se ale kulky neškodně odrážely.

Objevil se další tvor, s tělem lva, hlavou hada a žihadlem štíra místo ocasu, který skočil vzduchem a přistál na čtvrtém Kanad'anovi, rozpáral mu tlapami břicho a žihadlo mu zabořil do obličej, přímo mezi oči. Hadí hlava se vztyčila, zatímco žihadlo proniklo kostí přímo do mužova mozku. Vojákovo tělo sebou křečovitě trhalo.

„Ach Bože,“ zasténal McKenzie, když viděl jeho osud.

Teague ho vytrhl z šoku tím, když začal vedle něj zběsile páliť.

McKenzie také stiskl spoušť, ale prst mu v poslední vteřině ztuhl, když z mlhy vyrazil zlatý paprsek, který zasáhl jeho a Teaguea, oba je obalil a přitiskl je k sobě.

Cítil, jak je zvedá ze země nad ta zvířata, a táhne je do mlhy.

Dane se zastavil, když uslyšel vzdálenou střelbu, která náhle ustala. Výkřiky spíše vycítil než slyšel, protože byly příliš vzdálené. Podíval se na Freeda, který nic neříkal, a potom na Beasleye. Tvář tělnatého profesora se koupala v potu.

„Dokážeme to,“ řekl Dane. Když se od nich odvrátil, zarazil se. Stál dokonale nehybný se zavřenýma očima. Pomalu otočil hlavu směrem, odkud přišli.

„Chelsea,“ zašeptal, aniž by si byl vědom, že promluvil nahlas.

„Děje se něco?“ zeptal se Freed.

Dane ho ignoroval. Soustředil se. Stále se nemohl spojit se Sin Fen, ale teď už věděl proč. V duchu viděl rozostřený a zamlžený obraz, ale dokázal rozeznat, co na něm vidí. Ve výhledu překázelo několik skvrn a čar, o kterých věděl, že se jedná o větve a listy. Úhel pohledu byl velmi nízký, jen asi třicet centimetrů od země. Dokázal ale rozeznat dva vrtulníky a muže v černém, kteří přecházejí po vyčištěné přistávací ploše. Na vteřinku se obraz zaostřil a Dane spatřil Sin Fen, která ležela svázaná na zemi se zavřenýma očima a ochablým obličejem.

„Sakra,“ sykl Dane.

„Co je?“ zopakoval Freed.

Dane vytáhl svou pistoli a namířil ji Freedovi přímo mezi oči. „Váš šéf všechno podělá. Sejmul mi partnerku.“

Freed ani nezamrkal. „Partnerku? To myslíte tu divnou ženskou? Vždyť jste ji předtím, než se objevila, ani neznal. Měla na čele napsáno vládní agentka.“

„No a?“ Dane upřeně hleděl na Freeda. „Copak to nechápete? Soupeření vašich společností jsme nechali daleko za sebou. Tohle je daleko větší než nějaké konkurenční boje. Měl bych vás teď na fleku zabít,“ řekl Dane, ale zarazil se, když se výjev v mysli znovu změnil. Chelsea se pohybovala, utíkala od vrtulníků směrem na západ. K Daneovi.

Ne! vyslal k ní Dane pokyn, jak nejsilněji uměl.

Chelsea se zarazila, rozhlížela se kolem sebe a hledala svého pána. Obklopovala ji džungle, plná podivných zvuků a pachů. Tohle místo se jí nelíbilo. Stáhla ocas mezi nohy a zakňučela.

Neboj, holka, neboj.

Dane si byl vědom toho, že Freed ustupuje stranou, a sklonil pistoli. *Zachraň ji, Chelsea, zachraň.*

Chelsea ještě jednou zakňučela. Nevěděla, odkud ten hlas pochází. Byl to její pán, ale nezněl úplně správně. Svýma zlatýma očima se dívala do stínů v džungli a pátrala po něm.

Pak se jí v mozku vynořil obraz. Něco, co před chvilkou viděla. Ta milá žena, jak leží na zemi. Chelsea chápala, že právě ji má na pánovo přání zachránit. Také ale cítila, že i on je v

nebezpečí. Rozhlédla se nerozhodně zpátky k mýtině a směrem za Danem.

Běž!

Ten pokyn nemohla neposlechnout. S tichým zavrčením se Chelsea otočila k vrtulníkům.

Dane se vrátil do skutečnosti a uvědomil si, že se dívá do hlavně. Svoji pistoli držel svěšenou u boku, ale Freed nikoliv.

„O co se to sakra pokoušíte?“ ptal se ho Freed.

„Já vás nepotřebuju,“ řekl Dane. „Jestli vy potřebujete mě, pojd'te se mnou. Jestli ne, můžete jít za těmi Kanad'any.“

Freedovy oči na okamžik zabloudily směrem, odkud se před chvílí ozývala střelba. Sklonil zbraň k zemi.

„Neplet'te se mi do cesty,“ dodal Dane. „A až se vrátíme, Michelet mi to zaplatí.“

„To vyřídíme, až se vrátíme,“ řekl Freed.

Dane se vydal kupředu, ale brzy se opět zastavil. Tentokrát proto, že se před nimi z mlhy začaly vynořovat nějaké ohromné tvary. Po jeho boku se zastavil Beasley, ale pak pokročil o několik metrů dál.

Profesor se konečně ohromeně zarazil. „Můj bože!“ vykřikl tlumeně a prohlížel si obrovské kameny, které vyznačovaly linii přímo přes jejich cestu. Každý kámen byl více než dvacet pět metrů vysoký a vytvarovaný přibližně do podoby lidské postavy, jejichž tváře zaujímaly zhruba třetinu výšky. Nebylo je vidět příliš jasně, protože je obrůstala hustá vrstva vegetace. Bylo však zřejmé, i přes stromy a liány, které je obklopovaly, že jsou všechny stejně velké a že všechny plochy jsou opracované hladce jako skalpelem, i když jejich povrch byl nyní díky stáří a počasí mírně nerovný.

„Vedle toho vypadá Stonehenge jako dětská stavebnice,“ řekl Beasley, když se k němu připojili Dane s Freedem. „Jak sakra ty balvany mohli přemísťovat? Každý z nich musí vážit aspoň sedmdesát nebo osmdesát tun. Jsou o dvanáct metrů vyšší než ty nejvyšší sochy na Velikonočním ostrově.“ Beasley vytáhl z batohu malou videokameru a natočil panoramatický záběr řady soch před nimi, které se téměř dotýkaly ramený.

Dane ukázal úzkým otvorem mezi základnami dvou obrovských soch. „Půjdeme tudy.“

„Co je na druhé straně?“ zeptal se Freed. Na to Dane uměl odpovědět. „Angkor Kol Ker.“

16. kapitola

„Námořnictvo a letectvo odklání všechny lodě a letadla z Bermudského trojúhelníku,“ řekl Foreman do satelitního telefonu.

„Jestli se ta věc bude šířit stejně rychle i nadále,“ na hlase Patricie Connersové bylo patrné, že se snaží ze všech sil ovládat, „těžko se jim to podaří tutlat o mnoho déle. Okraj brány Bermudského trojúhelníku dosáhne během šesti hodin pobřeží Floridy.“

Foreman si promnul čelo. Nevěděl, kdo je ta žena, ale on sám žil s noční můrou těch bran déle než padesát let. „Japonci připravují veřejné prohlášení. Stahují rybářské lodě od rozšiřující se brány Dávlova moře, ale je to obrovský logistický problém. Rybáři chtějí nějaké vysvětlení.“ Foreman se hořce zasmál. „Ironií je, že i když všechno zveřejní, stejně nebudou moci žádné nabídnout.“

„Když se dívám na mapu a odhadovaný postup rozšiřování,“ odpověděla Connersová, „některé z těch bran už brzy začnou zabíjet lidi. Úroveň radiace u nich začíná dosahovat nebezpečných hodnot.“

Foreman se zhluboka nadechl. „Já vím.“ Odmlčel se, když se mu na telefonu rozsvítilo další světélko. „Za chvíli se s vámi opět spojím,“ řekl.

„Máme aktivitu v Angkorské bráně!“ vykřikla Connersová, než mohl přerušit spojení. „Výron radioaktivity na východní straně!“

„Počkejte,“ řekl Foreman, když spojil další okruh.

„Mluvte,“ nakázal.

V reproduktoru se ozval hlas a Foreman poznal, že pochází z ponorky pod hladinou, vysílající vodou na vlnách ULF – ultranízké frekvence.

„Tady je kapitán Rogers z *Wyomingu*. Máme tu problém.“

Rogers ignoroval Sillsův pohled, který po něm jeho zástupce vrhl. „Problém“ bylo hodně slabé slovo. Zněly poplašené sirény a posádka se rychle přesunovala do bitevního postavení.

„Připojím vás k našemu operačnímu středisku,“ řekl Rogers. „Momentálně vám nemohu podat podrobné hlášení.“ Rogers sáhl pod sebe a stiskl spínač.

„Plný obrat doprava,“ přikázal kormidelníkovi.

„Rozumím, pane. Naplno doprava.“

Rogers se podíval na Sillse. „Přehled situace?“

Sills sledoval přístroje. „Vnější radiace stoupá.“

„Plnou rychlostí!“ vykřikl na menšího důstojníka, který měl na starosti rychlost ponorky.

„Plujeme plnou rychlostí, pane.“

„Stav?“

„Vnější radiace stále stoupá, pane. Daleko za bezpečnostní limity.“

„Zatraceně!“ Rogers se ohlédl na Sillse. Jeho zástupce vrtěl hlavou. „Jsme v červeném poli, pane.“

Rogers zavřel oči. Sáhl k malému měřicímu přístroji na hrudi a natočil ho přední stranou k sobě. Spodní linka byla červená. Všichni v kontrolní místnosti na něj zírali. Rogers zvedl mikrofon, kterým se dorozumíval s Foremanem. „Jsme v červeném poli. Stoprocentní úmrtnost. Ještě sice nejsme mrtví, ale brzy budeme.“

Foreman poslouchal Rogersovo hlášení. Nemohl k němu nic dodat. Trhl sebou, když se z reproduktoru ozval jiný hlas – zapomněl, že je stále ve spojení s NSA.

„K tomu brzy dojde i na zemi,“ řekla Connersová.

„Já vím.“ Foreman přelétl očima zprávy, které přijali jeho operátoři. „Japonci před deseti minutami přišli o průzkumné letadlo. Beze stopy zmizelo. Bůh ví, co se děje v Rusku. Ztratili veškeré spojení se svou monitorovací stanicí poblíž Černobyli.“

„To je začátek konce, že ano?“ řekla Connersová.

Ani k tomu nemohl Foreman nic dodat.

Chelsea slyšela nedaleko od místa, z něhož utekla, vrtulníky. Zastavila se a začenicchala. Na tomhle podivném místě bylo plno věcí, které pro ni byly nové, mnoho nových vůní, zvuků a výhledů.

Přes svoje zavalité tělo se dokázala pohybovat neslyšně, když chtěla. S čenichem u země postupovala džunglí, blížila se k hluku a pachům lidí i toho místa, na kterém naposledy viděla tu milou paní, a pátrala po její vůni, kterou si dobře pamatovala.

Mezi čtyřmi obrovskými sochami, které jim blokovaly cestu, byly tři průchody. Ariana se dívala na trojici tunelů v kamenech.

„Kterým?“ zeptal se Ingram.

„Tohle se mi nelíbí,“ zahučela Carpenterová.

Sochy po obou stranách přecházely v kamenné hradby. Jejich paže se dotýkaly, takže otvory byly asi šest metrů vysoké a něco přes metr široké, pod obrovským rukama soch. Chodby mizely ve tmě. Kolem každé z nich se obepínaly rostliny, které bránily výhledu ještě víc.

„Já navrhuji tu prostřední,“ řekl Ingram.

„Já nevím,“ řekla Ariana. Měla nepříjemný pocit. Téměř dvacet metrů nad sebou viděla oči těch soch, tvořené kameny natřenými zářivě červenou barvou, sotva viditelné v cárech vířící mlhy.

Všichni tři se otočili při zvuku lámaného kmene stromu, který prořízl vzduch. Ariana ten zvuk, který následoval, okamžitě poznala. Přibližoval se.

„A sakra!“ vykřikl Ingram. Obrátil se a vyrazil do prostředního tunelu. Ariana a Carpenterová ho následovaly, zatímco za nimi zvuk sílil a ozvaly se další lámané kmeny.

Ingram už byl v chodbě, když tu se před nimi náhle zapotácel a padl na kolena. Krátce vyjekl a ohlédl se přes rameno. V tu chvíli povolil strop. Chodbu zcela vyplnil kamenný blok a zavalil ho. Jediným důkazem jeho smrti byla kaluž červené krve, která se začala šířit zpod dokonale ohlazeného kamene směrem k nim.

Ariana s Carpenterovou ustoupily, když jim krev dotekla až k nohám. Ariana potřásla hlavou, aby se probrala ze šoku, a popadla Carpenterovou za paži. „Mizíme.“

Vyběhly zpátky na prostranství před sochami. Zvuk byl podstatně blíž, někde kousek od nich v mlze. „Tak pravý, nebo levý?“ zeptala se Ariana.

„Proč si myslíte, že aspoň jeden z nich bude správný?“ odpověděla Carpenterová otázkou.

„Bud' se dostaneme na druhou stranu, nebo tu budeme jenom čekat na tu věc,“ ukázala Ariana směrem k blížícímu zvuku. Ted' už slyšely i syčení.

„Levý,“ řekla Carpenterová. „Když se lidé ztratí v lese, mají tendenci jít doprava, takže jestli máme na výběr, musíme doleva.“

Ariana si sice tím zdůvodněním nebyla moc jistá, ale neměly čas. Vběhly spolu kolem podstavce sochy do otvoru. Na okamžik se zastavily, podívaly se na sebe a pak společně vyrazily tunelem kupředu.

„Panenko skákává!“ vykřikl Beasley.

Stáli na okraji vysokého hřebene, který se táhl nalevo i napravo od nich tak daleko, kam až bylo v mlze možné dohlédnout. Země se před nimi svažovala a v tomto směru nebyla žádná mlha – poprvé od okamžiku, kdy vstoupili do Angkorské brány. Dva kilometry přímo před nimi se z vrcholu příkré hory asi sto padesát metrů nad jejich hlavami zvedal k nebi oslnivě jasný zlatý paprsek. Obloha byla tmavá a vířila. Všimli si, že ta hora je lidského původu – byla to obrovská pyramida z pečlivě ohlazených kamenů, kterou teď pokrývala hustá vrstva vegetace. U úpatí hory stály zbytky ohrazeného města, jehož kameny se drolily pod vahou let a džungle, která jím prorůstala. Před hradbami se až k hřebenu, na němž stáli, táhl široký vodní příkop.

Bylo těžké poznat, jestli v něm je ještě nějaká voda, protože jej zarůstala džungle.

„Co to k čertu je?“ zeptal se Freed.

„Angkor Kol Ker,“ řekl Dane.

„To je ten největší objev...,“ začal Beasley, ale Freed ho přerušil.

„Měl jsem na mysli ten zlatý paprsek, vy idiote.“

„Řekl bych, že to je to, co ničí náš svět,“ odpověděl Dane, který si vzpomněl na obrázky bran, jež mu Sin Fen vyslala do mysli. Vydal se z hřebenu dolů.

Ariana se zhroutila k zemi, ani ne tak vyčerpáním po běhu tunelem, jako spíše z toho, že jí náhle klesla hladina adrenalinu, když se jim podařilo proběhnout na druhou stranu, aniž by je to rozmačkalo. Celou cestu sprintovala s nahrbenými rameny nejvyšší možnou rychlostí a očekávala, že se na ně každým okamžikem zřítí strop. Nic se ale nestalo.

„Podívejte se na to,“ zašeptala vedle ní Carpenterová.

Ariana vzhlédla. Viděla zlatý paprsek, vycházející ze špičky pyramidy, a starobylé město kolem ní. Ariana se vyhrabala na nohy a setřásla ze sebe únavu. „Jdeme.“

„Nemůžeme pro ty muže opravdu nic udělat?“ Prezidentův hlas ztratil svou dřívější ostrost. Foreman ze zkušeností věděl, že přesně to s lidmi dokáže udělat realita. Seděl ve svém křesle a poslouchal rozhovor lidí v Bílém domě, kteří probírali poslední vývoj na ponorce *Wyoming*.

„Nemůžeme zachránit ani ty muže,“ odpověděl generál Tilson, hlavní prezidentův vojenský poradce, „ani ponorku jako takovou. Září tak mocně, že by každý dostal smrtelnou dávku záření, jakmile by se pokusil vstoupit na palubu.“

„Kolik jim zbývá času?“ zeptal se prezident.

„Asi tak čtyři hodiny, než se všem začne dělat zle,“ řekl Tilson. „Všichni během následujících dvaceti čtyř hodin zemřou.“

„Co s tím uděláte?“

„Velicí důstojník na *Wyomingu*, kapitán Rogers, se rozhodl, že zůstanou na místě a budou pokračovat ve svém posledním úkolu, který spočíval v monitorování brány Bermudského trojúhelníku a v tom, aby byli připraveni na nepředvídatelné události. Nic jiného ani dělat nemůže.“

Prezident promluvil pevněji. „Pánové, chtěl jsem po vás znát nějaké možnosti akce, ale zatím jsem žádné nedostal. Musíme něco udělat, než to postihne další lidi!“

V reproduktoru zavládlo ticho, ale Foreman se ve své skleněné budce stále nehýbal. Podíval se na svou přístrojovou desku. Sin Fen se pořád neozývala.

„Zdroj toho všeho je v Angkorské bráně, ne?“ zeptal se prezident.

Foreman konečně promluvil: „Začalo to tam,“ připustil. „Ted’ se ale zdá, že existují i další zdroje v ostatních bránách.“

„Ale tam to začalo?“ neléhal prezident.

„Ano, pane.“

„Tak proč to prostě nevyhodíme do vzduchu?“ zeptal se prezident. „Proč prostě ten Angkor nevymažeme z povrchu země?“

K Foremanovi dolehly zvuky úžasu a neklidu, které tento návrh ve válečné místnosti vyvolal. Bancroftův hlas byl ze všech nejhlasitější. „Pane, to místo se nachází uprostřed jiného státu. Nemůžeme je jednoduše vymazat z povrchu země! Pomyslete na mezinárodní dopady.“

„Pomyslete na to, čemu tady čelíme!“ opáčil prezident. „Jestli se ta věc ještě o něco zhorší, nebudeme si muset dělat starosti s žádnými státy a mezinárodními dopady.“

„Pane,“ ozval se Foreman, „souhlasím s tím, že musíme zničit tento zdroj, ale je tu dvojnásobný problém s praktickým provedením. Jednak nevíme přesně, kde uvnitř Angkorské brány ten zdroj je, a v současné době hovoříme o oblasti více než dvou set kilometrů čtverečních. Žádná snímací technika jí nedokáže proniknout.“

A druhý problém spočívá v tom, jak ten zdroj zničit, i když ho najdeme. Ted’ už znáte historii těch bran a to, jak ovlivňují lidi, letadla i lodě. A také víte, co se stalo s Hromovým kopím. Ať už

do Angkorské brány vyšleme cokoliv, bude to zničeno. Michelet taky přišel o letadlo a nedávno tam byl sestřelen vrtulník, který se pokoušel vletět dovnitř. Do nitra nevidíme a i kdybychom viděli, nemáme tušení, jak bychom mohli zasáhnout.“

„Takže budeme sedět a čekat, až nás to pohltí?“ prezident zvýšil o několik tónů hlas.

„Pane, snažím se proniknout k tomu zdroji,“ řekl Foreman.

„Tak se snažte víc.“

17. kapitola

Voda se přelévala Daneovi přes špičky bot, promáčela je a vystoupala mu až k pasu, když vkročil do vodního příkopu. Rozhlédl se po vodě pokryté slizem. Pod nohama měl hladce opracované kameny. Viděl, že příkop pokračuje ještě asi čtyři sta metrů k úpatí rozdrobené zdi, která ohraničovala město. Ve vodním příkopě zakořenilo mnoho rostlin, které z něj udělaly součást džungle, ale Dane přemítal, jak asi musel vypadat, když bylo město nové a samotný příkop byl plný čisté vody.

Vzduch nad hlavami jim vířil a praskal a přes tmavé pruhy ve středu šedavě žlutých mraků nebylo ani vidět slunce. Ve všech směrech prosvětovaly oblohu klikaté čáry blesků.

Brodil se dál a Freed s Beasleym ho těsně následovali.

O něco jižněji se Ariana s Carpenterovou brodily tou samou vodou a také před sebou viděly hradby města. Už kolem sebe necítily přítomnost žádných pohybujících se věcí a když je teď neobklopovala ta mlha a viděly do větší dálky kolem sebe, připadaly si o něco bezpečněji. Určitou dávku úzkosti v nich ale pořád vyvolával ten zlatý paprsek tyčící se z vrchu pyramidy i zlověstné nebe nad hlavou.

Carpenterová se ohlédla přes rameno k ohromnému hřebenu, který obkružoval město. „Myslíte, že se ten had může nějak dostat dovnitř?“

„Doufám že ne,“ odpověděla Ariana.

„Co si myslíte, že je v tom městě?“ pokračovala Carpenterová v rozhovoru.

„Nevím,“ odsekla Ariana.

„Něco jsem vám udělala?“ zeptala se Carpenterová.

Ariana se překvapeně zastavila a podívala se na druhou ženu. „Ne.“

„No, rozhodně se chováte, jako kdyby ano,“ řekla Carpenterová. Otřela si hřbetem ruky pot z čela a zamrkala, když se jí trochu potu dostalo do očí. „Já jsem jenom pěšák, dělám, co se mi řekne. Tu vaši misi jsem nepodělala a rozhodně jsem vám pomohla, abyste se dostala takhle daleko. Jestli jste nabroušená na svého otce, na Syn-Tech a na bůhvíkoho dalšího, klidně si buďte, ale nemáme než jedna druhou, tak bychom se k sobě mohly chovat trochu líp, co říkáte?“

Ariana pomalu přikývla. Carpenterová se k ní natáhla, chytila ji za předloktí a stiskla. Ariana na oplátku sevřela prsty kolem jejího předloktí a cítila, jak se v něm napínají svaly.

„Musíme zjistit, co se to děje,“ řekla Carpenterová a uvolnila stisk.

Chelsea zalezla do křoví a nozdry se jí chvěly, jak nabírala vzduch. Připlížila se k Sin Fen, která stále ležela v bezvědomí, poškrábaná a potlučená od pádu do rokle. Chelsea se k ní sklonila a olízla jí tvář. *Žádni* reakce. Zakňučela a přála si, aby tu byl její pán. Znovu se sklonila a tentokrát ženě přitlačila na tvář svůj studený nos.

V kamenné zdi byl otvor. Kamenné bloky, každý z nich asi metrová krychle, byly roztrženy, jako kdyby na ně dopadlo obrovské kladivo. Dane vyšplhal na sutiny a postupoval přes ně do nitra města. Freed ho následoval a podal Beasleyovi pomocnou ruku.

Dane cítil šimrání v kůži, když prošel otvorem ve zdi a vstoupil do Angkor Kol Keru. Zastavil se a počkal, až ho dohoní ostatní.

„Cítíte to?“ zeptal se Freed.

„Ano.“ Dane stál dokonale nehybně. „Dostali jsme se k srdci té věci.“

Rozhlédl se doleva a doprava. Podél hradeb probíhala široká cesta. Přímou před nimi se mezi kamennými budovami, které sice džungle poškodila, ale zcela nezakryla, křižovaly ulice. A nad nimi, asi kilometr daleko, se z vrcholu *prangu* natahoval k nebi zlatý paprsek.

Když Dane sešel dolů z rozpadlých hradeb, zaslechl nalevo nějaký zvuk. Otočil se tím směrem a pozvedl hlaveň zbraně, i když necítil žádné nebezpečí. Stály před ním dvě ženy, jedna černoška a jedna běloška.

„Ariano!“ Freed vyběhl kupředu.

Dane sklonil zbraň, zatímco Freed doběhl k ženám. Pak se k nim s Beasleyem připojil a Freed je všechny představil.

Ariana je přejela pronikavým pohledem. „Jak se odsud dostaneme?“

Dane potlačil úsměv. Rozhodně neztrácela čas chozením kolem horké kaše.

Freed ukázal zpátky směrem, ze kterého přišli. „Tudy.“

Dane zavrtěl hlavou. „Ještě jsme nesplnili svoje poslání.“

„Já ano,“ řekl Freed.

Dane mávl rukou k vodnímu příkopu. „Můžete klidně vyrazit nazpátek.“

Freed se zarazil. „Bez vás bychom neměli šanci.“

Dane pokynul opačným směrem. „Jsme tu kvůli tomuhle.“

Ariana sledovala jeho pohled. „Podobný paprsek vycházel z našeho letadla, ale to jsme vyhodili do povětří.“

„Víte, co to je?“ zeptal se Dane, i když už odpověď znal.

„Já nevím o ničem, co se tu děje, ani co to je,“ řekla Ariana.

Dane se na okamžik podíval na její společnici. „Vy taky pracujete pro Foremana?“ zeptal se Carpenterové.

„Jak jste to poznal?“

Dane se krátce zasmál. „Vypadá to, že má prsty všude. Však měl taky spoustu let, aby se na to připravil.“

Carpenterová pokrčila rameny. „Zjevně víte víc než já.“

„Co tu ještě děláme?“ zeptal se unaveně Freed. „Vypadněme odsud, dokud to jde.“

Dane zavrtěl hlavou. „Jestli to nezastavíme,“ – ukázal na paprsek – „nebude na Zemi vůbec žádné místo, kam bychom mohli vypadnout.“

„Jak to můžeme zastavit?“ chtěl vědět Freed.

Dane ho však neposlouchal. Napravo se ozval praskavý zvuk. Ve vzduchu přibližně metr nad zemí se objevil malý černý kruh asi třicet centimetrů v průměru. Kruh se rozšiřoval do elipsy směrem ke kamenné ulici.

„Počkejte!“ přikázal Dane Freedovi, který si připravil svůj samopal k palbě.

Z elipsy vystoupil vysoký muž s velkým červeným knírem a elipsa vzápětí zmizela.

„Ede,“ zašeptal Dane.

„Dane,“ pozdravil ho muž.

Dane nevěřícně zíral. Velitel jeho oddílu vypadal přesně stejně, jako když ho viděl naposledy, před třiceti lety. Ve tváři se mu zračila únava a napětí, ale vlasy měl pořád ohnivě zrzavé a tělo měl rovné a kypící mládím.

„Jak...“ začal Dane, ale Flaherty k němu přikročil a sevřel mu paži.

„Nemáme moc času. Musíme je zastavit.“

„Zastavit koho?“ zeptal se Dane. Ostatní se shromáždili kolem nich a tiše přihlíželi jejich shledání.

Flaherty ukázal na zlatý paprsek. „Ty, kteří ovládají tohle.“

„Ale...“ Dane o krok ustoupil. Jeho mysl byla nenadálným setkáním jako ochromená. „Ale kdo jsi? Nemůžeš přece být...“

„Jsem to já,“ ujistil ho Flaherty. „Vím, že je to pro tebe těžké přijmout, ale jsem to opravdu já.“

„Kde jsi byl?“ zeptal se Dane. „Vždyť už to je víc než třicet let.“

Po Flahertyho tváři přeběhl stín. „Třicet let?“ Pomalu zavrtěl hlavou. „Věděl jsem, že to nějakou tu chvíli trvalo, ale třicet let?“ Upřeně se podíval Daneovi do očí. „Co Linda?“

Dane zamrkal. Tato otázka ho víc, než co jiného, ujistila, že je to opravdu jeho starý přítel. „Je vdaná, Ede. Už dlouho. Má i vnoučata.“

Flaherty přikývl a nechal si ta slova projít hlavou. „To je v pořádku.

Tak to má být. Stejně se nemůžu vrátit. Nikdy jsem nemohl a nikdy nebudu moci.“

„Ale jak...“ Dane nemohl ta slova ani vyslovit.

„Já nevím,“ řekl Flaherty. Na tváři se mu zračil jeho vlastní zmatek. „Byl jsem stranou. Líp mi to nedokázali vysvětlit. Zachránili mě od Stínu a vzali mě kousek stranou, na místo, kde jsou oni sami. Kde vždycky byli.“

„Kdo jsou *oni*?“ ptal se Freed.

Flaherty rozpřáhl ruce. „Ti Dřívější. Tak je nazývali kdysi dávno obyvatelé tohoto města. Nevím přesně kdo nebo co jsou, ale poslali mě domů, abych pomohl ostatním.“

„Ostatním?“ zopakoval Dane. Pokusil se nahlédnout Flahertymu do mysli, ale ta byla jako zeď, přes kterou nemohl proniknout.

„Ti ze Stínu,“ řekl Flaherty, „chtějí ovládnout náš svět. Potřebují ho. Musíme je zastavit.“

„Ježíši Kriste!“ začal Freed. „Já nevím...“

„Sklapněte, Freede,“ vyštěkla Ariana. „Jak máme zastavit ten Stín?“

„Klíčem je paprsek,“ podíval se Flaherty na Arianu. „U letadla jste ho nezastavili včas. Stín dokázal pohltit vaše letadlo a počítače na palubě a přesunout všechno, co potřeboval, sem do *prangu*. Můžou využívat jen to, co odnesou sem, na druhou stranu. Zatím ještě nemohou projít skrz, aspoň ne bez ochrany svých strojů. To nemohou ani Ti Dřívější, kteří mě zachránili. Ti také využívají všechno, co mohou, a tak využili i mě. Zachránili mě.“

Flaherty mluvil překotně, jak se snažil sdělit najednou co nejvíc informací. Dane se k němu natáhl a uchopil ho za paži. „No tak, Ede, klid. Pomůžeme.“

„Zvířata – jestli jim tak chcete říkat –, některá z nich se mohou dostat z druhé strany sem. Ale zdá se, že je zastavuje voda. Jenže voda nedokáže zastavit stroje, které používají. Ani paprsky.“

Dane se pokoušel sledovat, co mu jeho bývalý velitel říkal.

Flahertyho oči se zalily slzami. „Já se nemůžu vrátit, Dane. Oni mě zachránili, ale nemůžu zpátky. Ovládají prostor kolem mě, ale nemohou to dělat dlouho a pak se budu muset vrátit k nim.“ Předklonil se. „Musíte zastavit Stín. Prostě musíte.“

„Jak?“ zopakovala Ariana.

„Musíte zastavit ten zlatý paprsek. Hned. Než bude příliš pozdě. Máte jenom deset minut než budou dokončena poslední připojení a už s tím nepůjde nic dělat. Všechny brány pak budou propojené a otevrou se dokořán.“

„Co můžeme dokázat během deseti minut?“ zeptal se Dane.

Flaherty si dal ruku k čelu, jako kdyby ho rozbolela hlava. „Zničte *prang*. Stín dokáže zastavit všechno, co sem dovnitř pošlete a co používá elektromagnetickou energii. Oni ji vidí a využívají stejně jako my využíváme světlo. A radiaci. To je to, co doopravdy používají a co doopravdy potřebují. Chtějí naši planetu. Toto i ta ostatní místa jsou body, kde dojde k jejich invazi do našeho světa. Nesmíte jim dovolit, aby pronikli dál.“

Dane se podíval kolem Flahertyho na masivní *prang*. Deset minut byl příliš krátký interval na to, aby se dostali zase ven. A i kdyby se jim to podařilo, jak by ho mohli zničit bez použití zbraní zvenku?

Dane zavřel oči. Pročistil si mysl a otevřel ji. Vtom se mu před očima objevila odpověď a věděl, že mu ten obrázek byl poslán schválně. Od koho, to nevěděl, ale byl to Hlas bohů, přesně jak mu řekla Sin Fen.

Dane se soustředil a vyslal myslí ostrý pokyn směrem na východ.

Chelsea cítila přítomnost svého pána. Byl u ní. Rozhlédla se na všechny strany. Ale kde je?

Ten příkaz slyšela, jako kdyby jí ho šeptal přímo do ucha. Sklonila hlavu a kousla tu ženu do ramene. Sin Fen sebou trhla, otevřela oči a začala se pomalu probírat z bezvědomí.

Potřásla hlavou. Cítila bolest a bylo jí špatně od žaludku. A nad tím vším jí v hlavě zněl naléhavý hlas.

Dane? zeptala se v duchu.

Musíme jednat rychle! Daneův hlas jí zněl v hlavě jako zvon, který rozechvíval celý její mozek.

Chelsea už zuby trhala provazy, jimiž byla Sin Fen svázaná, a Dane jí mezitím vysílal pokyny, co bylo třeba udělat.

* * *

„Hej!“ Někdo třásl Daneovým ramenem. Otevřel oči a díval se do Arianiných tmavě modrých.

„Musíme něco udělat. Hned!“ Ukazovala dozadu, na druhou stranu vodního příkopu.

Do zorného pole se vplazilo sedm hadích hlav, které vydávaly kakofonii syčení a na chvíli se zastavily na okraji příkopu.

„Přes vodu nepůjde,“ řekl Flaherty.

„Skvělé,“ ozvala se po dlouhé době Carpenterová. „Ale jak se odsud sakra dostaneme my?“

„Možná se odtud nedostaneme,“ odpověděl Dane. „Ale musíme zastavit ten paprsek.“

„Ti Dřívější vám mohou pomoci dostat se odtud, jakmile zničíte *prang*,“ řekl Flaherty.

„A jak to uděláme?“ chtěl vědět Freed.

„Zařizují si nějakou pomoc,“ řekl mu Dane.

Sin Fen si sundala zbytky provazu a vstala. Pohládila Chelsea po hlavě a dlouhými prsty ji podrbala mezi ušima. „Hodná holka.“

Chelsea nastavila hlavu a začala se lísat proti jejím prstům.

„Teď není čas na hlazení, kamarádko,“ řekla jí Sin Fen. Vydala se nahoru z rokle a cestou vytáhla z boty dlouhý nůž.

„Pane, jsme pouhých třicet kilometrů od pobřeží Floridy,“ hlásil zástupce Sills. „Jestli ta věc poroste tak jako dosud, za chvíli vyplujeme na mělčinu.“

„K čertu,“ řekl Rogers, „jestli to tak půjde dál, plno civilistů v jižní Floridě dopadne stejně jako my.“

Bylo mu teplo. Neměl tušení, jak se má cítit člověk, který dostal smrtelnou dávku radiace. Poslední věcí, kterou by si přál,

bylo, aby jeho posádka trpěla. Měl v úmyslu zůstat na svém místě tak dlouho, dokud posádka bude boj schopná, ale jakmile se začne výrazně projevovat nemoc z ozáření, potopí se s *Wyomingem* ke dnu a rychle to pro všechny ukončí. A zabráni tak také tomu, aby jeho zamořená ponorka ohrozila ještě někoho dalšího.

* * *

Sin Fen se vynořila na okraji strže. Při zvuku jejích kroků se najatý voják v černém otočil. Neměl ani čas poplašeně vykřiknout, když se mu do hrdla zabořil nůž ostrý jako břitva. Než jeho tělo dopadlo k zemi, už držela v rukách jeho samopal.

Vešla na mýtinu a začala střílet ještě než si kdokoliv všiml, že tam je. Ostatních pět vojáků zemřelo během necelých deseti vteřin, aniž by se vůbec dozvědělo, co se jim stalo.

Paula Micheleta přistihla, jak se chystal vystoupat do jednoho z vrtulníků. Jeho únik zastavila tím, že přes plexisklo helikoptéry střelila pilota přesně cílenou ránou přímo do hrudi.

„Prosím!“ Michelet zvedl obě ruce a otočil se na schůdkách k vrtulníku čelem k ní.

Sin Fen rychlým pohybem prstu stiskla spoušť a z hlavní vyletěla jediná kulka, která se zabořila do Micheletovy pravé nohy těsně nad kolenem a srazila ho k zemi.

„Zavři zobák,“ řekla mu, když začal křičet.

Popadla satelitní telefon, který ležel na hromadě několika batohů a vytukala číslo.

„Ano?“ Foreman si byl vědom, že rukama křečovitě svírá okraj svého křesla, až mu zbělely klouby prstů.

„Dane je v Angkor Kol Keru.“ Sin Fen mluvila klidným a vyrovnaným hlasem. „Hlavním zdrojem šíření té energie je *prang* ve středu města. To je hlavní brána.“

„Co můžeme udělat?“

„Musíme ji zničit.“

„To ano,“ souhlasil Foreman. „Ale nemůžeme tam vyslat letadlo, a dokonce ani samonaváděcí střelu. Nic, co máme, nebude v bráně fungovat.“

„Dane má plán.“
„Řekněte mi ho.“

Beasley zíral na zříceniny kolem nich a natáčel je na svou videokameru. Carpenterová seděla na velkém kamenu a v jejích rysech se zračila únava. Ariana pozorovala Danea a čekala. Freed zrovna tak.

Flaherty vypadal také unavený, rysy měl strhané vyčerpáním, přesně jak si ho Dane pamatoval během poslední mise. Věděl, že čas běží, že jim zbývají poslední minuty, ale ohromná masa *prangu* se jim vysmívala a zlatý paprsek pulzoval energií.

Flaherty zachytil jeho pohled. „Jako v Kansasu, co, parťáku?“

Dane přikývl. Ztišil hlas, aby ho zaslechl jen Flaherty. „Nevíš, co se s tebou stalo?“

Flaherty zavrtěl hlavou. „Nevím, kde jsem, když nejsem tady, jenom vím, že to je někde jinde. Vím, že to nedává smysl, ale je to tak komplikované. Existuje druhá strana. Místo, kterému by se dalo doopravdy říkat ‚na druhé straně plotu‘. Nějaká jiná dimenze, kde ti ostatní žijí. A tam spolu bojují – Ti Dřívější a Stín. Tak se jim tu říkalo před dávnými věky, ale já nevím, jak říkají sami sobě. Jenom slyším jejich hlasy. V hlavě. A tady,“ – Flaherty opsal rukou široké gesto – „vstupují do našeho světa a pokračují v boji. Země je jen další místo, které si chtějí podmanit a využít. A ti, kteří mě sem poslali, nechtějí, aby v tom Stín uspěl. Takhle to probíhá už dlouho.“

„Proč to nemohou Ti Dřívější zastavit?“

„Na Zemi mají omezený přístup. Stejně jako Stín. Ale moc Stínu je tady silnější. Podle toho, co jsem pochytil, má Stín lepší technologii a ve válce získává navrch. Už dlouhou dobu se Ti Dřívější jenom brání. Velice dlouhou dobu.“

Tady na Zemi už spolu v minulosti bojovali,“ dodal Flaherty.

„V Atlantidě,“ řekl Dane.

Flaherty přikývl. „Ta byla úplně zničena. Unikli jen někteří lidé.“

„Tihle Dřívější,“ zeptal se Dane, „vypadají jako lidé?“

„Já jsem je nikdy neviděl,“ odpověděl Flaherty, ale Dane vnímal, jak se přes mysl jeho přítele zatáhla opona a zcela mu zablokovala přístup. To dělalo Daneovi starosti.

Ukázal na druhou stranu příkopu, kde ležel stočený *naga* a sledoval je všema očima, z nichž zářila nenávist. „A ten had? A ty další bytosti? Ty věci, které na nás zaútočily?“

„To jsou ukázky života na druhé straně.“ Flaherty potřásl hlavou. „Hrome, já nevím, kamaráde. Nevím plno věcí.“

Dane se chystal položit další otázku, když tu se odmlčel. Volala ho Sin Fen.

Dane zavřel oči. Plán se dal do pohybu. Bylo načase pustit se do práce.

Patricia Connersová poslouchala plán, který jí tlumočil Foreman.

„To nemůžu udělat,“ řekla nakonec.

„Proč ne?“ zeptal se Foreman.

„Nevidím, kam přesně bych měla namířit,“ protestovala. „A jediný způsob, jak můžu komunikovat s KH-12, je prostřednictvím rádia, a my víme, že toto spojení brána odstíní.“

„Prostě udělejte, co jsem vám řekl,“ opáčil Foreman. „O zbytek se postará někdo jiný.“

„Ale nezapomeňte, co se stalo s Hromovým kopím a Jasným okem,“ namítala Connersová.

„Zkrátka to udělejte!“ řekl ostře Foreman.

„Tak dobře.“ Connersová popadla baseballovou čapku z obrazovky počítače a nasadila si ji.

„Ach, bože,“ zahučel Jimmy, když usedla ke své klávesnici. „Ty to fakt uděláš?“

„Mám pocit, že nemáme moc jiných možností.“

„Ale jak chtějí...“

Connersová zvedla jednu ruku, zatímco druhou vyslala klávesnicí povel. „Nám se nepřísluší ptát proč.“

Dvě stě třicet kilometrů přímo nad Angkorskou bránou se manévrovací motory satelitu KH-12 probudily díky příkazům

Patricie Connersové k životu. Místo toho, aby se družice pohybovala do strany, se však natočila k Zemi.

„Nezbývá moc času,“ řekl Flaherty. „Budu se muset vrátit zpátky.“ Odstoupil od Danea. „Dokážete to zastavit?“

Dane zamrkal. „Ano.“

Flaherty poodešel o další krok. „Už mě tu déle nemohou držet. Bylo by to pro vás nebezpečné.“ Podíval se doprava. Z hlavního paprsku se odloupl menší sloupec, který se začal přeměňovat ve zlatou kouli po straně *prangu*.

„Ale sakra.“ Freed byl v mžiku na nohou.

„Jak se dostaneme ven?“ vykřikla Carpenterová na Flahertyho, který ustoupil o další krok. Za ním se začal formovat černý otvor.

„Dozvíte se to,“ řekl Flaherty. Zvedl ruku na pozdrav. Dane mohl přísahat, že na tvářích jeho velitele se zaleskly slzy. V dalším okamžiku byl Flaherty pryč.

Dane obrátil svůj pohled zpátky k obloze.

Došlo k zážehu motorů a satelit KH-12 provedl manévr, který jeho tvůrci nikdy nepředvídali: zamířil přímo dolů. Zemská gravitace se svým tahem přidala k síle motorů.

„Něco se děje!“ křičel zástupce velitele Sills a jeho hlas se rozléhal operační místností. „Něco jsme zachytili na sonaru. Pevný předmět. Šest kilometrů od nás.“

„Co to je?“ zeptal se kapitán Rogers.

„Vypadá to jako jiná ponorka, ale údaje jsou velice podivné!“

Dane už nestál v Angkor Kol Keru. Byl nad Zemí, vysoko nad Zemí a prohlížel si ji z velké výšky. A blížil se k povrchu. Natáhl se svou myslí, uchopil ovládací prvky a byl schopen mírně změnit směr letu. Na tváři pocítil teplo, signalizující počátek atmosféry.

Ariana zírala na Danea, v jehož očích byl nezaostřený a nepřítomný pohled. Pak vzhlédla k *prangu*. Zlatá koule o průměru půldruhého metru už byla plně vytvarována.

„Musíme ho dostat odsud!“ vykřikla, když se koule rozletěla k jejích stanovišti. S pomocí Freeda a Carpenterové popadli Danea a přenesli ho za několik velkých kamenů. Koule narazila s hlasitým výbuchem do balvanů a vyslala do vzduchu spršku úlomků kamene.

Ozval se ostrý bolestný výkřik. Beasley pořád stál na původním místě, v jedné ruce držel videokameru a druhou si tiskl svoje kypré břicho. Mezi prsty mu protékala krev. Pomalu se odpočel dozadu k hradbám a sklouzl po nich do sedu.

„Krucí,“ zamumlal Freed a přiběhl k profesorovi. Cestou už vytahoval z lékárničky ve své bojové vestě obvazy.

„Podívejte!“ Carpenterová obrátila Arianinu pozornost od ošetřování zraněného profesora.

U zlatého paprsku se vytvářela další koule, tentokrát dvakrát větší než ta první.

„Co to sakra je!“ vykřikla Connersová. Pohnula joystickem spojeným s KH-12, ale družice nereagovala. Její počítač ji ale informoval, že satelit zapíná různé pomocné motory a manévruje. „Já ho neovládám,“ oznámila.

„Tak kdo tedy?“ zeptal se Jimmy, který se ohlédl a všiml si také údajů na obrazovce.

„Nemám zdání.“

Dane teď pod sebou viděl obrys pobřeží jihovýchodní Asie. Země se zvětšovala ohromnou rychlostí, linie pobřeží už zmizela z výhledu a byla nahrazena mořem tmavě zelené barvy. Přiměl se zpomalit, aniž by věděl, jak to dělá, ale teď už dokázal zaostřit a viděl v džungli pod sebou matné obrysy obdélníku. A v něm, hned napravo od něj, začínal zlatý paprsek.

Dane upravil směr letu k paprsku, dokud se neřítíl k zemi těsně vedle něj.

„Ach, bože,“ uniklo Freedovi. Zlatá koule už byla zformovaná. Věděl, že tahle je všechny vymaže z povrchu země. „Dane!“ Freed jím zatřásl, ale Dane nereagoval.

Dane už pod sebou viděl Angkor Kol Ker. Zlatý paprsek byl hned napravo od něj. KH-12 teď byl netečnou hmotou. Všechny elektronické systémy byly vypnuté a nebylo v něm tedy nic, co by přilákalo pozornost Stínu. Dane jej ještě naposledy postrčil.

* * *

Družice KH-12 vážila 18 tun. Velké solární panely se sice odlomily brzy po vstupu do atmosféry, ale jejich ztráta hmotnost satelitu zmenšila jen nepatrně. Družice narazila do vrcholu *prangu* rychlostí asi 6 500 km/h. Její hmotnost kombinovaná s rychlostí vyprodukovala explozi, která odpovídala síle bomby, jíž Michelet vyčistil přistávací plochu pro svůj vrtulník.

Dane prudce otevřel oči. Slyšel kolem sebe ječení a pak hromové zaburácení výbuchu. Na místě *prangu* teď byla ohromná ohnivá koule, ze které vyletovaly velké kusy kamenů. Dane se překulil na bok vedle ostatních, kteří se kryli za několika balvany.

„Co to ksakru bylo?“ křičel Freed, zatímco kolem nich bylo všude slyšet rachot dopadajících kamenů.

Dane vyhlédl z úkrytu. *Prang* i zlatý paprsek zmizely.

„Zastavuje se to!“ Jimmy nevěřícně zíral na svou obrazovku. „Zastavuje se to!“

„A co ostatní zdroje?“ zeptala se Connersová. Jimmy zavrtěl hlavou. „Ty taky zanikají. Dokázali jsme to!“

„Ale co jsme udělali?“ zahučela si Connersová pro sebe.

Foreman si prohlížel data, která mu poslali z NSA. Rozuměl jim, ale zatím si ještě nechtěl povolit pocit ulehčení. Šíření té energie vesmírem se sice zastavilo, ale brány pořád existovaly. Sice izolovaně jedna od druhé, ale tím se jen vrátili zpátky do situace, ve které byli, než to všechno začalo.

„Máme druhý objekt!“ hlásil Sills kapitánu Rogersovi. „Hned za prvním. Je velký. Ztraceně velký.“

„Co to je?“

„Je to moc velké na to, aby to byla ponorka. Ježíši, je to šestkrát větší než Tajfun!“

Rogers věděl, že Tajfun je největší ponorka na světě, chloubou ruské flotily s balistickými střelami a s výtlakem 26 500 tun. Byla dlouhá skoro jako dvě fotbalová hřiště a široká přes patnáct metrů – její rozměry byly dvojnásobné ve srovnání s jeho vlastní ponorkou. Pomyšlení na něco ještě šestkrát většího ho ohromilo. „Všechny zbraně do stavu pohotovosti,“ přikázal. „Připlujeme blíž.“ Rogers se rozhlédl po operačním středisku. Lodní kaplan procházel od jednoho muže k druhému, tiše s nimi hovořil a uděloval jim poslední pomazání.

„Ted’ by byla vhodná chvíle pro ten transport pryč odsud, o kterém mluvil váš přítel,“ poznamenala Ariana, zatímco se prsty stále snažila zastavit krvácení z Beasleyovy rány na břicho. Země pod jejich nohama se zachvěla, takže všichni ztratili rovnováhu a pokoušeli se honem chytit něčeho rukama.

„A do hajzlu,“ zamumlal Freed, když se zemětřesení na okamžik uklidnilo. Ukázal na opačnou stranu hradeb.

Kamenné dno vodního příkopu puklo a touto prasklinou vytékala voda, která je chránila před útokem sedmihlavého hada. Na druhém břehu příkopu už *naga* zvedl hlavu, naklonil se kupředu a sledoval mizející vodu svými sedmi páry očí. Pak se vplazil do příkopu.

Freed pozvedl samopal k rameni a zamířil.

„Tam!“ vykřikl Dane a ukázal doprava, kde se před chvílí zjevil a pak zase zmizel Flaherty. Objevil se tu další černý otvor. Byl kruhový, měl asi dva a půl metru v průměru a chvěl se zhruba třicet centimetrů nad zemí, která se opět začala kymáčet.

Dane se sklonil a uchopil Beasleye za jednu paži. „Jdeme!“

„Do toho otvoru?“ Freed stále mířil zbraní na *naga*, který už byl v polovině příkopu, necelých dvě stě metrů od nich, a rychle se blížil.

„Vy tu snad chcete zůstat?“ zeptal se ho Dane, zatímco Carpenterová popadla Beasleye za druhou paži a Ariana nadále tiskla jeho ránu. Společně se vydali k černému otvoru.

Freed vyprázdnil směrem k *nagovi* celý zásobník. Jediným účinkem, který jeho střelba měla, bylo, že had ještě zrychlil. „Kurva!“ křičel Freed. „Pohyb, lidi, pohyb.“ Ustoupil a zaklapl do samopalů další zásobník.

Dane už byl u otvoru. Spolu s Carpenterovou zvedli Beasleye a prostrčili ho skrz. Dane pak mávl rukou jako gentleman, který ve dveřích dává přednost dámě, a Carpenterová proskočila v těsném závěsu za Arianou. Dane se obrátil na Freeda, který zase střílel.

Naga už byl pouhých patnáct metrů od nich, zvedal se do výšky a jeho hlavy se připravovaly k útoku. „Pojďte!“ vykřikl Dane a skočil.

Při průchodu kruhem měl zvláštní pocit, jako kdyby se na okamžik zanořil do hustého, želatinového prostoru a byl jím protlačen na druhou stranu. V následujícím okamžiku byl opět ve volném prostoru. Přistál na kovovém mřížoví a vrazil do Ariany, která se právě zvedala ze země.

Objevila se Freedova tvář a vzápětí i zbytek jeho těla.

„Ježíši...“ začal Freed, když tu se jeho slova změnila ve výkřik. Otvorem prošla jedna z hadích hlav a její zuby se sevřely na Freedově levé paži. Freed měl oči doširoka rozevřené děsem a jeho výkřik skončil bezhlasým zalapáním po dechu.

Dane chytil Freeda za pravou paži, zatímco se ho tvor pokoušel odtáhnout zpátky k otvoru.

Náhle se černý kruh zavřel a protal hadí hlavu hned za očima. Hladce oddělená hlava dopadla na kovovou podlahu.

„Sundejte to ze mě!“

Dane se rozhlédl. Byli v úzkém prostoru s kovovými stěnami a řadami trubek, probíhajícími u stropu. Na stěně spatřil připevněnou požární sekyrku a rychle ji popadl. Rukojeť zasunul mezi čelisti hada a páčením je otevřel, takže konečně pustily Freedovu rozmačkanou paži. Z poškozené tepny se okamžitě vyřinula krev. Dane si odepnul opasek a omotal jej kolem Freedovy paže těsně nad zraněním. Pořádně jej utáhl a krvácení se zmírnilo na pouhé kapání.

Freed ležel u kovové stěny s bledým obličejem. „Kde to jsme?“

Dane se opět rozhlédl, tentokrát pomaleji. Všiml si jména na držadle sekyrky, kterou právě použil. „Jsme na palubě *Scorpionu*.“

Náhle se otevřely dveře do kabiny a dovnitř strčil hlavu nějaký námořník. Když spatřil scénu, která se mu naskýtala, užasle zamrkal. „Kdo sakra jste?“

„Musím mluvit s kapitánem!“ odpověděl mu Dane.

18. kapitola

„Sonar identifikoval první objekt,“ oznámil Sills. „Jedná se o ponorku Spojených států *Scorpion*.“

Rogers nevěřícně zíral na svého důstojníka. Každý námořník sloužící na ponorce znal příběh *Scorpiona*, který se roku 1968 ztratil v hlubinách. Potřásl hlavou, aby se zbavil šoku. „A ten druhý?“

„Nevíme, pane, ale pronásleduje *Scorpiona*.“

„Přesuňte se tak, abychom upoutali jeho pozornost na sebe.“

„Rozkaz, pane.“

Posádka *Wyomingu* umírala, ale měla ještě dostatek síly na poslední bitvu. Ponorka vyrazila prudce v ústřety *Scorpionu*, který se pohyboval velice pomalu. Neměli tušení, co by mohl být ten druhý objekt, ale kapitán Rogers byl rozhodnut ochránit *Scorpiona* za každou cenu. Nechápal, jak se mohla tak zničehonic objevit ponorka, která měla být podle hlášení zničena v hlubinách oceánů před třiceti lety, ale pokud by existovala sebemenší naděje, že někdo z posádky je ještě naživu, připadalo mu, že nejvyšší oběť, kterou jeho muži učinili, by aspoň stála za to.

Byla nabita přední torpéda a Rogers vypálil, jakmile se dostali na dostřel.

„Brány se zmenšují,“ hlásil Foreman.

„Cítím, jak se to mění,“ potvrdila Sin Fen do satelitního telefonu. Chelsea seděla u ní s čenichem zvednutým do vzduchu – i ona cítila změny.

„Jste ve spojení s Danem?“ zeptal se Foreman.

Sin Fen se natáhla svou myslí na západ, ale nic tam nebylo. „Není tam. Nebo není naživu.“

„Sakra práce, my ho potřebujeme. Tohle sice zastavil, ale neřekl bych, že to je definitivní konec. Potřebujeme vědět, co se stalo, a potřebujeme i jeho.“

Pak Sin Fen zachytila nejslabší možný dotyk, jako když se o kůži otře jeden vlas. „Žije.“

„Kde je?“

Sin Fen zaostřila. Nakrátko zahlédla to, co viděl Dane. „Je na palubě *Scorpionu* v Bermudském trojúhelníku!“

„*Scorpion* se stále pohybuje, pane,“ oznámil Sills.

„Jaké jsou údaje?“ zeptal se Rogers.

„Radiace klesla. Brána se sama uzavírá, ale *Scorpion* i ten velký objekt jsou stále uvnitř.“

„Vzdálenost ke *Scorpionu*?“ chtěl vědět Rogers.

„Dva kilometry a zmenšuje se.“

„Můžeme s nimi navázat spojení?“

Sills si projel rukou vlasy. „V osmašedesátém byly vysílačky dost jiné než používáme dnes. Oni...“

„Můžeme s nimi navázat spojení?“

„Pokusím se, pane.“

„Budete v pořádku,“ řekl Dane Freedovi, než se vydal za námořníkem, který ho měl odvést ke kapitánovi. Zkontroloval improvizované škrtidlo, které mu upevnil kolem paže. „Pošlu sem palubního lékaře.“

Námořník pořád valil oči, teď už ani ne tak na ně, jako spíš na obrovskou hadí hlavu, ze které vytékala na podlahu černá krev. „Kdo jste?“

„Zaveďte mě ke svému kapitánovi.“ Dane mu položil ruku na rameno a zatlačil svojí myslí na jeho.

„Rozkaz, pane.“

Námořník se otočil a vypochoďoval dveřmi ven. Dane mu šel v patách. Následující úsek byla lodní kuchyně, prošli jí a ocitli se v řídicí místnosti ponorky.

Bylo slyšet křik rozkazů, které muži horečnatě plnili.

Uprostřed místnosti stál u periskopu nějaký třicátník. Na límci měl znak orla námořního kapitána. Když si všiml Danea, zarazil se v polovině dalšího rozkazu.

„Kdo, sakra, jste?“

„Pane, není čas,“ řekl Dane. „Musíme odtud co nejrychleji vypadnout!“

„O co jde?“ zeptal se zmateně Bateman. „Náš reaktor přestal fungovat a ztratili jsme veškeré spojení s povrchem...“

„Pane!“ zvolal jeden z mužů. „Mám rádiové spojení s ponorkou, která o sobě prohlašuje, že je ponorkou Spojených států jménem *Wyoming*.“

„Žádná taková ponorka neexistuje,“ vyštěkl Bateman. „Pusťte je do reproduktoru.“

Ozvalo se zapraskání, následované hlasem: „Tady je kapitán Rogers z ponorky Spojených států *Wyoming*. Musíte vyrazit směrem dvě stě sedmdesát stupňů nejvyšší možnou rychlostí. Jste ve vážném nebezpečí.“

„Identifikujte se,“ odpovědět kapitán Bateman. „O vaší lodi jsem nikdy neslyšel.“

„Nemáme čas,“ řekl Rogers. „Je rok 1999. Jste pohřešovaní už třicet let a jestli se nepohnete, budete pohřešovaní i nadále!“

Bateman se otočil k Daneovi a šokované na něj civěl.

„Je to pravda,“ řekl Dane. „Byli jste pryč třicet let.“

„To není možné,“ zavrtěl Bateman hlavou. „Píše se rok 1968.“

„Vstoupili jste do brány,“ vysvětloval Dane. „O tom víte. Pracovali jste pro Foremana a vstoupili jste do něčeho zvláštního.“ Dane postoupil kupředu a popadl Batemana za ramena. „Kapitáne, musíte zachránit svou loď. Směr dvě stě sedmdesát stupňů. Hned!“

Bateman potřásl hlavou, ale vykřikl na kormidelníka: „Dva-sedm-nula stupňů. Plnou rychlostí.“

„Torpéda se blíží k cíli.“ Sills sledoval obrazovku počítače s daty o vypálených střelách. „Torpéda u cíle.“ Rogers čekal, zatímco se jeho ponorka blížila ke *Scorpionu*. Věděl, jak dlouho bude trvat, než se k nim pod vodou donese zvuk výbuchu.

Míjely vteřiny. S pozvednutým obočím se tázavě podíval na Sillse. „Už je to příliš dlouho, pane. Všechna musela minout.“

„Jak, k čertu, mohla minout něco šestkrát většího než Tajfun?“ zeptal se Rogers.

„Co se s námi stalo?“ chtěl vědět Bateman.

Dane byl ve středu pozornosti všech lidí v řídicí místnosti.

„Já nevím,“ odpověděl. „Musíme se odtud dostat a pak se to můžeme pokusit zjistit.“

„Objekt je vzdálený necelý kilometr.“

„Jak je daleko *Scorpion*?“

„Osm set metrů. Už vyrazil směrem dvaasedmdesát stupňů.“

„Zpomalte na jednu třetinu,“ přikázal Rogers. „Obrat doleva.“ Rogers pozoroval na obrazovce symbol, který představoval *Scorpiona*, a v duchu odhadoval jeho relativní polohu vůči své ponorce.

„Objekt se stále blíží ke *Scorpionu*.“

„Pane!“ Radista mu podal sluchátka s mikrofonom.

Rogers si je nasadil. „Ano?“

„Tady je Foreman. Musíte zachránit *Scorpiona* za každou cenu. Je to jasné?“

„Jasně.“ Rogers vrátil sluchátka radistovi. „Skvělé.“ Obrátil se k Sillsovi. „Za jak dlouho bude *Scorpion* při rychlosti, jakou se pohybuje, venku z brány Bermudského trojúhelníku?“

Sills ťukl do několika kláves. „Za minutu a dvacet sekund.“

„A za jak dlouho je dohoní ten velký objekt?“ Sills už měl tento údaj připravený. „Za čtyřicet pět sekund.“

„Postavte naši loď mezi ně.“

„Rozkaz, pane.“

„Jak dlouho to bude trvat?“

„Třicet sekund.“

Rogers se ohlédl. „Kaplane, obávám se, že se budete muset modlit rychleji.“

19. kapitola

Wyoming vklouzl mezi *Scorpiona* a velký objekt, který měl na obrazovkách. Objektem byla gigantická koule, širší než dva a půl kilometru, s jednotvárným černým povrchem, ale zjevně vyrobená z nějakého kovu. Ve středu přední strany se otvíral obrovský vstup, širší než sto metrů.

Koule se chystala pohltnout *Scorpiona*, ale přímo v cestě jí nyní stál *Wyoming*. Koule zpomalila a v jejím otvoru *Wyoming* zmizel.

„*Scorpion* se objevil na systému SOSUS.“ Foreman poslouchal hlášení z ústředí námořnictva. „Je venku z brány! Vynořuje se na hladinu!“

Foreman zvedl telefon. „Connersová, jaký je nejnovější vývoj v bráně Bermudského trojúhelníku?“

„Pořád se zmenšuje,“ odpověděla. „A to ještě větší rychlostí.“

„Angkorská brána?“

„Zbyla z ní malá oblast, široká asi šest kilometrů, a stále se zmenšuje.“

Kapitán Bateman otevřel poklop a vystoupal nahoru. Dane vyšel hned za ním a zamrkal v jasném slunečním světle. Rozhlédl se.

Vzadu za *Scorpionem* viděl mlhu, ale s každou ubíhající vteřinou se vzdalovala. Bouře se uzavírala sama do sebe.

Připojili se k němu ostatní: Carpenterová, Beasley, Freed i Ariana, a všichni se dívali stejným směrem.

„Jsme v bezpečí?“ zeptal se Freed.
Dane přikývl. „Prozatím.“

Foremanovu radost zkalila další zpráva z ústředí námořnictva.
„*Wyoming* je pryč, pane.“

Epilog

„Když jsme se posledně setkali, mířil jste na mě pistolí,“ poznamenal na úvod Foreman.

Dane si prohlížel starce na opačném konci stolu a všiml si změn, které mu do rysů vyryla léta. Foreman příliš nezestárl, až na to, že jeho kdysi husté sněhově bílé vlasy, které si Dane pamatoval, byly o něco řidší. „Tenkrát jste mně lhal,“ odpověděl Dane, sklonil se a poškrábal Chelsea za levým uchem. Zlatý retriever naklonil hlavu ke straně a začal se lísat k jeho ruce.

„Jen jsem vám odepřel některé informace,“ upřesnil Foreman. „Lhát je příliš silné slovo.“

Seděli v konferenční místnosti v ústředí CIA v Langley. Vedle Foremana seděla Sin Fen. Foreman měl brzy odejít do Washingtonu na schůzku s prezidentem a Národním bezpečnostním úřadem, kde se bude probírat, co se právě odehrálo v Angkorské bráně v Kambodži i na ostatních místech.

Šokující nenadálé objevení ponorky *Scorpion* – uvedené v dokumentech Námořnictva Spojených států jako ztracená od roku 1968 – bylo zatím udržováno v tajnosti, ale Dane věděl, že to nemůže vydržet příliš dlouho. Nemohli nijak vysvětlit skutečnost, že nikdo z posádky během těch třiceti let zdánlivě nezestárl ani o den. A nedokázala to vysvětlit ani sama posádka. Ta se domnívala, že mezi okamžikem, kdy naposledy mluvili vysílačkou s Foremanem v roce 1968 a kdy jim selhal reaktor při

vstupu do Bermudského trojúhelníku, a okamžikem, kdy se v lodi před dvěma dny objevil Dane, uběhlo jen několik minut.

„Proč mě pořád potřebujete?“ zeptal se Dane.

„Protože mise, kterou jste začal před třiceti lety, ještě neskončila,“ odpověděl Foreman. „Protože jste zastavil invazi, která hrozila proniknout Angkorskou bránou.“

„Prozatím,“ dodala Sin Fen.

Foreman přikývl. „A proto vás potřebuji.“

Dane se podíval na Sin Fen. Její mysl pro něj byla jako černá neproniknutelná stěna. Přenesl pohled zpátky na Foremana. Tady dokázal poznat víc, ale ne tolik, kolik by chtěl. Věděl, že mu Foreman říká pravdu, ale také vycítil, že je mnoho věcí, které Foreman neví nebo které si nechává pro sebe. Na základě svých minulých zkušeností s ním Dane věděl, že se jedná pravděpodobně o kombinaci obojího.

„Všechno jsem uvedl ve svém hlášení,“ řekl Dane nahlas.

„A také,“ pokračoval Foreman, jako kdyby neslyšel, „jsme přišli v bráně Bermudského trojúhelníku o Wyoming.“

„To přece není první ponorka, která zmizela v nějaké bráně,“ podotkl Dane.

Foreman spojil konečky prstů. „Ale je první s dvaceti čtyřmi Tridenty ICBM na palubě. Každá střela nese osm jaderných hlavic Mk 4, každé o síle sta kilotun. To je dohromady 192 jaderných hlavic. A naši přátelé na opačné straně, ať už to je kdokoliv nebo cokoliv – ten Stín, jak je nazýval váš kolega Flaherty –, mají zřejmě zálibu v radioaktivních věcech. Při prvním střetnutí jsme sice porazili jejich zbraně, ale možná nedopadneme tak dobře proti svým vlastním zbraním, které teď mají k dispozici.“

„Skvělé,“ řekl Dane, „takže jsme dostali zpátky *Scorpion* a Stín dostal *Wyoming* a jeho jaderné zbraně.“

„Máme vás,“ pokračoval Foreman. „Vy máte nějaký druh síly a nějakou vazbu na ty brány. Pronikl jste do Angkorské brány a zase jste z ní vyšel. Dvakrát. To se nepodařilo nikomu jinému.“

Dane na představitele CIA jen zíral. Měl dojem, že se ocitl ve víru, který ho proti jeho vůli nasává do svého temného a nebezpečného středu. A jak si sám přiznal, nebyl si jistý, jak

usilovně by měl proti té síle, která ho unáší, plavat, a jestli jí vůbec dokáže vzdorovat.

Foreman k němu přesunul přes stůl několik fotografií. „Ten horní snímek je brána Angkor Kol Keru. Pak následuje Bermudský trojúhelník a ostatní brány po celém světě.“

Dane se podíval na první obrázek. Byl to satelitní snímek Kambodži. Ve středu byl pevný černý trojúhelník se stranami asi deset kilometrů. Byl na severu střední části země v hluboké, neproniknutelné džungli.

„Všechny brány jsou v současnosti stabilní a udržují tuto velikost,“ řekl Foreman. „Ta černá je ale něco nového a my nevíme, co to může znamenat. Kam až sahají naše záznamy, nic takového ještě nebylo pozorováno. Nedokáže jí proniknout žádná zobrazovací technika. Pozemní monitorování udává, že mlha se spojila do pevné černě. Dálkově řízená letadla, lodě nebo pozemní vozidla, která byla do bran navedena, jednoduše vstoupí do černi a přestanou vysílat. A nikdy už se také neobjeví, i když jsou předem naprogramována k návratu.“

Rusové – a toto je přísně tajná informace, stejně jako všechno ostatní, o čem se bavíme – vyslali výpravu do jedné brány na svém území nedaleko Tunguzska. Tým se nevrátil a předpokládá se, že všichni zahynuli.

Obávám se, že i když jsme nakonec šíření té energie zastavili, probíhalo dost dlouho na to, aby se ta věc pevně uchytila v každé bráně na naší planetě. To se dosud nestalo.“

„Aspoň pokud víme,“ dodala Sin Fen.

„To znamená, že čekají,“ řekl Dane.

„Oni?“ zeptal se Foreman.

„Stín.“

„Na co?“ zeptala se Sin Fen.

„Než znovu zaútočí,“ odpověděl Dane.